

การพัฒนาความสามารถการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้รูปแบบการสอน
แบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม

โดย
นางสาวศรียา ชุ่มเพ็งพันธุ์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการสอนภาษาไทย แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญาามหาบัณฑิต

ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2562

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

การพัฒนาความสามารถการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้
รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม

โดย
นางสาวไศรยา ชุ่มเพ็งพันธุ์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาไทย แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต
ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2562
ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

THE DEVELOPMENT OF AN ESSAY WRITING ABILITIES USING SYNECTICS
INSTRUCTIONAL MODEL VIA BLOOM'S HIGH TAXONOMY QUESTION OF
MATTHAYOMSUEKSA 1 STUDENTS

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for Master of Education (TEACHING THAI LANGUAGE)
Department of Curriculum and Instruction
Graduate School, Silpakorn University
Academic Year 2019
Copyright of Graduate School, Silpakorn University

58255310 : การสอนภาษาไทย แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญาโทฉบับที่ ๒

คำสำคัญ : ความสามารถในการเขียนความเรียง, รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์, คำถามชั้นสูงของ
งบลุม

นางสาว ไศรยา ชุ่มเพ็งพันธ์: การพัฒนาความสามารถในการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามชั้นสูงของงบลุม อาจารย์ที่
ปรึกษาวิทยานิพนธ์ : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บุชบา บัวสมบุญ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบ
ความสามารถในการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอนุราชประสิทธิ์
ก่อนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามชั้นสูงของงบลุม
2) เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน
อนุราชประสิทธิ์ หลังเรียนให้อยู่ในเกณฑ์เฉลี่ยร้อยละ 75 ขึ้นไป 3) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอนุราชประสิทธิ์ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบ
การสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามชั้นสูงของงบลุม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ
นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/3 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียน
อนุราชประสิทธิ์ จำนวน 44 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย ด้วยวิธีการจับฉลากโดยใช้ห้องเรียน
เป็นหน่วยสุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอน
แบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามชั้นสูงของงบลุม 2) แบบทดสอบการเขียนความเรียง 3) แบบสอบถาม
ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามชั้นสูงของงบลุม
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ทดสอบค่าที่
แบบไม่อิสระต่อกัน

ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถด้านการเขียนความเรียงของนักเรียนที่จัดกิจกรรม
การเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ร่วมกับคำถามของงบลุม หลังเรียน ($\bar{x} = 22.50$,
S.D. = 2.38) สูงขึ้นกว่าก่อนเรียน ($\bar{x} = 18.07$, S.D. = 2.17) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .5
ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ร่วมกับ
คำถามของงบลุม อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

58255310 : Major (TEACHING THAI LANGUAGE)

Keyword : Ability of Writing an Essay, Synectics Instructional Model, Bloom's High Taxonomy Question

MISS SORAYA CHUMPENGPAN : THE DEVELOPMENT OF AN ESSAY WRITING ABILITIES USING SYNECTICS INSTRUCTIONAL MODEL VIA BLOOM'S HIGH TAXONOMY QUESTION OF MATTHAYOMSUEKSA 1 STUDENTS THESIS ADVISOR : ASSISTANT PROFESSOR BUSABA BUASOMBOON, Ph.D.

The purpose of this experimental study was: 1) to compare the ability of writing an essay of matthayomsueksa 1 students before and after learning by using Synectics Instructional Model via Bloom's High Taxonomy Question. 2) to develop the ability of writing an essay to the criteria of 75 percent. 3) to investigate the opinion of the matthayomsueksa 1 students towards the learning management of Synectics Instructional Model via Bloom's High Taxonomy Question. The population of this study was matthayomsueksa 1/3 students in Anuraja Prasit school of the second semester in academic year 2019 the forty-seven student were unit of sampling random. The research instrument is pre and post essay writing ability test, lesson plan, questionnaires on students' opinions toward synectics learning management. The data were analyzed by mean, standard deviation, t-test dependent and the criteria of 75 percent with t-test one sample.

The results of the study indicate that the post essay writing abilities test ($\bar{x} = 22.50$, S.D. = 2.17) : was higher than the pre-essay writing ability test ($\bar{x} = 18.07$, S.D. = 2.38). The scores were significantly at the 0.05 level. The result of Bloom's synectics learning management more complexed question according to the criteria of 75 percent with t-test one sample the student passed 75 percent with mean score of 22.50 and the opinion of matthayomsueksa 1/3 students toward the Synectics Instructional Model via Bloom's High Taxonomy Question was at a high level.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี ด้วยความอนุเคราะห์ ความเมตตากรุณา และความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บุชบา บัวสมบูรณ์ และอาจารย์ ดร.พิทักษ์ สุพรรณโณภาพ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้ให้คำแนะนำ คำปรึกษา ช่วยพิจารณาแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ในการทำวิจัย จนกระทั่งวิทยานิพนธ์นี้เสร็จสมบูรณ์ได้

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มีชัย เอี่ยมจินดา ที่กรุณาเป็นประธานกรรมการในการตรวจสอบวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์รสริน ดิษฐบรรจง กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ที่ได้ให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไขวิทยานิพนธ์จนสำเร็จลุล่วง

ขอกราบขอบพระคุณผู้อำนวยการศรณี คุปติปัทมกุล อาจารย์รัชฎาภรณ์ ทิพย์กาญจนรัตน์ และอาจารย์ชลธิชา นานา ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัย ที่ได้ให้คำแนะนำ คำปรึกษา ในการแก้ไขข้อบกพร่องเครื่องมือวิจัยจนสมบูรณ์

ขอกราบขอบพระคุณคณะครูสายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอนุราชประสิทธิ์ ที่คอยสนับสนุน ให้ความช่วยเหลือในการทดลองเครื่องมือวิจัย ตลอดจนให้กำลังใจในการทำวิจัยจนสำเร็จ และขอขอบคุณนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอนุราชประสิทธิ์ ที่ให้ความร่วมมือในการทดลองเครื่องมือวิจัยเป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อสมพงษ์ ชุ่มเพ็งพันธ์ และคุณแม่เพ็ญศรี ชุ่มเพ็งพันธ์ ผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จทุกด้านในชีวิตของลูก คอยเลี้ยงดูเอาใจใส่ อบรมสั่งสอน ส่งเสียให้ลูก ได้ศึกษาเล่าเรียนจนสำเร็จการศึกษา และขอบคุณเพื่อนๆ ทุกคนที่เป็นกำลังใจให้ตลอด

ความสำเร็จของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบแต่บิดามารดา ครูอาจารย์ทุกท่านที่ประสิทธิ์ ประสาทวิชาและกัลยาณมิตรทุกท่านของผู้วิจัย

ไศรยา ชุ่มเพ็งพันธ์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญแผนภูมิ.....	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	5
คำถามการวิจัย.....	7
วัตถุประสงค์การวิจัย.....	7
สมมติฐานการวิจัย.....	8
ขอบเขตของการวิจัย.....	8
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	9
ประโยชน์ที่ได้รับ.....	10
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	11
1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนอนุราชประสิทธิ์.....	12
2. การเขียนความเรียง.....	16
2.1 ความหมายของการเขียน.....	16
2.2 ความหมายของความเรียง.....	17
2.3 ประเภทของการเขียนความเรียง.....	17

3. การเขียนบรรยายโวหาร.....	22
3.1 ความหมายของบรรยายโวหาร.....	22
3.2 หลักการเขียนบรรยาย.....	23
4. การเขียนพรรณนา.....	24
4.1 ความหมายของพรรณนาโวหาร.....	24
4.2 หลักการเขียนพรรณนา.....	25
5. หลักการสอนทักษะการเขียน.....	26
6. เกณฑ์การวัดผลการสอนเขียน.....	32
7. การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์.....	36
7.1 ความหมายของรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์.....	36
7.2 รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์.....	37
7.3 ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์.....	39
7.4 ข้อดีและข้อจำกัดของรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์.....	43
8. คำถามชั้นสูงของบลูม.....	44
9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	45
9.1 งานวิจัยในประเทศ.....	45
9.2 งานวิจัยจากต่างประเทศ.....	52
บทที่ 3 วิธีดำเนินการ.....	53
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	53
วิธีและขั้นตอนการวิจัย.....	54
ขั้นตอนที่ 1 ขั้นเตรียมการวิจัย.....	54
ขั้นตอนที่ 2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	54
ขั้นตอนที่ 3 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ.....	55
ขั้นตอนที่ 4 ขั้นตอนการวิจัย.....	64

ขั้นตอนที่ 5 ชั้นวิเคราะห์และสรุปผลข้อมูล.....	65
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	68
ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม...69	
ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม ตามเกณฑ์ ร้อยละ 75	71
ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดกิจกรรม การ เรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม.....	71
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	75
สรุปผลการวิจัย	75
อภิปรายผล	76
ข้อเสนอแนะ	78
รายการอ้างอิง.....	79
ภาคผนวก	82
ภาคผนวก ก รายงานผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย.....	83
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	89
ภาคผนวก ค การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	134
ภาคผนวก ง ตารางแสดงการเปรียบเทียบคะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการ สอน แบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม	149
ภาคผนวก จ ตัวอย่างผลงานนักเรียน	152
ประวัติผู้เขียน	158

สารบัญตาราง

		หน้า
ตารางที่ 1	ผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินิยมขั้นพื้นฐาน O – NET ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอนุราชประสิทธิ์ ปีการศึกษา 2558-2559 วิชาภาษาไทย	2
ตารางที่ 2	ตัวชี้วัด.....	12
ตารางที่ 3	โครงสร้างรายวิชาสาระการเรียนรู้ภาษาไทย.....	14
ตารางที่ 4	แผนการจัดการเรียนรู้การเขียนเรียงความ	55
ตารางที่ 5	ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมการวิจัย.....	56
ตารางที่ 6	มาตรประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับของลิเคิร์ต (Likert)	62
ตารางที่ 7	เกณฑ์การแปลความหมาย	62
ตารางที่ 8	แบบแผนการวิจัย	64
ตารางที่ 9	เกณฑ์การแปลความระดับค่าเฉลี่ยความเห็น เบสท์.....	66
ตารางที่ 10	ผลการเปรียบเทียบความสามารถการเขียนความเรียงของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบ ซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม.....	69
ตารางที่ 11	ผลการเปรียบเทียบความสามารถการเขียนความเรียงของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบ ซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูง ของบลูม พิจารณาเป็นรายด้าน.....	70
ตารางที่ 12	ผลการเปรียบเทียบความสามารถการเขียนความเรียงของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม ตามเกณฑ์ร้อยละ 75.....	71
ตารางที่ 13	ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อ การจัดกิจกรรม การเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม.....	72
ตารางที่ 14	แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้.....	135

ตารางที่ 15	แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	136
ตารางที่ 16	แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	137
ตารางที่ 17	แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	138
ตารางที่ 18	แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	139
ตารางที่ 19	แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	140
ตารางที่ 20	แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	141
ตารางที่ 21	แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	142
ตารางที่ 22	แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	143
ตารางที่ 23	แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	144
ตารางที่ 24	แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	145
ตารางที่ 25	แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	146
ตารางที่ 26	ตารางสรุปค่าดัชนีความสอดคล้อง แบบสอบถาม	147
ตารางที่ 27	ผลการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบ	148
ตารางที่ 28	ผลประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของเกณฑ์การประเมิน (Rubrics)	148
ตารางที่ 29	แสดงการเปรียบเทียบคะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบ ซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามชั้นสูงของบลูม	150

สารบัญแผนภูมิ

		หน้า
แผนภูมิที่ 1	การสร้างและพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนความเรียง โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามชั้นสูงของบลูม สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	58
แผนภูมิที่ 2	การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนความเรียง	61
แผนภูมิที่ 3	ขั้นตอนการสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อรูปแบบการสอน แบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามชั้นสูงของบลูม	63

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

อารยธรรมของมนุษย์พัฒนาอย่างต่อเนื่องจนเจริญก้าวหน้าได้จนถึงปัจจุบันเพราะมนุษย์สามารถสื่อสารกันได้ ทักษะการสื่อสารทำให้มนุษย์ทำงานร่วมกันได้สำเร็จ ชื่อขายแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ได้เป็นที่พอใจของทุกฝ่าย แลกเปลี่ยนองค์ความรู้ระหว่างกัน ตลอดจนสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์อันดีในสังคม มนุษย์จึงต้องเรียนรู้และฝึกฝนทักษะการสื่อสารจนสามารถใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน ทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

การเขียนเป็นการถ่ายทอดความคิด ความรู้ ข้อมูลต่าง ๆ เป็นลายลักษณ์อักษรให้แก่ผู้รับสาร การเขียนนับเป็นทักษะที่สำคัญเป็นอย่างมากทั้งต่อบุคคลและสังคม กระทรวงศึกษาธิการ (2552: 4) กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนว่า การเขียนเป็นเครื่องมือใช้สื่อสาร ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด ความรู้ระหว่างบุคคล เป็นการสืบทอดมรดกทางปัญญาของมนุษย์จากคนรุ่นหนึ่งสู่คนรุ่นต่อไป เป็นเครื่องมือใช้บันทึกหลักฐานทางธุรกิจการค้า กฎหมาย และมรดกทรัพย์สินได้อย่างถูกต้องตามกติกากฎของแต่ละสังคม เป็นการใช้ประกอบอาชีพ เช่น นักเขียนเรื่องสั้น นวนิยาย สารคดี บทความวิชาการ สอดคล้องกับวรรณิ โสมประยูร (2553: 147-148) ที่กล่าวว่า การเขียนเป็นเครื่องมือสื่อสารอย่างหนึ่งของมนุษย์ที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และประสบการณ์ของตนออกเสนอผู้อ่าน เป็นการเก็บบันทึกรวบรวมข้อมูลที่น่าสนใจ และเป็นประโยชน์ เป็นการระบายอารมณ์อย่างหนึ่ง เป็นเครื่องมือถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรมจากสมัยหนึ่งสู่อีกสมัยหนึ่ง หรือจากชาติหนึ่งไปสู่อีกชาติหนึ่ง เป็นเครื่องมือพัฒนาสติปัญญาของบุคคล เนื่องจากการเรียนรู้เกือบทุกอย่างต้องอาศัยการเขียนเป็นเครื่องมือสำหรับบันทึกสิ่งที่ได้ฟังหรือได้อ่าน เป็นอาชีพอย่างหนึ่งที่ได้รับการยกย่องว่ามีเกียรติ เป็นการพัฒนาความสามารถ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในศตวรรษที่ 21 ซึ่งเป็นยุคแห่งการสื่อสารไร้พรมแดน ผู้คนสามารถใช้สื่อเทคโนโลยีเป็นช่องทางติดต่อสื่อสาร โฆษณาประชาสัมพันธ์ และเผยแพร่แนวคิดของตนเองในรูปแบบข้อเขียนได้กว้างขึ้น หากบุคคลใดมีทักษะการเขียนที่ดี ก็จะมีโอกาสให้แก่คนนั้นยิ่งขึ้นไป ทริลลิง และ เฟเดล (Trilling & Fadel, 2009, อ้างถึงในจินตนา ศิริธัญญารัตน์ และวัชรา เก่าเรียนดี, 2562: 4) เสนอว่า ทักษะสำคัญที่นักเรียนในศตวรรษที่ 21 จำเป็นต้องฝึกให้ชำนาญ คือ ทักษะ 3Rs x 7Cs โดยทักษะ 3Rs นั้นประกอบด้วย อ่านออก (Reading) เขียนได้ (Writing) คิดเลขเป็น (Arithmetic)

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในปัจจุบัน จึงควรให้ผู้เรียนฝึกทักษะการเขียนอย่างจริงจัง โดยหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยได้กำหนดให้นักเรียนทุกระดับชั้นฝึกทักษะการเขียนทุกรูปแบบ ทั้งการคัดลายมือ การเขียนเพื่อการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน เช่น การเขียนจดหมาย บัตรอวยพร ประกาศ โฆษณา ฯลฯ การเขียนเพื่อบันทึกและถ่ายทอดความรู้ทางวิชาการ เช่น การเขียนบันทึก ย่อความ รายงานเชิงวิชาการ ฯลฯ รวมถึงการเขียนความเรียงแบบต่าง ๆ บาทยัน อิมส์ราณู (บรรณาธิการ 2558: 129) กล่าวว่า ความเรียงเป็นงานเขียนสารคดีรูปแบบหนึ่งที่มุ่งเสนอความคิดหรือแง่คิดเกี่ยวกับเรื่องของโลกและชีวิตเป็นสำคัญ ทั้งนี้เป็นการเขียนจากความนึกคิด ประสบการณ์หรือการสะสมความรู้ โดยมีวิธีการเขียนที่ชวนอ่าน สร้างความเพลิดเพลินและประทับใจ ในระดับชั้นมัธยมศึกษา นักเรียนจะได้ฝึกเขียนความเรียงหลายรูปแบบ เช่น การเขียนเล่าประสบการณ์ การเขียนบรรยาย การเขียนอธิบาย การเขียนพรรณนา การเขียนแสดงความคิดเห็น เป็นต้น การเขียนความเรียงเป็นทักษะที่ฝึกได้ยาก เพราะเป็นการเขียนที่ต้องประมวลความคิด ความรู้ ประสบการณ์เข้าด้วยกัน ผู้เขียนต้องมีความรู้รอบตัว มีโลกทัศน์กว้างไกล รู้จักสังมประสบการณ์ชีวิต มีทักษะการคิดรูปแบบต่าง ๆ เช่น การคิดวิเคราะห์ การคิดสร้างสรรค์ เป็นต้น จึงจะสร้างความคิดของตนเองขึ้นมา แล้วเรียบเรียงความคิดอย่างเป็นระบบ ขั้นตอน รู้จักคำศัพท์และสำนวนต่าง ๆ เพื่อใช้ถ่ายทอดสารของตนเองออกมาเป็นงานเขียน

อย่างไรก็ตาม นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนอนุราชประสิทธิ์ยังขาดทักษะด้านนี้เป็นอย่างมาก ดังจะเห็นได้จากผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติ (O - NET) ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ดังนี้

ตารางที่ 1 ผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน O - NET ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอนุราชประสิทธิ์ ปีการศึกษา 2558-2559 วิชาภาษาไทย

ปีการศึกษา	สาระการเรียนรู้									
	การอ่าน		การเขียน		การฟัง ดู ฟุด		หลักการใช้ภาษา		วรรณคดี	
	X	S.D	X	S.D	X	S.D	X	S.D	X	S.D
2558	45.32	14.95	45.83	16.72	35.89	16.59	44.19	10.36	46.12	21.19
2559	50.48	17.74	41.29	17.98	65.24	21.73	48.26	13.51	41.20	20.84

ที่มา: ฝ่ายวิชาการระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอนุราชประสิทธิ์

จากตารางที่ 1 จะพบว่า ผลการทดสอบวิชาภาษาไทย ปีการศึกษา 2559 ในสาระการอ่าน การฟัง ดูและฟุด หลักการใช้ภาษา มีการพัฒนาสูงขึ้นจากปีการศึกษา 2558 อย่างชัดเจน แต่สาระการเขียนมีคะแนนลดลงจากปีการศึกษา 2558 อย่างเห็นได้ชัด นอกจากนี้ เมื่อเปรียบเทียบ

ผลการทดสอบวิชาภาษาไทยปีการศึกษา 2559 ในสาระการเรียนรู้ต่าง ๆ ทั้ง 5 สาระ จะพบว่า สาระการเขียนมีคะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุด จึงสรุปได้ว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีปัญหา ด้านทักษะการเขียนอย่างแน่นอน

จากประสบการณ์การสอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาของผู้วิจัยเป็นระยะเวลา 5 ปี พบว่า นักเรียนขาดทักษะการเขียนเป็นอย่างมาก สังเกตได้เมื่อจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องการเขียน สื่อสารรูปแบบต่าง ๆ เช่น เขียนแนะนำตนเอง เขียนแนะนำสถานที่ เขียนเรียงความ เป็นต้น โดยให้นักเรียนศึกษาตัวอย่างงานเขียนจากแบบเรียนหรือใบความรู้ก่อนเริ่มเขียน นักเรียนจะเขียนโดยเลียนแบบตัวอย่างทั้งหมด ไม่ได้พลิกแพลงกลวิธีการนำเสนอหรือการใช้ภาษาจากตัวอย่างเลย อีกทั้งยังเขียนเรื่องราวโดยคัดลอกข้อความจากเอกสารอื่น ๆ ไม่ได้เรียบเรียงจากความคิดของตนเอง งานเขียนจึงมีรูปแบบเดิม ๆ ไม่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว แสดงให้เห็นว่า นักเรียนขาดทักษะการคิดสร้างสรรค์

ผู้วิจัยยังได้สัมภาษณ์ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอนุราชประสิทธิ์ จำนวน 5 คน พบปัญหาหลายประการเกี่ยวกับการเขียนของนักเรียน ได้แก่ นักเรียนเขียนลำดับความสับสน วกวน เนื้อหาไม่ต่อเนื่องเป็นระบบ ไม่มีคลังคำ ใช้คำไม่ถูกต้องสอดคล้องกับบริบท เขียนโดยใช้ภาษาพูด ใช้คำศัพท์ไม่สละสลวย (จรีภรณ์ สารอาภรณ์, 2560; ชญานิศ คลองข่อย, 2560; ณัฐฐันรี ช่างคำ, 2560; นิชาวี เชิดชิต, 2560; รัชฎาภรณ์ ทิพย์กาญจนรัตน์, 2560; เสาวลักษณ์ ศรณวัตร, 2560)

นอกจากนี้ ผู้วิจัยเคยสนทนากับนักเรียนหลายคนเกี่ยวกับประสบการณ์การเรียนรู้เรื่องการเขียนประเภทต่าง ๆ ในวิชาภาษาไทย เช่น การเขียนเรียงความ พบว่า ครูผู้สอนใช้เวลาสอนการเขียนเรียงความเพียง 1-2 คาบ สอนโดยอธิบายเพียงความหมายและองค์ประกอบของเรียงความ แล้วให้นักเรียนลงมือเขียนเรียงความตามหัวข้อที่ครูกำหนด เช่น เรียงความเรื่องวันแม่ วันพ่อ เรื่องโรงเรียน เรื่องสัตว์เลี้ยงของฉันทน์ จากการสนทนา เห็นได้ชัดว่า ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยยังไม่ค่อยตระหนักถึงความสำคัญของการสอนเขียนและขาดเทคนิคการสอนเขียน

ผู้วิจัยจึงต้องการหารูปแบบการเรียนการสอนทักษะการเขียนในรายวิชาภาษาไทย เพื่อให้ นักเรียนได้พัฒนาทักษะการเขียนให้ดีขึ้น สามารถผลิตงานเขียนต่าง ๆ ได้ และเนื่องจากการเขียนเป็นกิจกรรมที่บุคคลต้องสร้างองค์ความรู้ ความคิดของตนเองขึ้นมา ผู้วิจัยจึงพยายามเลือกรูปแบบ การสอนที่มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะการคิดแบบต่าง ๆ เช่น การคิดวิเคราะห์ คิดสร้างสรรค์ ฯลฯ อีกด้วย เมื่อผู้วิจัยศึกษาค้นคว้ารูปแบบวิธีการสอนที่สามารถพัฒนาทักษะการเขียนและการคิดจาก เอกสารต่าง ๆ ก็พบว่า รูปแบบการสอนที่นิยมใช้กันมากรูปแบบหนึ่ง คือ ซินเนคติกส์ หรือ “Synectics Instructional Model” เป็นรูปแบบที่จอยส์ และวิล (Joyce & Weil, อ้างถึงใน ทิศนา แฉมมณี, 2557: 252) ได้กล่าวถึงรูปแบบการสอนนี้ว่า ซินเนคติกส์ เป็นรูปแบบการเรียนการสอน

กระบวนการคิดสร้างสรรค์ พัฒนาขึ้นจากแนวคิดของ กอร์ดอน (Gordon) ที่กล่าวว่าบุคคลทั่วไปมักยึดติดกับวิธีคิดแก้ปัญหาแบบเดิม ๆ ของตน โดยไม่ค่อยคำนึงถึงความคิดของคนอื่น ทำให้การคิดของตนคับแคบและไม่สร้างสรรค์ บุคคลจะเกิดความคิดเห็นที่สร้างสรรค์แตกต่างไปจากเดิมได้ หากมีโอกาสได้ลองคิดแก้ปัญหาด้วยวิธีการที่ไม่เคยคิดมาก่อน หรือคิดโดยสมมติตัวเองเป็นคนอื่น และถ้ายังให้บุคคลจากหลายกลุ่มประสบการณ์มาช่วยกันแก้ปัญหา ก็จะได้วิธีการที่หลากหลายขึ้น และมีประสิทธิภาพมากขึ้น ดังนั้นกอร์ดอนจึงได้เสนอให้ผู้เรียนมีโอกาสคิดแก้ปัญหาด้วยแนวคิดใหม่ ๆ ที่ไม่เหมือนเดิม ไม่อยู่ในสภาพที่เป็นตัวเองที่เป็นตัวเอง ให้ลองใช้ความคิดในฐานะที่เป็นคนอื่น หรือเป็นสิ่งอื่น สภาพการณ์เช่นนี้จะกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความคิดใหม่ ๆ ขึ้นได้ กอร์ดอนเสนอวิธีการคิดเปรียบเทียบแบบอุปมาอุปไมยเพื่อใช้ในการกระตุ้นความคิดใหม่ ๆ ไว้ 3 แบบ คือ การเปรียบเทียบแบบตรง (direct analogy) การเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ (personal analogy) และการเปรียบเทียบคำคู่ขัดแย้ง (compressed conflict) วิธีการนี้มีประโยชน์มากเป็นพิเศษสำหรับการเรียนรู้เกี่ยวกับการเขียนและการพูดอย่างสร้างสรรค์ รวมทั้งการสร้างสรรคงานทางศิลปะ

ผู้วิจัยยังพบว่า ยังมีผู้ปรับรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์มาทดลองใช้ในการจัดการสอนเขียน เช่น จงกล วณะเสถียร (2559) ได้วิจัยเรื่อง “การพัฒนาความสามารถในการคิดเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบซินเนคติกส์” ปวีตรา กิจจานุมาศ (2559) ได้วิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนร้อยแก้วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างวิธีการสอนแบบซินเนคติกส์กับวิธีการสอนแบบปกติ สมพร ช่อสูงเนิน (2558) ได้วิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบการอ่านและการเขียนข้อความ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การเรียนรู้ด้วยกลุ่มร่วมมือแบบ CIRC กับการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ อาจิยา หลิมกุล (2556) ได้วิจัยเรื่อง “การศึกษาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษา ระดับปริญญาบัณฑิตที่จัดการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์” ผลการศึกษาพบว่า ความสามารถในการเขียนของผู้เรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังเห็นว่า เทคนิคการใช้คำถาม น่าจะสามารถกระตุ้นให้นักเรียนสามารถคิดได้กว้างและลึกซึ้งยิ่งขึ้น ดังความคิดเห็นของวัชรา เล่าเรียนตี ปรณัฐ กิจรุ่งเรือง และอรพิน ศิริสัมพันธ์ (2560: 105) ที่กล่าวว่า คำถาม คือ องค์ประกอบสำคัญของการจัดการเรียนรู้ เพราะคำถามที่ดีมีคุณภาพจะนำไปสู่การพัฒนาการเรียนรู้และทักษะการคิด ความสามารถในการถามคำถามที่มีคุณภาพจะต้องสอนและเรียนรู้และมีการฝึกอย่างสม่ำเสมอ สอดคล้องกับชนาธิป พรกุล (2554: 176) ที่กล่าวว่า การใช้คำถามอย่างถูกต้องเหมาะสม เป็นส่วนหนึ่งของการสอนที่ดี โดยเฉพาะการสอนทั้งชั้นเรียน ถ้าครูมีทักษะในการใช้คำถาม คำถามจะเป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์หลายอย่าง เช่น ช่วยเร้าความสนใจใคร่รู้ กระตุ้นให้เกิดจินตนาการ และจูงใจผู้เรียนให้ค้นหาความรู้ใหม่ นอกจากนี้ คำถามยังสามารถทำทนายให้ผู้เรียนคิด ช่วยให้มีทัศนคติที่มีความชัดเจน นำไปสู่การแก้ปัญหาในบทเรียน

ประสิทธิภาพของการสอน คุณภาพของการอภิปราย การตอบคำถามของผู้เรียนขึ้นอยู่กับประเภทของคำถาม และลำดับการถามเป็นสำคัญ

คำถามในการเรียนรู้มีหลายรูปแบบ แต่คำถามที่เป็นที่นิยมมากที่สุด คือ การใช้คำถามตามแนวคิดของบลูม (Bloom, 1956, อ้างถึงใน จินตนา ศิริธัญญารัตน์ และวัชรา เล่าเรียนดี, 2562: 142) ที่แบ่งระดับพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านความรู้ (Cognitive domain) ไว้ 6 ระดับ ได้แก่ ความรู้ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า บลูมยังจัดแบ่งเป็นทักษะการคิดไว้ 2 ประเภท คือ ทักษะการคิดขั้นต่ำ (Lower order thinking: LOT) ซึ่งประกอบด้วย ทักษะการคิดขั้นจำ เข้าใจ และนำไปใช้ และทักษะการคิดขั้นสูง (Higher order thinking: HOT) ซึ่งประกอบด้วย ทักษะการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ และประเมินค่า ซึ่งต่อมาแอนเดอร์สันและแครทวอท์ (Anderson & Krathwohl, 2001, อ้างถึงใน อนุวัฒน์ คุณแก้ว, 2559: 49) ได้ปรับปรุงแก้ไขโดยเปลี่ยนแปลงลำดับพฤติกรรม ประกอบด้วย จำ เข้าใจ ประยุกต์ใช้ วิเคราะห์ ประเมิน และสร้างสรรค์

ผู้วิจัยพบว่า มีผู้นำเทคนิคการสอนโดยใช้คำถามของบลูม (Bloom) มาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชาภาษาไทย เช่น ภาวดี โพธิ์ราม (2560) ได้วิจัยเรื่อง “การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคตั้งคำถามตามแนวคิดของบลูม (Bloom) ในการส่งเสริมทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์ไว้หารภาพพจน์ในวรรณคดีไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี” สุปริยา บุษผามะตะนัง (2560) ได้วิจัยเรื่อง “การพัฒนาการอ่าน จับใจความกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการใช้คำถามตามแนวคิดของบลูม (Bloom) วันทา สุขโสม (2551) ได้วิจัยเรื่อง การอ่านจับใจความโดยการใช้คำถามตามแนวคิดของบลูม (Bloom) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่าความสามารถของผู้เรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ .05

จากการศึกษาความสำคัญของการเขียน ปัญหาการสอนเขียน และแนวทางการพัฒนาทักษะการเขียนในข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาการพัฒนาความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอนุราชประสิทธิ์ โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม

กรอบแนวคิดในการวิจัย

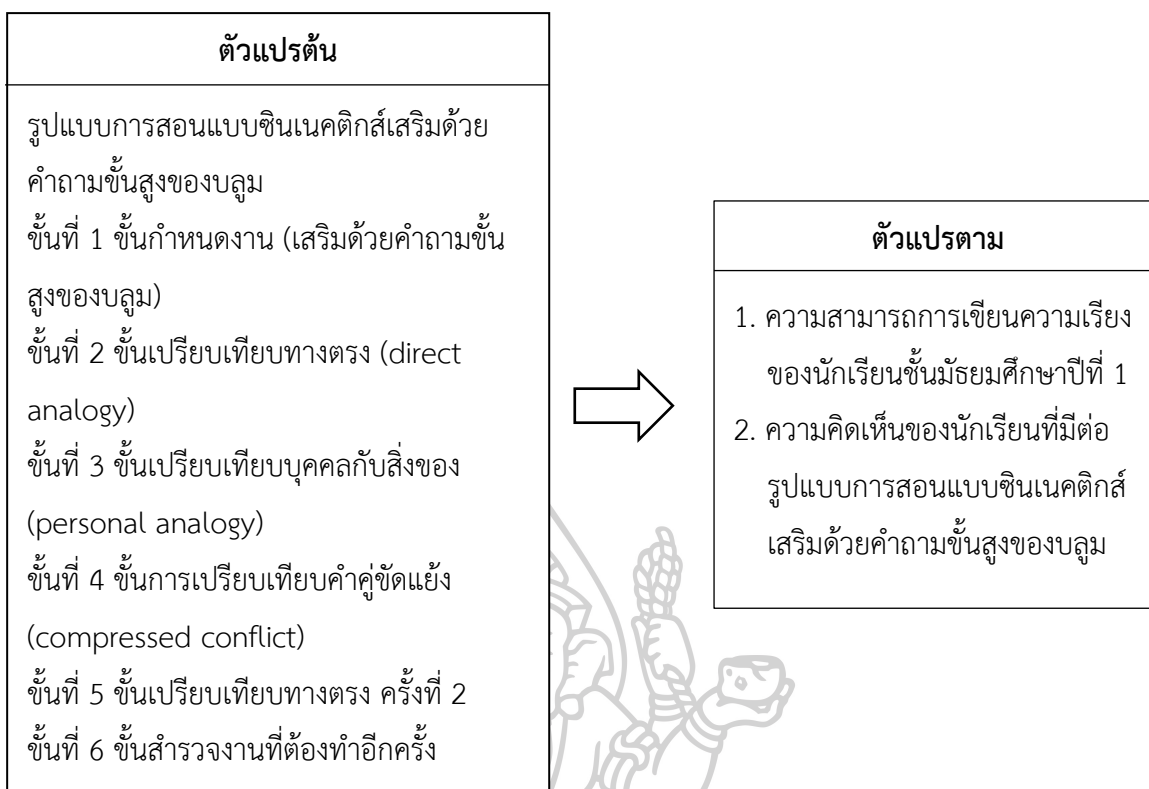
การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอนุราชประสิทธิ์ โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ ดังนี้

จอยซ์ และ วิลส์ (Joyce & Weil, อ้างถึงใน ทิศนา แคมมณี, 2557: 252) กล่าวว่า ซินเนคติกส์ (Synectics Instructional Model) เป็นรูปแบบการสอนที่ พัฒนาขึ้นจากแนวคิดของกอร์ดอน

(Gordon) มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาทักษะการคิดสร้างสรรค์ โดยกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดเปรียบเทียบ อุปมาอุปไมย 3 แบบคือ 1) การเปรียบเทียบทางตรง (Direct Analogy) ให้ผู้เรียนฝึกคิดเปรียบเทียบของสิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่ง แล้วอธิบายว่า ของทั้งสองสิ่งมีลักษณะเหมือนกันอย่างไร 2) การเปรียบเทียบกับตนเอง หรือการนำตัวเองไปเปรียบเทียบกับสิ่งอื่น (Personal Analogy) การเปรียบเทียบแบบนี้ผู้เรียนต้องทำตนเปรียบเสมือนสิ่งที่ต้องการเปรียบเทียบ โดยคิดว่าถ้าตนเองเป็นสิ่งนั้นแล้วจะเป็นอย่างไรหรือรู้สึกอย่างไร 3) การเปรียบเทียบความขัดแย้ง (Compressed Conflict) การเปรียบเทียบคำ 2 คำ ที่มีความหมายขัดแย้งหรือตรงกันข้ามกัน หรือเป็นของที่มีลักษณะแตกต่างกัน ซึ่งการทำคำตอบต้องใช้ความคิดและจินตนาการ สำหรับขั้นตอนการสอน ผู้วิจัยจะสังเคราะห์ขึ้นจากแนวคิดของทิสนา แชมมณี สนิท สัตโยภาส สุวิทย์และอรทัย มูลคำ เป็นรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ ประกอบด้วย 6 ขั้นตอน ดังนี้ 1) ขั้นกำหนดงาน 2) ขั้นการเปรียบเทียบทางตรง 3) ขั้นการเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ 4) ขั้นการเปรียบเทียบคำคู่ขัดแย้ง 5) ขั้นเปรียบเทียบทางตรง ครั้งที่ 2 6) ขั้นสำรวจงานที่ต้องทำอีกครั้ง

นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเทคนิคการใช้คำถามตามตามแนวคิดของบลูม (Bloom, 1956, อ้างถึงใน จินตนา ศิริธัญญารัตน์ และวัชรวิลา เล่าเรียนดี, 2562: 142) ที่แบ่งระดับพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านความรู้ (Cognitive domain) ไว้ 6 ระดับ ได้แก่ ความรู้ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า บลูมยังจัดแบ่งเป็นทักษะการคิดไว้ 2 ประเภท คือ ทักษะการคิดขั้นต่ำ (Lower order thinking: LOT) ซึ่งประกอบด้วย ทักษะการคิดขั้นรู้จำ เข้าใจ และนำไปใช้ และทักษะการคิดขั้นสูง (Higher order thinking: HOT) ซึ่งประกอบด้วย ทักษะการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ และประเมินค่า ต่อมา แอนเดอร์สัน และ แครททวอลท์ (Anderson & Krathwohl, 2001, อ้างถึงใน อนุวัฒน์ คุณแก้ว, 2559: 49) ได้นำเสนอระดับพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านพุทธิพิสัยของบลูม (Bloom's Revised Taxonomy) ซึ่งปรับปรุงแก้ไขโดยเปลี่ยนแปลงลำดับพฤติกรรมประกอบด้วย จำ เข้าใจ ประยุกต์ใช้ วิเคราะห์ ประเมิน และสร้างสรรค์ ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้คำถามตามแนวคิดของบลูมแบบปรับใหม่ (Bloom's Revised Taxonomy) ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าคำถามขั้นต่ำ คือ คำถามระดับความจำ เข้าใจ ประยุกต์ใช้ และคำถามขั้นสูงจึงได้แก่ คำถามระดับการวิเคราะห์ ประเมินค่า และสร้างสรรค์

ผู้วิจัยได้จัดทำกรอบแนวคิดการวิจัยไว้ ดังนี้

คำถามการวิจัย

1. ความสามารถการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอนุราชประสิทธิ์ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่
2. ความสามารถการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ หลังเรียนอยู่ในเกณฑ์เฉลี่ยร้อยละ 75 หรือไม่
3. ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอนุราชประสิทธิ์ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูมอยู่ในระดับใด

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอนุราชประสิทธิ์ ก่อนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ หลังเรียนเฉลี่ยร้อยละ 75

3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอนุราชประสิทธิ์ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามชั้นสูงของบลูม

สมมติฐานการวิจัย

1. ความสามารถในการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามชั้นสูงของบลูมสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน
2. ความสามารถในการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ หลังเรียนเฉลี่ยร้อยละ 75 ขึ้นไป
3. ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามชั้นสูงของบลูม อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอนุราชประสิทธิ์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 238 คน มี 6 ห้องเรียน
 - 1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/3 โรงเรียนอนุราชประสิทธิ์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 44 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Cluster Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม
2. ตัวแปรที่ศึกษา
 - 2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดกิจกรรมการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามชั้นสูงของบลูม
 - 2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่
 - 2.2.1 ความสามารถในการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
 - 2.2.2 ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามชั้นสูงของบลูม
3. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการเขียนบรรยาย และพรรณนาประสบการณ์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในสาระที่ 2 การเขียน ตัวชี้วัด ท 2.1 ม.1/3 เขียนบรรยายประสบการณ์โดยระบุสาระสำคัญ และรายละเอียดสนับสนุน และตัวชี้วัด ท 2.1 ม.1/4 เขียนความเรียงเชิงพรรณนา
4. ระยะเวลาในการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 ใช้เวลาทดลอง 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 คาบ คาบละ 50 นาที จำนวน 12 คาบ และรวมเวลาทดสอบก่อนเรียนและทดสอบหลังเรียนอีก 2 คาบ รวมทั้งหมด 14 คาบ

นิยามศัพท์เฉพาะ

ความเรียง หมายถึง งานเขียนร้อยแก้วที่ถ่ายทอดความรู้ ประสบการณ์ ความคิด ความรู้สึกของผู้เขียน ด้วยสำนวนภาษาเชิงบรรยายและพรรณนา ได้แก่ งานเขียนเล่าเชิงบรรยายและพรรณนา ประสบการณ์การท่องเที่ยว งานเขียนเล่าเชิงบรรยายและประสบการณ์เกี่ยวกับชนมไทย

ความสามารถในการเขียนความเรียง หมายถึง พฤติกรรมการเขียนของนักเรียนที่สามารถเขียนเล่าประสบการณ์ ด้วยสำนวนภาษาเชิงบรรยายและพรรณนา เป็นความเรียงที่มีความยาวตั้งแต่ 20 บรรทัดขึ้นไป มีเนื้อหาสาระที่ละเอียด ครบถ้วน สมบูรณ์ อ่านเข้าใจง่าย วัดได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนความเรียง และเกณฑ์การตรวจให้คะแนนความเรียงแบบรูบรีค (Rubric) ที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้น

รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ หมายถึง การสอนที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาทักษะการคิดสร้างสรรค์ โดยใช้การคิดเปรียบเทียบแบบอุปมาอุปไมย 3 รูปแบบ คือ การเปรียบเทียบแบบตรง (direct analogy) การเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ (personal analogy) และการเปรียบเทียบคำคู่ขัดแย้ง (compressed conflict) มีขั้นตอน 6 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นตอนกำหนดงาน 2) ขั้นตอนการเปรียบเทียบทางตรง 3) ขั้นตอนการเปรียบเทียบกับตนเอง 4) ขั้นตอนการเปรียบเทียบโดยใช้คำที่มีความหมายที่ขัดแย้งกัน 5) ขั้นตอนเปรียบเทียบทางตรง ครั้งที่ 2 6) ขั้นสำรวจงานที่ต้องทำอีกครั้ง

คำถามชั้นสูงของบลูม หมายถึง คำถามพัฒนาการเรียนรู้ด้านพุทธิพิสัยตามแนวคิดของบลูมแบบปรับใหม่ (Bloom's Revised Taxonomy) โดยแอนเดอร์สันและเครทวอห์ล (Anderson & Krathwohl, 2001) ดังนั้นคำถามชั้นสูงจะมี 3 ระดับ ได้แก่ การวิเคราะห์ การประเมินค่า และการสร้างสรรค์

นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/3 โรงเรียนอนุราชประสิทธิ์ ปีการศึกษา 2562 จำนวน 44 คน

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. เป็นแนวทางในการพัฒนาความสามารถการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
2. เป็นแนวทางในการนำรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูมไปใช้จัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชาภาษาไทย
3. นักเรียนได้เรียนรู้โดยใช้ทักษะการคิดรูปแบบต่าง ๆ เช่น การคิดวิเคราะห์ คิดสร้างสรรค์ และรู้จักทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม

บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง “การพัฒนาความสามารถการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอนุราชประชาสัทธิ์ โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามชั้นสูงของบลูม ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนอนุราชประชาสัทธิ์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
2. การเขียนความเรียง
 - 2.1 ความหมายของการเขียน
 - 2.2 ความหมายของความเรียง
 - 2.3 ประเภทของการเขียน
3. การเขียนความเรียงบรรยาย
 - 3.1 ความหมายของบรรยายโวหาร
 - 3.2 หลักการเขียนบรรยาย
4. การเขียนความเรียงพรรณนา
 - 4.1 ความหมายของพรรณนาโวหาร
 - 4.2 หลักการเขียนพรรณนา
5. หลักการสอนทักษะการเขียน
6. เกณฑ์การวัดและประเมินผลการศึกษาเขียน
7. การจัดการการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์
 - 7.1 ความหมายของรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์
 - 7.2 รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์
 - 7.3 ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนแบบซินเนคติกส์
 - 7.4 ข้อดีและข้อจำกัดของรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์
8. คำถามของบลูม
9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 9.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 9.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและ
หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนอนุราชประสิทธิ์

สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐานที่ 2.1 ใช้กระบวนการเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียน
เรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมี
ประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. คัดลายมือตัวบรรจงครึ่งบรรทัด	การคัดลายมือตัวบรรจงครึ่งบรรทัดตามรูปแบบ การเขียนตัวอักษรไทย
2. เขียนสื่อสารโดยใช้ถ้อยคำถูกต้องชัดเจน เหมาะสม และสละสลวย	การเขียนสื่อสาร เช่น - การเขียนแนะนำตนเอง - การเขียนแนะนำสถานที่สำคัญ ๆ - การเขียนบนสื่ออิเล็กทรอนิกส์
3. เขียนบรรยายประสบการณ์โดยระบุ สาระสำคัญและรายละเอียดสนับสนุน	การบรรยายประสบการณ์
4. เขียนเรียงความ	การเขียนเรียงความเชิงพรรณนา
5. เขียนย่อความจากเรื่องที่อ่าน	การเขียนย่อความจากสื่อต่าง ๆ เช่น เรื่องสั้น คำสอน โอวาท คำปราศรัยสุนทรพจน์ รายงาน ระเบียบ คำสั่ง บทสนทนาเรื่องเล่าประสบการณ์
6. เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสาระ จากสื่อที่ได้รับ	การเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสาระจากสื่อ ต่าง ๆ เช่น บทความ หนังสืออ่านนอกเวลา ข่าวและเหตุการณ์ประจำวัน เหตุการณ์สำคัญต่าง ๆ
7. เขียนจดหมายส่วนตัวและจดหมายกิจ ธุระ	การเขียนจดหมายส่วนตัว - จดหมายขอความช่วยเหลือ - จดหมายแนะนำ - การเขียนจดหมายกิจธุระ - จดหมายสอบถามข้อมูล

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
8. เขียนรายงานการศึกษาค้นคว้าและ โครงการ	การเขียนรายงาน ได้แก่ - การเขียนรายงานจากการศึกษาค้นคว้า - การเขียนรายงานโครงการ
9. มีมารยาทในการเขียน	มารยาทในการเขียน

คุณภาพผู้เรียนเมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยด้านการเขียนระบุว่าเขียนสื่อสารด้วยลายมือที่อ่านง่ายชัดเจน ใช้ถ้อยคำได้ถูกต้องเหมาะสมตามระดับภาษาเขียนคำขวัญ คำคม คำอวยพรในโอกาสต่าง ๆ โฆษณา คติพจน์ สุนทรพจน์ ชีวประวัติ อัตชีวประวัติและประสบการณ์ต่าง ๆ เขียนย่อความ จดหมายกิจธุระ แบบกรอกสมัครงาน เขียนวิเคราะห์ วิจัย และแสดงความรู้ ความคิดหรือโต้แย้งอย่างมีเหตุผล ตลอดจนเขียนรายงานการศึกษาค้นคว้าและเขียนโครงการ

คำอธิบายรายวิชาภาษาไทย

รหัสวิชา ท 21102

ชื่อวิชา ภาษาไทย

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

เวลา 60 คาบ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (ภาคเรียนที่ 2)

จำนวน 1.5 หน่วยกิต

ฝึกทักษะทางภาษาด้วยการอ่านออกเสียงแล้ว บทร้อยกรอง ฝึกอ่านจับใจความจากเรื่องที่อ่าน ฝึกวิเคราะห์เหตุผลขอวิเคราะห์เหตุผลข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็นจากเรื่องที่อ่าน ฝึกตีความคำยาก จากบริบทของเรื่อง ฝึกระบุข้อสังเกตและวิเคราะห์ความสมเหตุสมผลของงานเขียนประเภทชักจูง โน้มน้าวใจ ฝึกวิเคราะห์คุณค่าที่ได้รับจากการอ่านงานเขียนอย่างหลากหลาย เพื่อนำไปใช้แก้ปัญหาในชีวิต มีมารยาทในการอ่าน ฝึกคัดลายมือตัวบรรจงครึ่งบรรทัด เขียนบรรยายประสบการณ์ เขียนเรียงความเชิงพรรณนา ฝึกเขียนจดหมายกิจธุระ ฝึกเขียนรายงาน มีมารยาทในการเขียน ฝึกพูดสรุปความรู้แสดงความรู้ความคิดจากเรื่องที่ฟังอย่างสร้างสรรค์ฝึกพูดประเมิน ความน่าเชื่อถือของสื่อที่มีเนื้อหาโน้มน้าวใจมีมารยาทในการฟัง การดูและการพูด ศึกษาวิเคราะห์ชนิดและหน้าที่ของคำ ในประโยค ฝึกแต่งบทร้อยกรองประเภทกาพย์ยานี สรุปเนื้อหาวรรณคดี และวรรณกรรมที่อ่าน ฝึกวิเคราะห์อธิบายคุณค่า สรุปความรู้และข้อคิดจากการอ่านวรรณคดีและวรรณกรรม เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง สามารถท่องจำบทอาขยานที่กำหนดบทร้อยกรองที่มีคุณค่าตามความสนใจ ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถตามมาตรฐานต่อไปนี้

ตัวชี้วัด

ท 1.1 ม.1/3 , ม.1/5 , ม.1/6 , ม.1/8 , ม.1/9

ท 2.1 ม.1/1 , ม.1/3 , ม.1/7 , ม.1/9

ท 3.1 ม.1/1 , ม.1/4 , ม.1/6

ท 4.1 ม.1/1 , ม.1/5

ท 5.1 ม.1/1 , ม.1/2 , ม.1/46 , ม.1/5

โครงสร้างรายวิชาสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

รายวิชา พื้นฐาน

วิชา ภาษาไทย 2

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ภาคเรียนที่ 2

รหัสวิชา ท21102

จำนวนเวลา 60 คาบ

จำนวน 1.5 หน่วยกิต

เวลาเรียน 3 คาบ/สัปดาห์

ที่	ชื่อหน่วย การเรียนรู้	มาตรฐานการ เรียนรู้/ ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้/ สาระสำคัญ	เวลา (คาบ)	น้ำหนัก คะแนน		
					K	P	A
1.	ภาพย์พระ ไชยสุริยา	ท 1.1 ม.1/2 ม.1/4 ท 5.1 ม.1/1 ม.1/3 ม.1/4	- การอ่านจับใจความ - ระบุ และอธิบายคำ เปรียบเทียบและคำที่มีหลาย ความหมาย - สรุปเนื้อหาวรรณคดี - อธิบายคุณค่าของวรรณคดี - สรุปความรู้และข้อคิด	8	3	2	2
2.	ราชาธิราช ตอน สมิง พระราม อาสา	ท 1.1 ม.1/1 ม.1/2 ท 2.1 ม.1/5 ท 3.1 ม.1/4 ท 5.1 ม.1/1 ม.1/2 ม.1/3 ม.1/4	- อ่านออกเสียงร้อยแก้ว - อ่านจับใจความ - การเขียนแสดงความคิดเห็น - พุดประเณินความน่าเชื่อถือ - สรุปเนื้อหาวรรณคดี - วิเคราะห์วรรณคดี - สรุปความรู้และข้อคิด	12	4	2	2

ที่	ชื่อหน่วย การเรียนรู้	มาตรฐานการ เรียนรู้/ ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้/ สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน		
					K	P	A
3.	การอ่านเชิง วิเคราะห์	ท 1.1 ม.1/2 ม.1/3 ม.1/4 ม.1/5 ม.1/6	- อ่านจับใจความ - วิเคราะห์ข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็น - ตีความคำยาก - ระบุข้อสังเกตแลความ สมเหตุสมผล - การอ่านคู่มือ	8	-	3	2
สอบกลางภาค					30		
4.	กาพย์เห่ชม เครื่องคาว หวาน	ท 1.1 ม.1/1 ม.1/5 ท 3.1 ม.1/3 ท 4.1 ม.1/5 ท 5.1 ม.1/1 ม.1/2 ม.1/3 ม.1/4	- อ่านออกเสียงร้อยกรอง - ตีความคำยาก - ระบุข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็น - พุดแสดงความคิดเห็น - แต่งบทร้อยกรอง - สรุปเนื้อหาวรรณคดี - วิเคราะห์วรรณคดี - อธิบายคุณค่า - สรุปความรู้และข้อคิด	7	4	2	2
5.	การสร้างคำ	ท 4.1 ม.1/2	- การสร้างคำในภาษาไทย	8	3	2	-
6	การเขียน สื่อสาร	ท 2.1 ม.1/3 ม.1/4 ท 4.1 ม.1/4	- การเขียนบรรยาย ประสบการณ์ - การเขียนเรียงความเชิง พรรณนา - ภาษาพูดและภาษาเขียน	15	2	3	2
ระหว่างภาค					70		
กลางภาค					30		
ปลายภาค					30		

จากการวิเคราะห์หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนอนุราชประสิทธิ์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย พบว่า หลักสูตรกำหนดให้ผู้เรียนฝึกทักษะการเขียนรูปแบบต่าง ๆ โดยในภาคเรียนที่ 2 ผู้วิจัยจะเลือกวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการเขียนความเรียงเรื่อง การเขียนเล่าประสบการณ์ โดยเลือกตัวชี้วัดที่ ท 2.1 ม.1/3 เขียนบรรยายประสบการณ์โดยระบุสาระสำคัญและรายละเอียด สนับสนุน ท 2.1 ม.1/4 เขียนเรียงความเชิงพรรณนา

2. การเขียนความเรียง

การเขียนเป็นทักษะที่จำเป็นสำหรับทุกคน การเขียนเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกันภายในสังคมมนุษย์ อีกทั้งยังเป็นเครื่องบันทึกความรู้ ประสบการณ์ ภูมิปัญญาจากคนรุ่นหนึ่งสู่คนรุ่นต่อไป หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยจึงกำหนดให้การเขียนเป็นสาระหนึ่ง que ผู้เรียนจะต้องเรียน

2.1 ความหมายของการเขียน

นักวิชาการอธิบายความหมายของการเขียนไว้ดังนี้

ปรมาภรณ์ ลิ้มเลิศเสถียร (2561: 1) กล่าวว่า การเขียนเป็นเครื่องมือถ่ายทอดและบันทึกความรู้ ความคิด อารมณ์ ความรู้สึก ประสบการณ์ จินตนาการต่าง ๆ ที่ตนมีต่อโลกและชีวิต เพื่อให้ผู้อ่านได้รับรู้และเข้าใจอย่างเป็นลายลักษณ์อักษร

จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และวีรวัฒน์ อินทรพร (บรรณาธิการ, 2560: 169) กล่าวว่า การเขียนเป็นการสื่อสารด้วยตัวอักษรเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด อารมณ์ ความรู้สึก ประสบการณ์ ข่าวสาร และจินตนาการจากผู้เขียนไปสู่ผู้อ่าน

โสภณ สาธิตสัมฤทธิ์ผล (2558: 77) กล่าวว่า การเขียน หมายถึง ทักษะการใช้ภาษาที่มุ่งถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด ความรู้ และข้อมูลต่าง ๆ เป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อให้ผู้อ่านได้รับทราบจุดประสงค์ตามเจตนาของผู้เขียน

วรรณิ โสมประยูร (2553: 146) กล่าวว่า การเขียน หมายถึง การถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดและความต้องการของบุคคลออกมาเป็นสัญลักษณ์หรือตัวอักษร

กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์ (2551: 202-203) กล่าวว่า การเขียน คือ กระบวนการถ่ายทอดสารอันได้แก่ความรู้ ความรู้สึก ความคิด หรือข้อมูลอื่น ๆ ที่ต้องการจะถ่ายทอดไปสู่ผู้อ่าน โดยใช้ลายลักษณ์อักษรเป็นสื่อที่จะส่งสารอันมีความหมายไปยังผู้รับสาร

สรุปได้ว่า การเขียน คือ การสื่อสาร ถ่ายทอดความรู้ ความคิด ประสบการณ์ จินตนาการ อารมณ์ หรือความรู้สึกต่าง ๆ ของผู้เขียนเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อให้ผู้อ่านได้รับรู้และเข้าใจ

2.2 ความหมายของความเรียง

นักวิชาการอธิบายความหมายของความเรียงไว้ ดังนี้

ประกาศรี เทียนประเสริฐ (2559: 49) กล่าวว่า ความเรียง เป็นร้อยแก้วที่นำถ้อยคำมาเรียงกันให้ได้ความ ถ้อยคำที่นำมาเรียงกันนี้ต้องมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

บาทัน อิมสำราญ (บรรณาธิการ, 2558: 129) กล่าวว่า ความเรียงเป็นงานเขียนสารคดีรูปแบบหนึ่งที่มุ่งเสนอความคิดหรือแง่คิดเกี่ยวกับเรื่องของโลกและชีวิตเป็นสำคัญ ทั้งนี้เป็นการเขียนจากความนึกคิด ประสบการณ์หรือการสะสมความรู้ โดยมีวิธีการเขียนที่ชวนอ่าน สร้างความเพลิดเพลินและประทับใจ

ถวัลย์ มาศจรัส (2545: 12) กล่าวว่า ความเรียง หมายถึง ลักษณะการแต่งหรือเขียนหนังสือให้เป็นเรื่องราวโดยใช้สำนวนภาษาทั้งที่เป็นถ้อยคำธรรมดาสามัญ และการใช้ถ้อยคำที่มีความสละสลวย ชวนอ่าน ชวนติดตาม เพื่อแสดงความคิด ความรู้ ความรู้สึกของตนเองให้ผู้อื่นได้ทราบ

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2519: 1-2) กล่าวว่า ความเรียงกับเรียงความ สองคำนี้มีผู้ใช้แทนกันบ้างสลับกันบ้าง แท้จริงความเรียงก็คือเรียงความอย่างหนึ่งแต่คำว่าเรียงความเรามักจะใช้ในความหมายของวิชาการเขียนเรียงความ ส่วนความเรียงนั้น ใช้เรียกสิ่งที่เขียนหรือเรียบเรียงขึ้นเป็นเรื่องราวด้วยภาษาที่ใช้พูดกันเป็นธรรมดา

จากความหมายของความเรียงที่ได้กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ความเรียงคืองานเขียนรูปแบบร้อยแก้ว มีเนื้อหาเป็นสารคดีที่มุ่งนำเสนอแง่คิด ความคิดเห็น ประสบการณ์ หรือความรู้ของผู้เขียนแก่ผู้อ่าน

2.3 ประเภทของการเขียนความเรียง

ความเรียงมีหลายรูปแบบ โดยนักวิชาการกล่าวถึงประเภทของความเรียงไว้ ดังนี้

จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และวีรวัฒน์ อินทรพร (บรรณาธิการ, 2560: 169) กล่าวว่า การเขียนสามารถจำแนกได้ ดังนี้

1. การเขียนเพื่อเล่าเรื่อง คือ การนำเหตุการณ์หรือเรื่องราวที่เป็นลำดับอยู่แล้วมาถ่ายทอดเป็นข้อเขียน อาจเป็นเรื่องราวที่ผู้เขียนประสบการณ์ หรือเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือเกิดขึ้นในสังคมทั่วไป การเขียนเพื่อเล่าเรื่องส่วนใหญ่เป็นการเขียนเล่าประวัติเล่าเหตุการณ์หรือประสบการณ์ต่าง ๆ โดยอาจนำมาเขียนในรูปแบบการเขียนประเภทต่าง ๆ เช่น การเขียนสารคดีหรือการเขียนข่าว เป็นต้น สิ่งสำคัญสำหรับการเขียนเล่าเรื่อง คือ จะต้องคำนึงถึงความถูกต้องตามความเป็นจริงและต้องเล่าเรื่องไปตามลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

2. การเขียนเพื่ออธิบาย คือ การเขียนเพื่อชี้แจง อธิบาย เช่น อธิบายวิธีใช้ วิธีทำ ขั้นตอนการทำ โดยมีวัตถุประสงค์ให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจและปฏิบัติตามได้ เช่น อธิบายวิธีใช้ เครื่องมือ ขั้นตอนการปรุงอาหาร ขั้นตอนการต่อกิ่งติดตาต้นไม้ การดูแลรักษาเครื่องใช้ในบ้านหรือ อธิบายเปรียบเทียบของสองสิ่ง เป็นต้น การเขียนเพื่ออธิบายต้องระมัดระวังการใช้ภาษา ต้องใช้ภาษา ที่สั้น กระชับ เข้าใจง่ายและเป็นไปตามลำดับขั้นตอน

3. การเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็น เป็นการเขียนเพื่อวิเคราะห์ วิจารณ์ แนะนำหรือ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง อาจเป็นการแสดงความคิดเห็นอย่างเดียวหรืออาจจะมี ข้อเสนอแนะประกอบด้วย โดยคำนึงถึงพื้นฐานของข้อเท็จจริง อีกทั้งต้องมีหลักเกณฑ์และมีเหตุผล ตัวอย่างการเขียนแสดงความคิดเห็น เช่น บทความ การเขียนบทวิจารณ์ และการเขียนบทบรรณาธิการ หนังสือพิมพ์ เป็นต้น

4. การเขียนเพื่อสร้างจินตนาการ เป็นการเขียนที่ผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายที่จะให้ผู้อ่าน มีอารมณ์คล้อยตามและเกิดจินตนาการเห็นภาพตามทีผู้เขียนต้องการ การใช้ถ้อยคำภาษาในงานเขียน ลักษณะนี้ ต้องใช้ถ้อยคำภาษาที่ประณีตงดงาม สามารถสื่ออารมณ์และความรู้สึกให้เกิดแก่ผู้อ่านได้ ซึ่งในบางครั้งก็ต้องใช้ถ้อยคำที่มีความหมายแฝง มีความหมายเชิงสัญลักษณ์ หรือมีความหมาย ในเชิงเปรียบเทียบ เพื่อช่วยสร้างจินตนาการให้เกิดแก่ผู้อ่าน การเขียนตามจุดมุ่งหมายนี้จะปรากฏ ในการเขียนประเภทบันเทิงคดีเป็นส่วนใหญ่

5. การเขียนเพื่อโน้มน้าวใจ เป็นการเขียนที่ผู้เขียนมีจุดประสงค์ที่จะชักจูงโน้มน้าวใจ ให้ผู้อ่านยอมรับในสิ่งที่ผู้เขียนเสนอ เช่น การเขียนโฆษณา การเขียนคำขวัญ การใช้ภาษาในงานเขียน ประเภทนี้ต้องใช้ภาษาที่สั้น กระชับ รัดกุม สะดุดตาสะดุดใจผู้อ่าน อาจเล่นคำ เล่นสำนวน เพื่อให้เกิด ความคล่องจองทำให้ผู้อ่านจดจำได้ในเวลารวดเร็ว

6. การเขียนเพื่อล้อเลียนเสียดสี เป็นการเขียนที่ผู้เขียนมีจุดประสงค์ที่จะตำหนิสิ่งใด สิ่งหนึ่ง อาจเป็นบุคคล เหตุการณ์หรือสถานการณ์ แต่เป็นการตำหนิอย่างนุ่มนวล ทำนองดีเพื่อก่อ การเขียนลักษณะนี้ต้องไม่มีลักษณะการกล่าวร้ายหรือมุ่งทำลาย การใช้ภาษาในงานเขียนประเภทนี้ ต้องสุภาพ นุ่มนวล อาจแทรกอารมณ์ขันทำนองยั่วล้อด้วยถ้อยคำหรือเรื่องราว

7. การเขียนเพื่อกิจธุระ คือ การเขียนที่ผู้เขียนมีจุดประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง การเขียน ชนิดนี้จะมีรูปแบบการเขียน และลักษณะการใช้ภาษาที่แตกต่างกันไปตามประเภทของงานเขียน เช่น การเขียนหนังสือราชการ การเขียนจดหมายธุรกิจ และการเขียนประกาศแจ้งความ เป็นต้น

โสภณ สารธรรมฤทธิผล (2558: 78) กล่าวว่า การเขียนอาจแบ่งได้ ดังนี้

1. การเขียนเพื่อเล่าเรื่อง เป็นการเขียนที่มุ่งให้ข้อมูลต่าง ๆ แก่ผู้อ่านเพื่อให้เห็น เหตุการณ์ และภาพ รวมทั้งได้รับอารมณ์ในสิ่งที่ผู้เขียนได้ประสบมา เช่น เล่าเหตุการณ์ เล่าประสบการณ์ ฯลฯ

2. เขียนเพื่ออธิบายหรือให้ความรู้ เป็นการเขียนที่มุ่งให้สาระความรู้แก่ผู้อ่าน โดยการแจกแจงข้อเท็จจริง อธิบายวิธีการ ลำดับขั้นตอนต่าง ๆ การเขียนลักษณะนี้มักเป็นงานเขียนเชิงวิชาการ เช่น อธิบายขั้นตอนการตอนกิ่งต้นยางพารา อธิบายการทำขนมขอม่วง อธิบายการถ่ายภาพด้วยกล้องดิจิทัล ฯลฯ

3. การเขียนเพื่อโฆษณาจูงใจ มีจุดมุ่งหมายเพื่อโน้มน้าวใจ หรือโฆษณาเพื่อให้ผู้อื่นคล้อยตาม เห็นด้วย หรือเปลี่ยนความคิด ความรู้สึก และทัศนคติ แล้วปฏิบัติตามคำแนะนำของผู้เขียน เช่น การเขียนคำขวัญเชิญชวนให้ไปเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร การเขียนข้อความโฆษณาชวนเชื่อให้ซื้อสินค้าหรือใช้บริการต่าง ๆ

4. การเขียนเพื่อปลุกใจ การเขียนประเภทนี้ ผู้เขียนมีเจตนาจะให้ผู้อ่านมีความคิดเห็นเหมือนกับตนเอง หรือปลุกเร้าความรู้สึกที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เช่น บทความปลุกใจให้คนไทยรักสามัคคี บทความปลุกใจให้ร่วมกันชำระประชาธิปไตย เป็นต้น

5. การเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็น การเขียนลักษณะนี้มักเสนอในรูปของบทความทั่วไปในเชิงวิพากษ์วิจารณ์ แนะนำ หรือแสดงความคิดเห็นต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น การแนะนำหนังสือแนะนำสถานที่ การวิจารณ์การทำงานของรัฐบาล การวิเคราะห์สถานการณ์ความไม่สงบในสังคมไทย

6. การเขียนเพื่อสร้างจินตนาการ เป็นการเขียนที่มุ่งให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการคล้อยตามผู้เขียน โดยที่ผู้เขียนนำเสนอภาพความคิดสร้างสรรค์ผ่านการใช้ภาษา ซึ่งเลือกสรรแล้วอย่างประณีต เช่น นวนิยาย เรื่องสั้น บทร้อยกรอง บทละคร ฯลฯ

7. การเขียนเพื่อล้อเลียนเสียดสี เป็นการเขียนที่มุ่งให้ความรู้สึกล้อเลียนเสียดสี ประชดประชด ท้วงติง เหน็บแนม หรือหยอกล้อด้วยความปรารถนาดี อาจแทรกอารมณ์ขันในการเขียน หรือมีรูปภาพประกอบบ้าง เช่น การเขียนอธิบายภาพการ์ตูนล้อเลียนการเมือง บทละครเสียดสีสังคม การแสดงตลกของนักแสดง

สุนีดี ภูจิราพันธุ์ (2554: 151-152) กล่าวว่า การเขียนสามารถแบ่งตามจุดมุ่งหมายได้ดังนี้

1. การเขียนเพื่อเล่าเรื่อง เป็นการเขียนเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ให้ผู้อ่านทราบ เช่น เล่าเหตุการณ์ เล่าประสบการณ์หรือเล่าประวัติ ผู้เขียนต้องใช้วิธีการเล่าให้ชวนอ่านและเห็นภาพ จึงจะทำให้ผู้อ่านสนใจมากขึ้น

2. การเขียนเพื่ออธิบาย เป็นการเขียนอธิบายแจกแจงข้อเท็จจริง ความรู้ หรืออธิบายวิธีการหลักเกณฑ์และทฤษฎีต่าง ๆ มักปรากฏในงานเขียนประเภทวิชาการหรือตำรา การเขียนประเภทนี้ต้องใช้ภาษากระชับ รัดกุม ลำดับความอย่างมีขั้นตอนจะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจได้ง่ายขึ้น

3. การเขียนเพื่อโน้มน้าวใจ เป็นการเขียนเพื่อให้อ่านเกิดความสนใจ หรือคล้อยตาม เช่น การเขียนบทโฆษณาสินค้า บทความโน้มน้าวใจ การเขียนเพื่อโน้มน้าวใจจะต้องใช้ภาษาให้น่าสนใจ มีความสละสลวย คล่องจอง สั้นกะทัดรัด และจดจำง่าย

4. การเขียนเพื่อปลุกใจ เป็นการเขียนในรูปแบบของการปลุกจิตสำนึกในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกเข้มแข็ง พร้อมเพรียง เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน การเขียนเพื่อปลุกใจจะออกมาในรูปของบทความ บทเพลง บทละคร บทร้อยกรอง การเขียนลักษณะนี้จะต้องใช้คำที่มีน้ำหนัก ใช้ประโยคสั้น ๆ อาจมีการเน้นย้ำและยกตัวอย่างประกอบ

5. การเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์ วิพากษ์ วิจารณ์ หรือแนะนำ เป็นการเขียนเพื่อแยกแยะให้เข้าใจรายละเอียดหรือแก่นแท้ของเรื่อง การแสดงทรรศนะหรือนำเสนอความคิดเห็นในเรื่องใดเรื่องหนึ่งมักเขียนออกมาในรูปของบทความ การเขียนประเภทนี้ผู้เขียนต้องคำนึงถึงข้อเท็จจริง รวมทั้งใช้วิจยารณญาณที่ถูกต้องยุติธรรมและใช้ภาษาเรียบง่ายกะทัดรัด

6. การเขียนเพื่อแสดงจินตนาการ เป็นการเขียนสร้างสรรค์ที่ผู้เขียนต้องการให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการคล้อยตาม ดังนั้นผู้เขียนจึงควรใช้ภาษาที่สร้างภาพพจน์เพื่อจูงใจ การเขียนเพื่อแสดงจินตนาการมักปรากฏในรูปของบทร้อยกรอง เรื่องสั้น นวนิยายหรือบทละคร

7. การเขียนเพื่อกิจธุระ เป็นการเขียนที่ผู้เขียนมีวัตถุประสงค์ที่จะกระทำกิจใดกิจหนึ่ง เช่น การเขียนประกาศ การเขียนจดหมายร้องเรียน การเขียนบัตรเชิญ รูปแบบการเขียนและการใช้ภาษาจะแตกต่างกันไปตามโอกาสและประเภทของกิจนั้น ๆ เช่น การเขียนจดหมายราชการต้องใช้รูปแบบที่แน่นอนและใช้ภาษาแบบแผน หรือการเขียนประกาศทั่วไปไม่เน้นรูปแบบแต่ถ้าเป็นการประกาศอย่างเป็นทางการก็ต้องเขียนให้ถูกต้องตามรูปแบบ เป็นต้น

8. การเขียนเพื่อล้อเลียนเสียดสี เป็นการเขียนที่ต้องหยิบยกเอาสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่อาจเป็นส่วนบกพร่องในสังคมมากล่าวตำหนิอย่างนุ่มนวลโดยการแทรกอารมณ์ขันด้วยถ้อยคำภาษาที่เล่นที่จริงไม่รุนแรง ซึ่งแสดงออกได้หลายวิธี เช่น การเขียนล้อเลียนด้วยภาพและข้อความประกอบ หรืออาจเขียนเป็นข้อเขียนสั้น ๆ หรือเรื่องราวสั้น ๆ

กระทรวงศึกษาธิการ (2551: 4-5) กล่าวว่า จุดประสงค์ของการเขียนทั่วไปมีดังนี้

1. การเขียนเพื่ออธิบาย เป็นการเขียนเพื่อให้อ่านเข้าใจเนื้อหาอย่างชัดเจนว่าสิ่งที่อธิบายนั้นคืออะไร เป็นอย่างไร

2. การเขียนเพื่อเล่าเรื่อง เป็นการเขียนเล่า บอกเรื่องราวต่าง ๆ ให้ทราบ เช่น การเขียนเล่าประวัติ การเขียนเล่าเหตุการณ์ การเขียนเล่าเรื่องประสบการณ์ชีวิต

3. การเขียนเพื่อประกาศแจ้งความ เชิญชวน เช่น การเขียนประกาศของทางราชการ การเขียนบัตรเชิญเนื่องในโอกาสต่าง ๆ

4. การเขียนเพื่อชักจูง เช่น การเขียนโฆษณาหาเสียง การเขียนเพื่อโฆษณาสินค้า

5. การเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็นและแนะนำ เช่น การเขียนเพื่อแนะนำแสดงความคิดเห็นใหม่ ๆ การเขียนแสดงเหตุผลโต้แย้ง

6. การเขียนเพื่อการวิเคราะห์ เช่น การเขียนวิเคราะห์ข่าว

7. การเขียนเพื่อการวิจารณ์ เช่น การวิจารณ์บทความ บทละคร

สรุปได้ว่า การเขียน สามารถจำแนกได้เป็น 7 ประเภท ดังนี้

1. การเขียนเพื่อเล่าเรื่อง คือ การเขียนเพื่อบอกเล่าความรู้ เรื่องราว เหตุการณ์ ประสบการณ์ของตนเองหรือผู้อื่น ให้ผู้อ่านรับทราบว่ามีใคร ทำอะไร ที่ใด เมื่อใด ผู้เขียนต้องเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ ให้ข้อมูลที่ถูกต้องตามความเป็นจริง มีทั้งสาระความรู้และแง่คิด อีกทั้งต้องใช้กลวิธีการเล่าเรื่องที่น่าติดตาม งานเขียนประเภทนี้มีหลายรูปแบบ เช่น การเขียนสารคดี ข่าว ชีวิตประวัติ เป็นต้น

2. การเขียนเพื่ออธิบาย คือ การเขียนเพื่อชี้แจง แจกแจงข้อเท็จจริง หลักการ หรือทฤษฎีต่าง ๆ ให้ผู้อ่านได้รับความรู้ ความเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง หรืออธิบายวิธีการ ลำดับขั้นตอนต่าง ๆ ให้ผู้อ่านเข้าใจและปฏิบัติตามได้ เช่น การอธิบายวิธีใช้หรือวิธีดูแลรักษาเครื่องมือ ขั้นตอนการปรุงอาหาร ขั้นตอนการทำงาน การเขียนอธิบายต้องลำดับเนื้อหาอย่างเป็นลำดับขั้นตอน ใช้ภาษาที่สั้น กระชับ เข้าใจง่าย

3. การเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็น คือ การเขียนวิเคราะห์ วิจารณ์ แสดงความคิดเห็น ทรรศนะ หรือแนะนำให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยคำนึงถึงพื้นฐานข้อเท็จจริง มีหลักเกณฑ์ที่เที่ยงตรง ถูกต้อง มีเหตุผล และใช้ภาษาเรียบง่ายกะทัดรัด มักอยู่ในรูปแบบบทความ

4. การเขียนเพื่อแสดงจินตนาการ คือ การเขียนถ่ายทอดจินตนาการ ความคิดสร้างสรรค์ของผู้เขียน เพื่อให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการ เห็นภาพ เกิดอารมณ์คล้อยตามที่ผู้เขียนต้องการ เป็นงานเขียนที่ต้องใช้ภาษาประณีต สละสลวย งดงาม อาจใช้ถ้อยคำที่มีความหมายแฝง ความหมายเปรียบเทียบ ความหมายในเชิงสัญลักษณ์ ส่วนใหญ่มักเป็นงานเขียนประเภทบันเทิงคดี เช่น เรื่องสั้น นวนิยาย นิทาน บทละคร กวีนิพนธ์

5. การเขียนเพื่อชักจูง โน้มน้าวใจ คือ การเขียนเพื่อโน้มน้าว ชักจูงจิตใจผู้อ่านคล้อยตามเห็นด้วย ยอมรับแนวคิดที่ผู้เขียนเสนอ แล้วปฏิบัติตามคำแนะนำของผู้เขียน เช่น คำขวัญ โฆษณา การเขียนประเภทนี้จะต้องใช้ภาษาที่สั้น กระชับ แต่สะดุดหู ดึงดูดใจ จดจำได้ง่าย อาจมีสัมผัสคล้องจอง เล่นคำ หรือสำนวน

6. การเขียนเพื่อปลุกใจ คือ การเขียนเพื่อปลุกเร้าจิตใจผู้อ่านให้เกิดความรู้สึกฮึกฮิม แน่วแน่ เกิดความรู้สึกรักพวกพ้อง รู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน อาจอยู่ในรูปแบบบทความ เพลง กวีนิพนธ์ บทละคร ก็ได้

7. การเขียนเพื่อกิจธุระ คือ การเขียนที่ผู้เขียนมีจุดประสงค์ที่จะกระทำกิจธุระอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น การเขียนประกาศ หนังสือราชการ จดหมายกิจธุระ บัตรเชิญ การเขียนประเภทนี้จะมีรูปแบบเฉพาะตัว ต้องเขียนให้ถูกต้องตามรูปแบบที่กำหนด และใช้ภาษาแบบแผน

8. การเขียนเพื่อล้อเลียนเสียดสี คือ การเขียนตำหนิ ท้วงติง หยอกล้อ ประชดประชัน เหน็บแนมสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างนุมนวล โดยไม่ได้มีเจตนามุ่งทำลาย การเขียนในลักษณะนี้มักเป็นข้อเขียนสั้น ๆ จะใช้ภาษาที่สุภาพนุมนวล แทรกอารมณ์ขันบ้าง และอาจมีภาพประกอบ

3. การเขียนบรรยายโวหาร

3.1 ความหมายของบรรยายโวหาร

นักวิชาการกล่าวถึงความหมายของบรรยายโวหารไว้ ดังนี้

ปรมาภรณ์ ลิ้มเลิศเสถียร (2561: 81) กล่าวว่า บรรยายโวหาร หมายถึง ส่วนเขียนที่เป็นไปในลักษณะการชี้แจงหรืออธิบาย เป็นกระบวนการที่ใช้เล่าเรื่อง เล่าเหตุการณ์ วิเคราะห์เรื่องราวต่าง ๆ รวมทั้งการนิยามหรือการอธิบายความหมายของคำอย่างละเอียด ถี่ถ้วน ตรงตามข้อมูลที่เป็นจริง

จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และวีรวัดน์ อินทรพร (บรรณานุกรม, 2560: 60) กล่าวว่า บรรยายโวหาร คือ โวหารเล่าเรื่อง ซึ่งเป็นการกล่าวถึงเหตุการณ์ที่ต่อเนื่องกัน โดยชี้ให้เห็นถึงสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ สภาพแวดล้อม บุคคลที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนผลที่เกิดจากเหตุการณ์นั้น เนื้อเรื่องที่บรรยายอาจเป็นเรื่องสมมติหรือเรื่องจริงก็ได้ ตัวอย่างเนื้อเรื่องที่ใช้บรรยายโวหาร เช่น นิทาน ประวัตินิทาน หรือตำนานของบุคคลหรือสถานที่และการเล่าเรื่องต่าง ๆ

รสริน ดิษฐบรรจง (2552: 70) กล่าวว่า บรรยายโวหาร คือ โวหารที่ใช้อธิบายเรื่องราวต่าง ๆ ตามลำดับเหตุการณ์ หรือใช้บอกเล่า เล่าเรื่องประสบการณ์ความรู้ต่าง ๆ การเขียนบรรยายโวหารจะใช้ภาษาตรงไปตรงมา ชัดเจน รวบรัด เหมาะกับข้อเขียนประเภทอธิบายให้ความรู้ การเล่านิทาน การเขียนประวัติศาสตร์ ตำรา ตำนาน การเขียนรายงาน เป็นต้น

ธัญญา สังขพันธานนท์ และคณะ (2551: 91) กล่าวว่า บรรยายโวหารเป็นกระบวนการที่ใช้ในการเล่าเรื่อง อธิบายเรื่องราวต่าง ๆ ตามลำดับเหตุการณ์หรือตามขั้นตอน การเขียนบรรยายความจะเน้นรายละเอียด ใช้ภาษาที่นำเสนอเนื้อความอย่างเป็นภววิสัย คือ ไม่นำเอาความรู้สึกของผู้เขียนเข้าไปเกี่ยวข้อง ปราศจากน้ำเสียง เปรียบดั่งใช้ภาษาเป็นกล้องถ่ายภาพบันทึกภาพผ่านตัวอักษรอย่างที่เป็นจริง

ประสิทธิ์ กาพย์กลอน (2518: 127) กล่าวว่า บรรยายโวหาร เป็นโวหารที่เล่าเรื่องบอกเล่า หรืออธิบายเรื่องราวต่าง ๆ ตามลำดับเหตุการณ์ เช่น เล่าเรื่องนิทาน ประวัตินิทาน ตำนาน หรือจดหมายเหตุต่าง ๆ

สรุปได้ว่า บรรยายโวหาร คือ โวหารที่ใช้เล่าเรื่องราว เล่าเหตุการณ์ตามลำดับขั้นตอน อธิบายเรื่องต่าง ๆ มีลักษณะภาษาตรงไปตรงมา ชัดเจน ไม่มีการนำความรู้สึกของผู้เขียนเข้าไปเกี่ยวข้อง มักใช้กับการเขียนเล่าประสบการณ์ ประวัติศาสตร์ ตำรา ตำนานต่าง ๆ

3.2 หลักการเขียนบรรยาย

นักวิชาการกล่าวถึงหลักการเขียนบรรยายไว้ ดังนี้

ปรมาภรณ์ ลิมป์เลิศเสถียร (2561: 82) กล่าวว่า วิธีการเขียนบรรยายควรใช้ภาษาง่าย ๆ กะทัดรัด เขียนให้ตรงเป้าหมาย เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งเหมือนอยู่ร่วมในเหตุการณ์จริง ๆ ผู้เขียนจึงควรรู้จักเลือกใช้ถ้อยคำที่ดี เลือกเฟ้นจุดสำคัญที่จะเขียน และนำมาลำดับเรื่องราว มีการลำดับประโยคและใจความที่จะต้องสื่อความหมายตามที่คุณเขียนต้องการอย่างเป็นขั้นตอน และควรมีการยกตัวอย่างประกอบการอธิบายให้ชัดเจน ส่วนศิลปะในการบรรยาย อาจใช้หลักเกณฑ์กว้าง ๆ ได้ ดังนี้

1. ผู้เขียนต้องรู้จักมุ่งหมายในการเขียนว่า จะเขียนบรรยายเกี่ยวกับสิ่งใด คน สัตว์ สิ่งของ หรือสถานที่ หรือจะบรรยายว่าใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร เพื่ออะไร โดยจะต้องลำดับความคิด และเขียนบรรยายเรียบเรียงให้อ่านเข้าใจได้อย่างชัดเจน
2. เรื่องที่เขียนอาจเป็นเรื่องจริง หรือเรื่องสมมติก็ได้ แต่ผู้เขียนควรมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียนเป็นอย่างดี โดยอาจเขียนบรรยายเล่าเรื่องจากประสบการณ์หรือจากจินตนาการ ความนึกคิดก็ได้
3. เลือกเขียนเฉพาะสาระสำคัญ บรรยายอย่างตรงไปตรงมา ให้กระชับ เรียบง่าย ชัดเจน โดยเรียบเรียงเนื้อหาให้ต่อเนื่องและสัมพันธ์กัน
4. หากเป็นการบรรยายเหตุการณ์ ถ้าเนื้อหามีเหตุการณ์สำคัญหลายประเด็น ควรเลือกบรรยายเฉพาะเหตุการณ์สำคัญเท่านั้น และควรลำดับการบรรยายเหตุการณ์ตั้งแต่เริ่มต้นและคลี่คลายประเด็นไปเป็นระยะ ๆ โดยลำดับตามเวลาที่เกิดขึ้น นอกจากนี้ เมื่อบรรยายถึงเหตุการณ์ตอนหนึ่งที่น่าสนใจ ควรใช้วิธีการตั้งคำถามมาบรรยายให้ผู้อ่านคิดต่อว่า เหตุการณ์ต่อไปนี้จะเป็นอย่างใด ผลของเหตุการณ์จะปรากฏออกมาในรูปแบบใด แล้วค่อยเฉลยคำตอบให้แก่ผู้อ่านในตอนท้าย จะทำให้บทบรรยายมีสีสัน น่าสนใจมากยิ่งขึ้น
5. ผู้เขียนต้องรู้จักเลือกสรรถ้อยคำที่ไพเราะ สละสลวย และเหมาะสม มาบรรยายให้เข้าใจง่าย หลีกเลี่ยงคำที่มีความหมายกำกวม หรือถ้ามีศัพท์เฉพาะ ควรนิยาม อธิบายความหมายให้กระจ่างแจ้ง

รสริน ดิษฐบรรจง (2552: 70-71) กล่าวว่า การเขียนบรรยายโวหารมีหลัก ดังนี้

1. ภาษาที่ใช้สั้น กะทัดรัด ชัดเจน อาจมีสาธกโวหารมาเสริมได้
2. เนื้อเรื่องมักมุ่งให้ความรู้ หลักเกณฑ์ ข้อเท็จจริง เหตุการณ์หรือประสบการณ์
3. เขียนตรงไปตรงมา โดยมักลำดับตามเวลาเหตุการณ์ หรือลำดับความสำคัญ

ประสิทธิ์ กาพย์กลอน (2518: 127) กล่าวว่า หลักการบรรยายความมีดังนี้

1. ใช้ภาษาง่าย ๆ
2. มีความรู้ในเรื่องที่บรรยายดี
3. กล่าวแต่เรื่องที่เป็นความจริง เหมาะแก่เหตุการณ์และเวลา
4. รู้จักเลือกเฟ้นเรื่องที่จะเล่า อะไรที่ควรพูดก็เล่าละเอียด อะไรที่ไม่สำคัญก็เล่าสั้น ๆ
5. เรียบเรียงความคิดให้ลำดับต่อเนื่องกัน ไม่สับสน
6. ยกตัวอย่างหรือเปรียบเทียบเพื่อให้เรื่องเด่นขึ้น
7. พูดให้ตรงจุดไม่อ้อมค้อมวากวน

สรุปได้ว่า การเขียนบรรยายมีหลัก ดังนี้

1. ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย สั้น กระชับ ตรงไปตรงมา
2. ผู้เขียนควรเลือกเรื่องที่ตนมีความรู้เป็นอย่างดี หรือเรื่องที่ประสบด้วยตนเอง
3. ผู้เขียนควรตั้งจุดมุ่งหมายให้ชัดเจนว่า ต้องการกล่าวถึงเรื่องใด มีขอบเขตเนื้อหากว้างเพียงใด และควรเลือกเล่าเฉพาะสาระสำคัญ
4. เขียนเล่าเหตุการณ์ตามลำดับเวลา เรียบเรียงเนื้อหาเป็นลำดับขั้นตอน ไม่สับสนวากวน

4. การเขียนพรรณนา

4.1 ความหมายของพรรณนาโวหาร

นักวิชาการกล่าวถึงความหมายของพรรณนาโวหารไว้ ดังนี้

ปรมาภรณ์ ลิ้มปิติเสถียร (2561: 83) กล่าวว่า พรรณนาโวหาร หมายถึง การถ่ายทอดสิ่งที่ผู้เขียนได้ประสบ พบ สังเกต สัมผัส เป็นการเขียนที่มุ่งแสดงความรู้สึกระบายใจต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างละเอียด สิ่งที่เขียนถ่ายทอดนี้อาจได้แก่ อารมณ์ มโนภาพ ความรู้สึกทางด้านผัสสะ เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกหรือมโนภาพอย่างเดียวกับผู้เขียน พรรณนาโวหารต่างจากบรรยายโวหาร คือ บรรยายโวหารจะกล่าวอย่างตรงไปตรงมา กระชับ ชัดเจน ส่วนพรรณนาโวหารผู้เขียนต้องใช้ศิลปะการเลือกสรรถ้อยคำ ที่อุดมไปด้วยภาษาจินตภาพ ผู้เขียนต้องสื่อให้ผู้อ่านมีจินตนาการ ประหนึ่งได้เห็นรูป ได้ลิ้มรส ได้ดมกลิ่น ได้ยินเสียง หรือได้สัมผัสกระบวนการพรรณนา ต้องรู้จักเลือกสรรภาษา ถ้อยคำที่ไพเราะ สละสลวย สามารถสร้างอารมณ์ ความรู้สึก และสร้างจินตนาการได้อย่างละเอียดลึกซึ้ง

จูไรรัตน์ ลักษณะศิริ และวีรวัดน์ อินทรพร (บรรณาธิการ 2560: 67) กล่าวว่า พรรณนาโวหาร คือ โวหารที่ใช้กล่าวถึงเรื่องราว สถานที่ บุคคล สิ่งของ หรืออารมณ์อย่างละเอียด และอาจแทรกความรู้สึกของผู้เขียนลงไปด้วย เพื่อให้ผู้อ่านเกิดจินตภาพ หรือเกิดอารมณ์คล้ายตาม

รสริน ดิษฐบรรจง (2552: 71) กล่าวว่า พรรณนาโวหาร คือ กระบวนการเขียนที่ใช้ ถ้อยคำสละสลวย ละเอียดลอบ เพื่อให้เห็นภาพที่บรรยายชัดเจน เพื่อให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์คล้อยตาม เกิดจินตนาการ ชาบซึ่ง ประทับใจ มักใช้กับเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการชมความงามของสถานที่ บุคคล ธรรมชาติ หรือพรรณนาอารมณ์ ลักษณะของบุคคล หรืออาจพรรณนาให้เห็นความน่าเกลียด น่ากลัว น่าขยะแขยงก็ได้

ธัญญา สังขพันธานนท์ และคณะ (2551: 92) กล่าวว่า กระบวนการพรรณนาหรือ พรรณนาโวหาร มีลักษณะคล้ายกระบวนการบรรยายแต่ต้องสอดแทรกอารมณ์ความรู้สึกให้ผู้อ่าน เห็นภาพคล้อยตามไปด้วย มีลักษณะของความเป็นอัตวิสัย และก่อให้เกิดจินตภาพในใจของผู้อ่าน เนื่องจากกระบวนการพรรณนาเน้นการเล่าให้เห็นภาพอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือเล่าให้หลังตาเห็นได้ กระบวนการพรรณนามีหัวใจสำคัญอยู่ที่การใช้ถ้อยคำมาเล่าเรื่อง ถ้อยคำที่นำมาใช้จะต้องเป็นคำที่ ก่อให้เกิดจินตภาพในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง เช่น รูปร่างลักษณะ เสียงที่ได้ยินทางหู ลิ้นที่สัมผัส ได้ทางจมูก รสที่สัมผัสได้ทางลิ้น และลักษณะที่สัมผัสได้ทางกาย หรืออาจกล่าวได้ว่า กระบวนการ แบบพรรณนาโวหาร ก็คือ การเขียนเนื้อความให้เกิดรูป รส กลิ่น เสียง และสัมผัสนั่นเอง

ประสิทธิ์ กาพย์กลอน (2518: 128) กล่าวว่า พรรณนาโวหารมีลักษณะคล้ายบรรยาย โวหารแต่ต้องสอดแทรกหรือใส่อารมณ์ความรู้สึกให้ผู้อ่านคล้อยตามไปด้วย โวหารแบบนี้มักใช้ชม ความงามของบ้านเมือง สถานที่ ความดีของบุคคล หรือแสดงอารมณ์ความรู้สึกต่าง ๆ เช่น โกรธ รัก เกลียด

สรุปได้ว่า พรรณนาโวหาร คือ โวหารที่กล่าวถึงลักษณะบุคคล สิ่งของ สถานที่ ธรรมชาติ หรืออารมณ์ความรู้สึกอย่างละเอียด โดยใช้ถ้อยคำอย่างมีศิลปะ ประณีต สละสลวย และสอดแทรก อารมณ์ความรู้สึกของผู้เขียนลงไป เพื่อให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการ เห็นภาพชัดเจนจนเกิดอารมณ์ คล้อยตาม ชาบซึ่ง ประทับใจ

4.2 หลักการเขียนพรรณนา

นักวิชาการกล่าวถึงหลักการเขียนพรรณนาไว้ ดังนี้

ปรมาภรณ์ ลิ้มปัสเสถียร (2561: 83-84) กล่าวว่า การเขียนพรรณนา มีหลักการดังนี้

1. ควรเก็บรายละเอียด หรือสังเกตสิ่งที่จะพรรณนาอย่างครบถ้วน รอบด้าน ไม่ว่าจะ เป็นวัตถุ บุคคล สถานที่ ธรรมชาติ หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ โดยพรรณนาสิ่งที่เห็นหรือรู้สึก ให้เป็น “ภาพ” ได้อย่างแจ่มแจ้ง

2. ควรพรรณนารายละเอียดสิ่งที่กล่าวถึง ให้สอดคล้อง สัมพันธ์กับความเป็นจริง โดยเลือกสรรถ้อยคำเพื่อสื่อความหมาย สื่อภาพ สื่ออารมณ์ ให้ถูกต้อง เหมาะสม

3. ควรเลือกใช้สำนวน โวหาร ภาพพจน์ มากกล่าวเปรียบเทียบ เพื่อสร้างอรรถรส ให้ข้อเขียนมีรสคำ รสความ มีภาษาวรรณศิลป์ที่น่าประทับใจ

4. ควรเลือกสรรภาษาจินตภาพมาขยาย “ผัสสะ” ให้ครบ เช่น ใช้คำบอกรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส

5. ควรรู้จักสรรคำ หลากคำกริยา คำวิเศษณ์ เพื่อขยายลักษณะ ขยายทิศทาง ความเคลื่อนไหว ขยายคำบอกปริมาณ ขยายคำบอกสี แสง ฯลฯ เพื่อโน้มน้าวอารมณ์ จินตนาการของ ผู้อ่านให้เห็นเป็นภาพได้อย่างชัดเจน

รสริน ดิษฐบรรจง (2552: 71) กล่าวว่า การเขียนพรรณนามีหลัก ดังนี้

1. ใช้คำที่สละสลวย ให้ภาพพจน์ อาจใช้อุปมาโวหารหรือเทศนาโวหารมาช่วยเสริม

2. พรรณนาเนื้อหาอย่างละเอียด ชัดเจน

3. พรรณนาโวหารจะใช้กับเนื้อเรื่องที่ต้องการให้ผู้อ่านเห็นภาพและเกิดอารมณ์คล้ายตาม ประสิทธิ์ กาพย์กลอน (2518: 128) กล่าวว่า หลักการเขียนพรรณนามีข้อควรคำนึง ดังนี้

1. เลือกใช้คำที่ตรงกับความรู้สึกที่จะพรรณนา

2. เขียนให้ผู้อ่านสนใจ และประทับใจ

3. เลือกเฟ้นสิ่งที่จำเป็นขึ้นมากกล่าว

4. เขียนให้ผู้อ่านเข้าใจข้อความที่จะพรรณนาอย่างชัดเจน

5. เล่นสำนวนได้อย่างไพเราะเพราะพริ้ง

6. เขียนตามความรู้สึกของตนเอง อย่าตัดจริตเขียน

สรุปได้ว่า การเขียนพรรณนามีหลักการ ดังนี้

1. ควรกล่าวถึงรายละเอียดของสิ่งที่จะพรรณนาให้ละเอียด ครบถ้วน ครอบคลุมรอบ ด้าน และสอดคล้องกับความเป็นจริง

2. เขียนโดยใช้ถ้อยคำที่ไพเราะ สละสลวย บอกลักษณะ บอก “ผัสสะ” ทั้งรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ให้ชัดเจน

3. เลือกสรรสำนวน โวหารภาพพจน์ มาเปรียบเทียบ

4. เขียนตามความรู้สึกของตนเอง

5. หลักการสอนทักษะการเขียน

นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนทักษะการเขียนให้คำแนะนำหลักการสอนทักษะ การเขียนไว้ ดังนี้

วรรณิ โสภประยูร (2553 177-179) กล่าวว่า ครูควรคำนึงถึงแนวทางการจัดกิจกรรม การสอนเขียนไว้ดังนี้

1. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการเขียน ครูจะต้องวางแผนและทำแผนการสอนระดับบทเรียน โดยคำนึงถึงจุดมุ่งหมายและเนื้อหาสาระสำคัญของหลักสูตร วุฒิภาวะของนักเรียน สื่อที่ใช้ประกอบในการสอนและการประเมินผลเป็นหลักสำคัญประการแรก

2. การเตรียมความพร้อมสำหรับบทเรียนใหม่ โดยครูนำประสบการณ์เดิมมาเป็นพื้นฐานเพื่อถ่ายโยงให้เกิดความรู้ใหม่ เพื่อป้องกันความสับสนและช่วยทำให้เข้าใจบทเรียนได้ชัดเจนขึ้น

3. การสอนให้เข้าใจความหมายคำและประโยค นอกจากใช้วิธีนำของจริง ของจำลอง และภาพมาสอนให้เข้าใจแล้ว ครูอาจใช้วิธีสร้างสถานการณ์ให้เด็กเกิดแนวคิดและเข้าใจความหมายด้วยตนเอง เช่น ใครจะสอนคำว่าผลไม้ ครูก็นำภาพเงาะ ลำไย มังคุด มะม่วง น้อยหน่า มาให้ดูแล้วถามว่า “เมื่อนำภาพทั้งหมดนี้มารวมกันจะเรียกว่าอะไร” นักเรียนจะเกิดแนวคิดหรือมโนทัศน์ว่า “ผลไม้” เพราะแต่ละอย่างเป็นผลไม้

4. การสร้างบรรยากาศ ในการสอนเขียนนักเรียนจะต้องมีความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ เด็กจะเขียนได้ดีจะต้องอยู่ในบรรยากาศที่ทำให้รู้สึกสบายใจ อบอุ่นใจ เป็นตัวของตัวเอง มีอิสระ และมีความสัมพันธ์อันดีระหว่างเพื่อนและครู ดังนั้น ในการสอนเขียน ครูจะต้องสร้างบรรยากาศที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาทักษะการเขียนไปด้วยพร้อม ๆ กัน

5. การกำหนดจุดมุ่งหมายในการเรียนแต่ละครั้งให้ชัดเจน โดยการเขียนจุดมุ่งหมายของบทเรียนและให้นักเรียนทราบจุดมุ่งหมายนั้นด้วย เพราะจุดมุ่งหมายจะช่วยกำกับทิศทางในการฝึกทักษะการเขียนให้ดำเนินกิจกรรมไปได้อย่างมีประสิทธิภาพและราบรื่น อย่างไรก็ตาม ในการสอนแต่ละครั้ง นอกจากจะเน้นทักษะใดทักษะหนึ่งให้ชัดเจนแล้ว ก็ควรได้เน้นทักษะอื่น ๆ ด้วย

6. กิจกรรมที่ให้นักเรียนฝึกเขียน โดยทั่วไปกิจกรรมที่ฝึกควรเป็นเรื่องที่นักเรียนมีประสบการณ์มาก่อนจึงจะสามารถเขียนได้ดี เช่น ให้นักเรียนเขียนสถานที่ที่นักเรียนเคยไป แต่ละคนก็สามารถเขียนเรื่องที่แตกต่างกันตามประสบการณ์ของตนได้

7. วิธีฝึกทักษะการเขียน การเขียนเป็นทักษะที่ยากมาก เด็กจะมีทักษะการเขียนได้จำเป็นต้องได้จำเป็นต้องมีการส่งเสริมให้ฝึกฝนการเขียนอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่องตลอดเวลา โดยอาศัยความร่วมมือจากทุกฝ่าย นอกจากนี้ ครูยังต้องวางแผนและตั้งจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนตามลำดับขั้น โดยฝึกจากสิ่งที่ย่างใกล้ตัวเด็ก แล้วค่อย ๆ เพิ่มทีละน้อยตามระดับวุฒิภาวะและศักยภาพของเด็กแต่ละคน

8. การใช้สิ่งเร้าและแรงบันดาลใจ การเขียนเป็นเรื่องยาก บางครั้งเด็กก็ต้องการเวลาสำหรับคิด เมื่อให้เด็กเขียนในเวลาจำกัดเด็กก็อาจเขียนไม่ได้ ถ้าครูจัดประสบการณ์และจัดสิ่งแวดล้อมให้เกิดความประทับใจ หรือมีความคิดเห็นต่อสิ่งใดอย่างลึกซึ้งเด็กก็จะเขียนได้ เช่น ครูนำภาพน้ำตกมาให้เด็กดูแล้วให้เขียนบรรยายความรู้สึกที่มีต่อภาพนั้น เด็กก็จะเขียนได้ง่ายกว่าที่ครูให้เด็กนึกขึ้นมาเอง

9. การทำให้เกิดความภาคภูมิใจในผลงาน การเสริมแรงด้วยวิธีการต่าง ๆ เป็นสิ่งจำเป็น เพื่อให้เด็กมีกำลังใจในการฝึกทักษะการเขียน เนื่องจากการเขียนเป็นทักษะที่ยากดังกล่าวกว่า เด็กบางคนเท่านั้นที่ถือว่ามีพรสวรรค์ ทั้งนี้เพราะการเขียนนอกจากจะต้องลำดับความคิดให้มีความต่อเนื่องกันดีแล้ว ยังต้องเลือกคำและประโยคมาใช้ให้ถูกต้องและเหมาะสมตามแบบแผนของหลักภาษาด้วย จึงสามารถถ่ายทอดให้ผู้อื่นเข้าใจ

10. การส่งเสริมให้ศึกษาหาความรู้อยู่เสมอ การเขียนต้องการความรู้เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับใช้เป็นตัวแทนการแสดงความคิด ได้แก่ การรู้จักคำ รู้จักประโยค และมีประสบการณ์ต่าง ๆ โดยครูควรจัดทัศนศึกษาบ้าง ให้เด็กได้อ่านหนังสือในเวลาว่างบ้าง เป็นต้น

11. การจัดกิจกรรมให้สัมพันธ์กับกลุ่มประสบการณ์อื่น ๆ ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนมีโอกาสฝึกทักษะการเขียนมาก ๆ เช่น ให้นักเรียนเขียนบทละครเพื่อแสดงในการสอนพูด เขียนประวัติ นักวิทยาศาสตร์ หรือเขียนคำขวัญในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต เป็นต้น

12. กิจกรรมเสริมหลักสูตร ครูควรจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนให้กับเด็กนอกเหนือจากการเรียนการสอนในชั้นเรียน เพื่อช่วยส่งเสริมความสามารถของเด็กแต่ละคน เช่น กิจกรรมการประกวดการเขียนโฆษณา การเขียนคำขวัญ การเขียนเรียงความ การเขียนบรรยายภาพ เป็นต้น

13. การประเมินผลและติดตามผล การประเมินผลและติดตามผลเป็นสิ่งจำเป็นในการพัฒนาทักษะการเขียน เพื่อดูความก้าวหน้าและแก้ไขปรับปรุงสร้างเสริมทักษะการเขียนให้พัฒนาสูงขึ้นตามศักยภาพและระดับวุฒิการศึกษาของเด็ก นอกจากนี้ การประเมินผลทั้งเป็นแรงกระตุ้นให้เด็กที่ตั้งใจเรียนได้พยายามพัฒนาทักษะการเขียนของตนให้เพิ่มมากขึ้นด้วย การติดตามผลนี้ครูควรทำสม่ำเสมอ ถ้ามีแผนภูมิการติดตามไว้ให้ดูด้วยก็จะเป็นเครื่องจูงใจเด็กได้เป็นอย่างดี

สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทรมพรรษ์ (2538: 165-167) กล่าวถึงหลักสำคัญในการสอนทักษะการเขียนไว้ดังนี้

1. ก่อนที่จะลงมือสอนครูควรจะได้ทดสอบความสามารถในการเขียนของนักเรียน ในกรณีไม่มีข้อทดสอบมาตรฐานครูควรสร้างข้อทดสอบขึ้นใช้เอง อย่างน้อยก็เป็นการวัดความสามารถในการสะกดคำ ความสามารถในการใช้คำ การผูกประโยค และการเรียบเรียงข้อความเข้าด้วยกัน

2. ครูควรจะได้ปลุกฝังให้นักเรียนเห็นคุณค่าของการมีความสามารถในการเขียน การส่งสารโดยการเขียน และพยายามชี้ให้เห็นว่าผู้ที่มีความสามารถในการเขียนก็อาจจะยึดการเขียนเป็นอาชีพ ซึ่งนอกจากจะมีรายได้ดีแล้วก็มีเกียรติในสังคมอีกด้วย

3. ในการสอนการเขียนแต่ละครั้ง ครูควรให้นักเรียนได้ทราบวัตถุประสงค์ในการเขียนแต่ละครั้งอย่างชัดเจน พร้อมทั้งทราบประโยชน์ของการฝึกฝนทักษะนั้น ๆ ด้วย และถ้าเป็นไปได้ครูควรจะให้นักเรียนร่วมตั้งวัตถุประสงค์ในการเขียนด้วย

4. ในการสอนทักษะการเขียนนั้น ไม่ว่าจะเป็นการเขียนเกี่ยวกับเรื่องใดก็ตาม ไม่ควรกำหนดหัวเรื่องให้ตายตัว นักเรียนควรจะได้มีส่วนร่วมในการเสนอหัวเรื่อง หรือมีโอกาสเลือกเรื่องที่จะเขียนพอสมควร

5. การสอนทักษะการเขียนไม่ควรจะแยกออกมาจากทักษะอื่น ๆ ควรสอนให้สัมพันธ์กันไป และถ้าหากมีโอกาสก็ควรสอนการเขียนให้สัมพันธ์กับวิชาอื่น ๆ เช่น สังคมศึกษา ศิลปะ เป็นต้น

6. เนื่องจากทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ค่อนข้างสลับซับซ้อน นักเรียนส่วนใหญ่ไม่ค่อยสนใจเกิดความท้อแท้ และรู้สึกไม่มีใครจะประสบความสำเร็จในการเขียน ครูจึงควรพยายามใช้กลวิธี การจูงใจ และการเสริมกำลังใจหลาย ๆ รูปแบบและทำเป็นระยะ ๆ ตลอดเวลาที่ทำการสอน

7. ความแตกต่างระหว่างบุคคลนั้น ครูควรคำนึงให้มาก การจัดกิจกรรมและการมอบหมายงาน ก็ควรคำนึงถึงความสามารถของเด็กแต่ละคนด้วย

8. เนื่องจากทักษะการเขียนนี้ เป็นทักษะที่ค่อนข้างยาก เนื้อหา กิจกรรมไม่ได้ประสบความสำเร็จ ทำให้เกิดความท้อแท้ เบื่อหน่ายดังกล่าวแล้ว เนื้อหา กิจกรรมต่าง ๆ และงานที่ครูมอบหมายให้จึงควรมีระดับความยากง่าย ความสั้นยาว และความสลับซับซ้อน แตกต่างกันไปในแต่ละครั้ง ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความรู้สึกว่าประสบความสำเร็จในการเขียน

9. ในการสอนทักษะการเขียนครูควรจะใช้วิธีสอนหลาย ๆ แบบ เพื่อให้บรรยากาศในการเรียนการสอนน่าสนใจ มีชีวิตชีวา และเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะเขียน

10. ครูควรจะได้จัดกิจกรรมประกอบการสอนหลาย ๆ ประเภท นักเรียนก็ควรจะได้มีส่วนร่วมในการวางแผนกิจกรรมนั้น ๆ คือ และกิจกรรมการเขียนนั้นก็ควรจะเป็นกิจกรรมที่ให้ประสบการณ์ตรง นักเรียนได้ลงมือฝึกปฏิบัติด้วยตนเองให้มาก

11. ในการสอนทักษะการเขียนที่จะให้ได้ผลดีนั้น ครูควรได้ใช้สื่อการสอนประกอบด้วย เพราะสื่อการสอนนั้นนอกจากช่วยเร้าความสนใจแล้ว ยังช่วยให้นักเรียนได้เข้าใจบทเรียนเร็วและลึกซึ้งยิ่งขึ้น

12. ในการสอนทักษะการเขียนนี้ครูควรได้วางแผนการสอนแต่ละครั้งแต่ละเรื่องอย่างละเอียด ควรจะมีวัตถุประสงค์อะไรบ้าง และควรจะเป็นวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม ซึ่งสามารถเน้นพฤติกรรมของการเขียนของนักเรียนอย่างเด่นชัด การนำเข้าสู่บทเรียน การดำเนินการสอน การจัดกิจกรรมที่จะให้ทักษะการเขียนสัมพันธ์กับทักษะอื่น ๆ พร้อมทั้งอุปกรณ์และการประเมินผลด้วย

13. การสอนทักษะการเขียนนั้น ควรจะให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการสร้างเกณฑ์การเขียนประเภทต่าง ๆ ด้วย ทั้งนี้เพื่อฝึกให้นักเรียนเขียนโดยมีหลักเกณฑ์ นอกจากนั้นยังเป็นการช่วยให้การประเมินผลง่ายขึ้น นักเรียนเองก็สามารถปรับปรุงทักษะการเขียนของตนให้เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

14. ในกรณีที่นักเรียนประสบปัญหาในการเขียน เช่น ไม่สามารถถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดออกมาเป็นภาษาเขียน ครูอาจจะช่วยได้โดยสร้างสถานการณ์และจัดกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเขียน

15. เมื่อนักเรียนเขียนตามที่ครูมอบหมายแล้ว ครูควรรีบตรวจให้เสร็จแล้วคืนให้นักเรียน พร้อมทั้งเขียนติชมให้ชัดเจน เพื่อนักเรียนจะได้ทราบว่าตนมีข้อดี ข้อเสียอย่างไร ทั้งนี้เป็นการช่วยให้นักเรียนมีกำลังใจในการเขียนต่อไป

16. นักเรียนควรจะได้มีส่วนร่วมในการวัดผล และการสร้างเกณฑ์ในการประเมินผลการเขียนด้วย ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนได้ทราบว่าแนวทางในการวัดผลว่าควรจะเป็นอย่างไร นอกจากนั้นเป็นการฝึกให้นักเรียนรู้จักใช้เหตุผลและวิจารณ์ญาณไปในตัว

17. นอกจากสอนเขียนในชั้นเรียนตามปกติแล้ว ครูควรจะได้จัดกิจกรรมหรือมอบหมายให้นักเรียนไปทำนอกชั้นเรียน ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสเขียนได้อย่างสม่ำเสมอ

สรุปได้ว่า การสอนทักษะการเขียนมีหลักการ ดังนี้

1. ครูควรวางแผน จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ และกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้เชิงพฤติกรรมให้ชัดเจน
2. ก่อนดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ ครูควรทดสอบความสามารถการเขียนของผู้เรียน และเตรียมความพร้อมโดยทบทวนความรู้เดิมของผู้เรียนก่อน
3. เมื่อจะเริ่มดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ ควรแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้ผู้เรียนเข้าใจชัดเจน และปลูกฝังให้ผู้เรียนเห็นประโยชน์ของการเขียน
4. หัวข้อที่ให้เขียน ควรเริ่มจากเรื่องใกล้ตัวหรือเรื่องที่มีประสบการณ์ตรง เพราะเป็นเรื่องที่เขียนได้ง่าย
5. ครูควรให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดหัวข้อที่เขียน และการสร้างเกณฑ์วัดและประเมินชิ้นงาน
6. ครูควรจัดประสบการณ์ สร้างสถานการณ์ หรือใช้สื่อการเรียนรู้ที่สามารถกระตุ้นความคิดให้แก่ผู้เรียนได้
7. ครูควรจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่น่าสนใจ มีชีวิตชีวา สร้างบรรยากาศการเรียนให้ผู้เรียนรู้สึกสนุกและผ่อนคลาย เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์
8. ครูควรกำหนดหัวข้อการเขียนโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล และเรียงลำดับหัวข้อจากง่ายไปยาก
9. ครูควรจัดกิจกรรมการสอนเขียนโดยบูรณาการกับสาระการเรียนรู้ในวิชาภาษาไทย หรือบูรณาการเข้ากับกลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาอื่น ๆ
10. ครูควรรีบตรวจผลงานแล้วคืนให้ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนทราบข้อดีและข้อควรพัฒนาของตนเอง

การวัดผลและประเมินผลการสอนเขียน

หลักทั่วไปในการวัดและประเมินผลการสอนเขียน

กระทรวงศึกษาธิการ (2552: 63-64) กล่าวว่า การวัดผลและการประเมินผลวิชาการเขียนนี้ สิ่งที่ดีที่สุดอยู่ที่ “การตรวจผลงาน” พร้อมวิจารณ์เสนอแนะ เพื่อให้ให้นักเรียนนำไปปรับปรุง แก้ไข หาจุดบกพร่องของตนเอง วิธีการวัดผลและการประเมินผลงานเขียนมีมากมายหลายวิธี ทั้ง 10 วิธีที่นำเสนอมานี้ เป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น ขึ้นอยู่กับกิจกรรมที่นำเสนอไว้ ครูสามารถเพิ่มเติมปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมแก่สถานการณ์ได้ทั้งสิ้น วิธีวัดผลมี ดังนี้

1. ถ้าเป็นกิจกรรมประเภทเกม เต็มคำ ถูกผิด ควรจะเฉลยคำตอบ ตรวจงานกันระหว่างเพื่อนในชั่วโมงเรียน แล้วส่งครูตรวจอีกครั้ง
2. ถ้าเป็นกิจกรรมแสดงความคิดเห็น อาจใช้อภิปรายแสดงความคิดเห็นกับเพื่อนในชั้นได้ ครูวัดผลทั้งการสังเกต การตอบคำถาม การสนทนา การสัมภาษณ์ และการอภิปราย
3. ถ้าเป็นกิจกรรมการเขียนในห้องเรียน และมีเวลาเขียนเสร็จภายในห้องเรียน ครูอาจพิจารณาคัดเลือกข้อเขียนเด่น แปลกใหม่ นำมาถ่ายทอดให้นักเรียนคนอื่นได้แสดงความคิดเห็น วิจารณ์ ชื่นชม และนำไปเป็นแบบอย่างการสร้างสรรค์และพัฒนาความคิด ตัดผลงานที่ป้ายนิเทศประจำสัปดาห์
4. ถ้าเป็นกิจกรรมกลุ่ม ครูสังเกตความร่วมมือของนักเรียนทุกคนในกลุ่ม
5. ถ้าเป็นงานเขียนที่เป็นการบ้าน ควรซักถามวิธีการผลิตข้อเขียน สาเหตุและคาดว่าจะได้รับผลอย่างไรเสียก่อนเพื่อทราบแนวความคิดในการทำงานของนักเรียนอย่างคร่าว ๆ
6. การบันทึกอนุทินควรให้จัดทำอย่างสม่ำเสมอเป็นผลงานการเขียนอีก 1 ชิ้น
7. การเขียนเล่าเรื่องจากประสบการณ์หรือการกระทำที่น่ายกย่องของนักเรียนเองหรือที่ไปประสบและนำมาเขียน ครูอาจเสนอแนวทางในการผลิตผลงานที่ใหม่ ๆ ได้หลายวิธี เช่น เขียนเป็นการ์ตูน คำขวัญ คำประพันธ์ บันทึกเล่าเรื่อง และข่าว เป็นต้น นับเป็นกิจกรรมที่สร้างสรรค์ ควรสนับสนุนนำส่งลงหนังสือพิมพ์บ้างฉบับได้
8. การให้นักเรียนมีส่วนร่วมพิจารณาผลงานของเพื่อน ๆ ว่าผู้ใดชอบงานชิ้นใด เพราะเหตุใด เป็นสิ่งที่เพิ่มพูนความสามารถทางการเขียนยิ่งขึ้น
9. การจัดทำป้ายนิเทศแสดงผลงานการเขียนโดยเฉพาะงานเขียนที่อยู่ในช่วงเทศกาลต่าง ๆ เช่น วันพ่อ วันแม่ และวันลอยกระทง ฯลฯ เป็นสิ่งที่พึงทำ
10. การรวบรวมผลงานการเขียน จัดทำเป็นแฟ้มสะสมผลงานแลกเปลี่ยนกับเพื่อนในห้องเดียวกันและต่างห้อง นับเป็นการสนับสนุนการสะสมข้อมูลในการเขียน

6. เกณฑ์การวัดผลการสอนเขียน

มีผู้สร้างเกณฑ์วัดผลการสอนเขียนไว้ ดังนี้

นิตติยา ตั้งเจริญ (2560: 102) กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินผลความเรียง ดังนี้

1. การตั้งชื่อเรื่อง

คะแนน 2 ชื่อเรื่องสื่อความได้เหมาะสมกับเรื่อง กระชับ น่าสนใจ

คะแนน 1 ชื่อเรื่องสื่อความได้เหมาะสมกับเรื่อง แต่ไม่กระชับ ไม่น่าสนใจ

2. เนื้อหามีสาระถูกต้อง ชัดเจน มีประเด็นครบถ้วน

คะแนน 3 เนื้อหามีสาระถูกต้อง ชัดเจน มีประเด็นครบถ้วน

คะแนน 2 เนื้อหามีสาระถูกต้อง ชัดเจน แต่ประเด็นไม่ครบถ้วน

คะแนน 1 เนื้อหามีสาระไม่ถูกต้อง ไม่ชัดเจน และประเด็นไม่ครบถ้วน

3. เรียงลำดับเหตุการณ์ได้ต่อเนื่อง สอดคล้องกันตลอดเรื่อง

คะแนน 3 เรียงลำดับเหตุการณ์ได้ต่อเนื่องสอดคล้องกันตลอดเรื่อง

คะแนน 2 เรียงลำดับเหตุการณ์ได้ต่อเนื่องแต่บางช่วงไม่สอดคล้องกัน

คะแนน 1 เรียงลำดับเหตุการณ์ไม่ต่อเนื่อง วกวน

4. ใช้คำถูกต้องสื่อความได้ชัดเจนเห็นภาพ เกิดความรู้สึกคล้อยตาม

คะแนน 3 ใช้คำได้ถูกต้อง สื่อความได้ชัดเจนเห็นภาพเกิดความรู้สึกคล้อยตาม

คะแนน 2 ใช้คำได้ถูกต้อง สื่อความได้ชัดเจนแต่ไม่เห็นภาพและไม่เกิดความรู้สึกคล้อยตาม

คะแนน 1 ใช้คำไม่ถูกต้อง สื่อความไม่ชัดเจน ไม่เห็นภาพและไม่เกิดความรู้สึกคล้อยตาม

5. ความคิดสร้างสรรค์

คะแนน 2 การนำเสนอที่น่าสนใจ มีแนวคิดแปลกใหม่ มีคุณค่าต่อตนเองและสังคม

คะแนน 1 มีแนวคิดแปลกใหม่ มีคุณค่าต่อตนเองและสังคม

6. การเขียนสะกดคำ

คะแนน 2 เขียนสะกดคำถูกต้องทุกคำ

คะแนน 1 เขียนสะกดคำผิด 1-5 คำ

เกณฑ์การประเมิน

กำหนดเกณฑ์การประเมินคะแนน ดังนี้

คะแนน 11-15 คะแนน หมายถึง ดี

คะแนน 8-10 คะแนน หมายถึง พอใช้

คะแนน 6-7 คะแนน หมายถึง ต้องปรับปรุง

พิพิธมน ภัทธรวัฒน์ (2557: 157-158) กล่าวถึงการประเมินผลความเรียง ดังนี้

1. ชื่อเรื่อง

คะแนน 4 ชื่อเรื่องสัมพันธ์กับเนื้อหา มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ น่าสนใจ เข้าใจง่าย กระชับ

คะแนน 3 ชื่อเรื่องสัมพันธ์กับเนื้อหา น่าสนใจ เข้าใจง่าย กระชับ

คะแนน 2 ชื่อเรื่องสัมพันธ์กับเนื้อหา เข้าใจง่าย กระชับ

คะแนน 1 ชื่อเรื่องสัมพันธ์กับเนื้อหา

2. เนื้อเรื่อง

คะแนน 4 มีรายละเอียดครอบคลุมและสอดคล้องกับหัวข้อเรื่อง แสดงแนวคิดสอดคล้องกันตลอดทั้งเรื่อง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีข้อมูลครบถ้วนทุกประเด็น สามารถยกตัวอย่างประกอบอ้างอิงได้เหมาะสม ให้แง่คิดและสาระประโยชน์ มีการสรุปเรื่องที่น่าประทับใจ และ ครอบคลุมเนื้อเรื่อง

คะแนน 3 มีรายละเอียด ครอบคลุมและสอดคล้องกับหัวข้อเรื่อง แสดงแนวคิดสอดคล้องกันตลอดทั้งเรื่อง มีข้อมูลและสามารถยกตัวอย่างประกอบอ้างอิงได้เหมาะสม ให้แง่คิดและสาระประโยชน์ มีการสรุปเรื่องที่ครอบคลุมเนื้อเรื่อง

คะแนน 2 มีรายละเอียด สอดคล้องกับหัวข้อเรื่อง แสดงแนวคิดเหมาะสม มีข้อมูลและสามารถยกตัวอย่างประกอบอ้างอิงได้เหมาะสม ให้แง่คิดและสาระประโยชน์ มีการสรุปเรื่องที่ ครอบคลุมเนื้อเรื่อง

คะแนน 1 มีรายละเอียดสอดคล้องกับหัวข้อเรื่อง แสดงแนวคิดเหมาะสม มีข้อมูลประกอบและยกตัวอย่างในบางประเด็น ให้แง่คิดและสาระประโยชน์ มีการสรุปเรื่อง

3. การจัดระบบการเขียน

คะแนน 4 รูปแบบการเขียนเรียงความถูกต้อง มีการลำดับใจความอย่างชัดเจน เหมาะสม เข้าใจง่าย มีประเด็นหลัก ประเด็นรอง และประเด็นย่อย

คะแนน 3 รูปแบบการเขียนเรียงความถูกต้อง มีการลำดับใจความ เข้าใจง่าย เหมาะสม มีประเด็นหลัก ประเด็นรอง และประเด็นย่อย

คะแนน 2 รูปแบบการเขียนเรียงความถูกต้อง มีการลำดับใจความ มีประเด็นหลัก ประเด็นรอง และประเด็นย่อย

คะแนน 1 รูปแบบ การเขียนเรียงความ ถูกต้อง ประกอบด้วย คำนำ เนื้อเรื่อง และสรุป

4. การใช้ภาษา

คะแนน 4 เขียนได้ถูกต้อง ตามอักขรวิธี ได้แก่ การสะกดคำ เว้นวรรคตอน เครื่องหมายวรรคตอน ใช้สำนวนโวหารถูกต้อง เหมาะสม ใช้ภาษาสละสลวย กระชับ ชัดเจน เลือกใช้ระดับภาษาเหมาะสมกับจุดมุ่งหมายในการเขียน

คะแนน 3 เขียนได้ถูกต้องตามอักขรวิธี ได้แก่ การสะกดคำ เว้นวรรคตอน เครื่องหมายวรรคตอน ใช้สำนวนโวหาร ถูกต้อง ใช้ภาษากระชับ ชัดเจน เลือกใช้ระดับภาษาเหมาะสมกับจุดมุ่งหมายในการเขียน

คะแนน 2 เขียนได้ถูกต้องตามอักขรวิธี ได้แก่ การสะกดคำ เว้นวรรคตอน เครื่องหมายวรรคตอน ใช้สำนวนโวหารถูกต้อง ใช้ภาษา สละสลวย กระชับ ชัดเจน

คะแนน 1 เขียนได้ถูกต้องตามอักขรวิธี ได้แก่ การสะกดคำ เว้นวรรคตอน เครื่องหมายวรรคตอน ใช้สำนวนโวหารถูกต้อง

5. มารยาทในการเขียน

คะแนน 4 ใช้ภาษาสุภาพ มีจริยธรรมในการเขียน มีการอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูลครบถ้วน ชี้นำงาน สะอาด เรียบร้อย เขียนด้วยตัวบรรจงอ่านเข้าใจง่าย

คะแนน 3 ใช้ภาษาสุภาพ มีจริยธรรมในการเขียน มีการอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูล ชี้นำงาน สะอาด เรียบร้อย เขียนด้วยตัวบรรจงอ่านเข้าใจง่าย

คะแนน 2 ใช้ภาษาสุภาพ มีจริยธรรมในการเขียน มีการอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูล

คะแนน 1 ภาษาสุภาพ มีจริยธรรมในการเขียน

6. ระดับคุณภาพ

16-20 หมายถึง ดีมาก

11-15 หมายถึง ดี

5-10 หมายถึง พอใช้

1-4 หมายถึง ควรปรับปรุง

ศรีพระจันทร์ แสงเขตต์ (2557: 129-130) กล่าวถึงการประเมินผลเรียงความดังนี้

1. องค์ประกอบ

คะแนน 3 มีองค์ประกอบครบ คำนำ เนื้อเรื่อง สรุป

คะแนน 2 ขาด 1 องค์ประกอบอย่างใดอย่างหนึ่ง

คะแนน 1 ขาด 2 องค์ประกอบอย่างใดอย่างหนึ่ง

คะแนน 0 มีเนื้อเรื่องแต่ขาดองค์ประกอบ

2. เนื้อหา

คะแนน 4 เนื้อหาสาระสัมพันธ์กับชื่อเรื่องที่กำหนด มีประเด็นที่น่าสนใจ มีข้อมูลสนับสนุนอย่างชัดเจน

คะแนน 3 เนื้อหาสาระสัมพันธ์กับชื่อเรื่องที่กำหนด มีประเด็นที่น่าสนใจ มีข้อมูลสนับสนุน

คะแนน 2 เนื้อหาสาระสัมพันธ์กับชื่อเรื่องที่กำหนด มีข้อมูลสนับสนุน

คะแนน 1 เนื้อหาสาระสัมพันธ์กับชื่อเรื่องที่กำหนด

คะแนน 0 เนื้อหาสาระไม่สัมพันธ์กับชื่อเรื่องที่กำหนด

3. ความคิดสร้างสรรค์

คะแนน 4 การนำเสนอที่น่าสนใจ สอดแทรกทัศนคติ ข้อคิดหรือข้อเสนอแนะทางปฏิบัติ มีแนวคิดที่แปลกใหม่ มีคุณค่าต่อตนเองและสังคม

คะแนน 3 การนำเสนอที่น่าสนใจ มีแนวคิดที่แปลกใหม่ มีคุณค่าต่อตนเองและสังคม

คะแนน 2 การนำเสนอมีแนวคิดที่แปลกใหม่ และคุณค่าต่อตนเองและสังคม

คะแนน 1 การนำเสนอมีแนวคิดที่แปลกใหม่ ไม่มีคุณค่าต่อตนเองและสังคม

คะแนน 0 การนำเสนอไม่มีความคิดแปลกใหม่ ไม่มีคุณค่าต่อตนเองและสังคม

4. การใช้ภาษา

คะแนน 3 ใช้ภาษาถูกต้องตามอักขรวิธี ใช้สำนวนโวหาร หรือคำประพันธ์ประกอบเหมาะสม สื่อความหมายชัดเจน และลำดับความไม่วกวน

คะแนน 2 ใช้ภาษาถูกต้องตามอักขรวิธี สื่อความหมายชัดเจน และลำดับความไม่วกวน

คะแนน 1 ใช้ภาษาถูกต้องตามอักขรวิธี

คะแนน 0 ใช้ภาษาไม่ถูกต้องตามอักขรวิธี

5. อักขรวิธี

คะแนน 4 สะกดคำ ใช้อักษรย่อและใช้สัญลักษณ์เครื่องหมายวรรคตอนผิดเกิน 1-3 แห่ง

คะแนน 3 สะกดคำ ใช้อักษรย่อและใช้สัญลักษณ์เครื่องหมายวรรคตอนผิดเกิน 4-6 แห่ง

คะแนน 2 สะกดคำ ใช้อักษรย่อและใช้สัญลักษณ์เครื่องหมายวรรคตอนผิดเกิน 7-9 แห่ง

คะแนน 1 สะกดคำ ใช้อักษรย่อและใช้สัญลักษณ์เครื่องหมายวรรคตอนผิดเกิน 10-12 แห่ง

คะแนน 0 สะกดคำ ใช้อักษรย่อและใช้สัญลักษณ์เครื่องหมายวรรคตอนผิดเกิน 13 แห่ง

6. ความสะอาด

คะแนน 2 ตัวอักษรอ่านง่าย สะอาดและเป็นระเบียบ

คะแนน 1 ตัวอักษรอ่านง่าย สะอาดและไม่เป็นระเบียบ

คะแนน 0 ตัวอักษรอ่านยากหรือสกปรก

เกณฑ์การประเมิน

ร้อยละ 76 - 100 อยู่ในระดับดีมาก

ร้อยละ 51 - 75 อยู่ในระดับดี

ร้อยละ 26 - 50 อยู่ในระดับพอใช้

ร้อยละ 0 - 25 อยู่ในระดับต้องปรับปรุง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะสังเคราะห์เกณฑ์การวัดและประเมินผลโดยประกอบด้วยหัวข้อการประเมิน 4 ด้าน ดังนี้ 1) ชื่อเรื่อง 2) การลำดับความคิด 3) เนื้อหา 4) การใช้ภาษา

7. การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์

7.1 ความหมายของรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์

นักวิชาการกล่าวถึงความหมายรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ไว้ ดังนี้

จอยส์ และวิล (Joyce & Weil, อ้างถึงใน ทิศนา ขมณี, 2557: 252) กล่าวว่า รูปแบบการเรียนการสอนกระบวนการคิดสร้างสรรค์ หรือ “Synectics Instructional Model” นี้ เป็นรูปแบบที่พัฒนาขึ้นจากแนวคิดของ กอร์ดอน (Gordon) ที่กล่าวว่าบุคคลทั่วไปมักยึดติดกับวิธีคิดแก้ปัญหาแบบเดิม ๆ ของตน โดยไม่ค่อยคำนึงถึงความคิดของคนอื่น ทำให้การคิดของตนคับแคบและไม่สามารถสร้างสรรค์ บุคคลจะเกิดความคิดเห็นที่สร้างสรรค์แตกต่างไปจากเดิมได้ หากมีโอกาสได้ลองคิดแก้ปัญหาด้วยวิธีการที่ไม่เคยคิดมาก่อน หรือคิดโดยสมมติตัวเองเป็นคนอื่น และถ้ายิ่งให้บุคคลจากหลายกลุ่มประสบการณ์มาช่วยกันแก้ปัญหา ก็จะยิ่งได้วิธีการที่หลากหลายขึ้น และมีประสิทธิภาพมากขึ้น ดังนั้นกอร์ดอนจึงได้เสนอให้ผู้เรียนมีโอกาสคิดแก้ปัญหาด้วยแนวคิดใหม่ ๆ ที่ไม่เหมือนเดิม ไม่อยู่ในสภาพที่เป็นตัวเองที่เป็นตัวเอง ให้ลองใช้ความคิดในฐานะที่เป็นคนอื่น หรือเป็นสิ่งอื่น สภาพการณ์เช่นนี้จะกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความคิดใหม่ ๆ ขึ้นได้ กอร์ดอนเสนอวิธีการคิดเปรียบเทียบแบบอุปมาอุปไมยเพื่อใช้ในการกระตุ้นความคิดใหม่ ๆ ไว้ 3 แบบ คือ การเปรียบเทียบแบบตรง (direct analogy) การเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ (personal analogy) และการเปรียบเทียบคำคู่ขัดแย้ง (compressed conflict) วิธีการนี้มีประโยชน์มากเป็นพิเศษสำหรับการเรียนรู้เกี่ยวกับการเขียนและการพูดอย่างสร้างสรรค์ รวมทั้งการสร้างสรรค์งานทางศิลปะ

วัชรวิภา เล่าเรียนดี (2556: 48) กล่าวว่า การคิดแบบซินเนคติกส์ (Synectics Thinking) เป็นแนวคิดในการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมพัฒนาความคิดสร้างสรรค์แบบหนึ่ง การคิดแบบซินเนคติกส์ เป็นวิธีคิดที่แปลกแหวกแนวจากความคิดเดิม ๆ ซึ่งคำตอบที่ได้มาจากวิธีคิดแบบซินเนคติกส์ ไม่อิงข้อเท็จจริง หลักการและเหตุผลเช่นเดียวกับการคิดขั้นสูงอื่น ๆ เป็นการคิดที่ต้องใช้ความคิดของตัวเอง นำตนเองให้เข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งแล้วจินตนาการให้กว้างขวางหลากหลาย กิจกรรมการฝึกคิดแบบซินเนคติกส์จะช่วยให้เกิดความคิดสร้างสรรค์แปลกใหม่ การคิดหลายมุมมอง จึงช่วยให้เกิดการเรียนรู้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งได้ลึกซึ้งกว้างขวางช่วยทำให้ได้แนวทางการแก้ปัญหาที่หลากหลายมากขึ้น และช่วยให้เกิดผลผลิต สิ่งประดิษฐ์ใหม่ ๆ ขึ้น

สุคนธ์ สินธพานนท์ (2554: 183) กล่าวว่า วิธีสอนแบบการสอนที่มีการเปรียบเทียบ โดยให้ผู้เรียนคิดพิจารณาและเปรียบเทียบอย่างละเอียด และเป็นระบบที่มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์โดยใช้วิธีเปรียบเทียบสิ่งต่าง ๆ ซึ่งสิ่งที่นำมาเปรียบเทียบนั้นไม่จัดอยู่ในประเภทเดียวกัน ทำให้สามารถคิดได้อย่างกว้างขวางและเป็นอิสระ วิธีสอนแบบ ซินเนคติกส์เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนรู้จักคิด แล้วถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นภาษาเพื่อสื่อให้ผู้อื่นเข้าใจได้ง่าย

จากแนวคิดข้างต้น สรุปได้ว่า ซินเนคติกส์ (Synectics) เดิมเป็นแนวคิดของกอร์ดอน ที่กล่าวว่า บุคคลทั่วไปมักจะยึดติดกับวิธีแก้ปัญหาแบบเดิม ๆ ความคิดเดิม ๆ ของตนเอง หากลอง เปลี่ยนวิธีการคิดโดยสมมติตนเองว่าเป็นผู้อื่น หรือให้บุคคลอื่นที่มาจากหลายกลุ่มประสบการณ์มา ช่วยคิดแก้ปัญหา ก็จะได้วิธีการที่หลากหลายขึ้นและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น จากแนวคิดดังกล่าว จอยส์ และวีล (Joyce & Weil) ได้นำมาพัฒนาเป็นรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ขึ้น

ซินเนคติกส์ เป็นการสอนให้คิดแหวกแนวจากความคิดเดิม ๆ ไม่อิงข้อเท็จจริง หลักการ และเหตุผลใด ๆ โดยคิดเปรียบเทียบสิ่งต่าง ๆ ที่ไม่จัดอยู่ในประเภทเดียวกัน หรือใช้จินตนาการนำ ตนเองเข้าไปเกี่ยวข้องกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งแล้วถ่ายทอดความรู้สึกออกมา รูปแบบการสอนนี้เหมาะสำหรับการสอนพูดหรือเขียนเชิงสร้างสรรค์ วิชาศิลปะ หรือการสร้างนวัตกรรมใหม่ ๆ

7.2 รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์

นักวิชาการกล่าวถึงความหมายรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ไว้ ดังนี้

วัชรา เล่าเรียนตี (2556: 48-49) กล่าวว่า การคิดแบบซินเนคติกส์เพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ประกอบด้วยความคิดเปรียบเทียบอุปมาอุปไมย (Analogy or Metaphor) ซึ่งการคิดเปรียบเทียบยังแบ่งได้เป็น 3 ระดับ คือ

1. การเปรียบเทียบโดยตรง (Direct Analogy) การเปรียบเทียบโดยตรง เป็นการฝึกคิดเปรียบเทียบที่เปรียบเทียบของสิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่ง หรือให้เหตุผลว่า ทำไมของสิ่งนี้จึงเหมือนกับสิ่งนั้น เป็นต้น ดังตัวอย่างเช่น 1) ส้มเหมือนสิ่งมีชีวิตใด? 2) โรงเรียนเหมือนกับสลัดผักอย่างไร? 3) ระหว่างเสียงกระซิบกับขนแมวอะไรนุ่มกว่ากัน? และ 4) ทำไมหมีโคอาลาชอบกินโยเกิร์ต? คำตอบที่ได้จะเป็นการจินตนาการเอาเอง ซึ่งจะแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคลที่มีความคิดและเหตุผลค่อนข้างจะแตกต่างกัน แต่ก็สามารถนำความคิดเห็นนั้นมาแลกเปลี่ยนกันและกันได้

2. การเปรียบเทียบกับตนเอง (Personal Analogy) การเปรียบเทียบกับตนเอง เป็นการฝึกคิดเปรียบเทียบที่เปรียบเทียบตนเองกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือเปรียบเทียบว่าถ้าตนเองเป็นสิ่งนั้นแล้วจะเป็นอย่างไรหรือรู้สึกอย่างไร เช่น 1) ท่านรู้สึกอย่างไรถ้าแสงอาทิตย์เผาตัวเองให้ละลาย 2) ถ้าท่านเป็นก้อนเมฆท่านจะอยู่ที่ไหน และทำอะไร และ 3) และถ้าท่านเป็นหนังสือเล่มโปรดของท่าน ท่านจะเป็นอย่างไร รู้สึกอย่างไร เป็นต้น คำตอบที่ได้จากคำถามเหล่านี้จะแสดงถึงความรู้สึกของตัวเองที่เป็นสิ่งนั้น ๆ แต่ขึ้นอยู่กับสิ่งที่นำมาเปรียบเทียบเป็นตัวท่าน ท่านรู้จักมันดีหรือไม่ นั่นคือการตอบคำถามในระดับเปรียบเทียบดังกล่าว ต้องใช้จินตนาการของความรู้ ความเข้าใจในสิ่งที่เปรียบเทียบเป็นพื้นฐานการคิดและจินตนาการที่ลึกและกว้างขวาง

3. การเปรียบเทียบความขัดแย้ง (Compressed Conflict) การเปรียบเทียบความขัดแย้งเป็นการฝึกคิดที่เป็นการเปรียบเทียบระหว่างสิ่งที่ตรงกันข้ามกัน ซึ่งการหาคำตอบต้องใช้ความคิดและจินตนาการ ซึ่งเกี่ยวกับของที่มีลักษณะแตกต่างกัน เช่น คอมพิวเตอร์มีลักษณะขี้อายและก้าวร้าวอย่างไร เครื่องจักรเหมือนกับการยืมและการขมวดคิ้วอย่างไร คนคุ่นเคยกันเป็นศัตรูกันอย่างไร ฯลฯ ดังนั้นทักษะการคิดเปรียบเทียบความขัดแย้งมีความซับซ้อนมากที่สุดที่ต้องอาศัยความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการที่กว้างขวาง ลึกซึ้งซึ่งจะต้องได้รับการฝึกบ่อย ๆ

สุคนธ์ สนิธพานนท์ (2554: 184) กล่าวว่า วิธีสอนแบบซินเนติกส์ใช้หลักการเปรียบเทียบแบบอุปมาอุปไมย (Analogy) มีการเปรียบเทียบ 3 วิธีด้วยกัน คือ

1. การนำตัวเองไปเปรียบเทียบกับสิ่งอื่น (Personal Analogy) การเปรียบเทียบแบบนี้ผู้เรียนต้องทำตนเปรียบเสมือนสิ่งที่ต้องการเปรียบเทียบ เช่น ให้ผู้เรียนสมมติตัวเองว่าเป็นแม่น้ำลำคลอง แล้วบอกแก่นักเรียนจะรู้สึกอย่างไรเมื่อมีคนทิ้งสิ่งสกปรกลงแม่น้ำ นักเรียนจะบรรยายความรู้สึกออกมาโดยความรู้สึกของตนไปในสิ่งสมมตินั้น ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์

2. การเปรียบเทียบทางตรง (Direct Analogy) โดยให้ผู้เรียนรู้จักการเปรียบเทียบระหว่างของ 2 สิ่ง หรือมากกว่านั้น ที่มีลักษณะบางอย่างเหมือนกันหรือคล้ายคลึงกัน อาจจะเป็นคน สัตว์ สิ่งของ พืช อุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องจักร เช่น โรงเรียนเหมือนกันสลัดผักในแ่งไหน การจราจรกับการไหลเวียนโลหิตเหมือนกันอย่างไร กล่าวคือ การจราจรมีการหมุนเวียนไม่นิ่งอยู่กับที่โยมีถนนเป็นเสมือนเส้นเลือด และมีถนนซอยต่าง ๆ มากมายเปรียบเสมือนเส้นเลือดฝอย การเปรียบเทียบแบบนี้มีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดความคิดใหม่ และอาจนำมาใช้แก้ปัญหาที่ต้องการได้

3. การเปรียบเทียบโดยใช้คำ 2 คำ ที่มีความหมายขัดแย้งหรือตรงกันข้ามกัน (Compressed Conflict) มาอธิบายลักษณะคน สัตว์ พืช สิ่งต่าง ๆ เช่น ในภาษาไทย ตัวอย่างเช่น “ฉลาดในเรื่องโง่” “สวยแต่รูปจืดไม่หอม” “คนดีที่โลกไม่ต้องการ” “ศัตรูฉันที่มีมิตร” เป็นต้น

จากแนวคิดข้างต้น สรุปได้ว่า รูปแบบการสอนแบบซินเนติกส์ เป็นการจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนฝึกคิดเปรียบเทียบอุปมาอุปไมย (Analogy or Metaphor) เป็น 3 แบบ ดังนี้

1) การเปรียบเทียบทางตรง/การเปรียบเทียบโดยตรง/การเปรียบเทียบแบบตรง (Direct Analogy) คือการเปรียบเทียบสิ่งของ 2 สิ่ง ที่มีคุณสมบัติบางอย่างเหมือนกันหรือคล้ายคลึงกัน

2) การเปรียบเทียบกับตนเอง/การเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ/การนำตนเองไปเปรียบเทียบกับสิ่งอื่น (Personal Analogy) คือ การให้ผู้เรียนคิดเสมือนตนเป็นสิ่งใดสิ่งหนึ่ง จินตนาการว่าถ้าตนเป็นสิ่งนั้นแล้วจะเป็นอย่างไร คิดและรู้สึกอย่างไร บรรยายความรู้สึกออกมา โดยนำความรู้สึกของตนไปใส่ในสิ่งนั้น

3) การเปรียบเทียบความขัดแย้ง/เปรียบเทียบคำคู่ขัดแย้ง (Compressed Conflict) คือ การเปรียบเทียบโดยนำคำ 2 คำที่มีความหมายขัดแย้งกัน ตรงข้ามกัน มาอธิบายลักษณะของคน สัตว์ หรือสิ่งของต่าง ๆ

7.3 ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบชินเนคติกส์

สุวิทย์ มูลคำ (2558: 116-118) กล่าวว่า รูปแบบการสอนแบบชินเนคติกส์มีขั้นตอน ดังนี้
 ขั้นที่ 1 ขั้นบรรยายสถานการณ์ปัจจุบัน ในขั้นนี้ผู้สอนบรรยายถึงหัวข้อหรือสถานการณ์ที่น่าสนใจ หรือที่ผู้เรียนกำลังสนใจ หรือข่าวเหตุการณ์ต่าง ๆ

ขั้นที่ 2 ขั้นการเปรียบเทียบทางตรง ในขั้นนี้เป็นการเปรียบเทียบระหว่างของสองสิ่งหรือมากกว่า สิ่งที่น่ามาเปรียบเทียบ อาจจะเป็นคน สัตว์ สิ่งของ เพื่อให้ผู้เรียนได้มอง ได้เห็นปัญหา อีกแนวหนึ่งเพื่อให้เกิดแนวคิดใหม่ ๆ

ขั้นที่ 3 ขั้นการเปรียบเทียบกับตนเอง เป็นขั้นตอนในการนำตนเองไปเปรียบเทียบกับสิ่งอื่น ซึ่งทำให้ผู้เรียนต้องทำตนเหมือนสิ่งที่ต้องการเปรียบเทียบและบรรยายความรู้สึกที่เกิดขึ้นเมื่อตนเป็นเช่นนั้น เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความคิดแปลกใหม่

ขั้นที่ 4 ขั้นการเปรียบเทียบโดยใช้คำคู่ที่มีความหมายที่ขัดแย้งกัน โดยนำคำจากการที่ผู้เรียนนำตนเองไปเปรียบเทียบกับสิ่งของ ในขั้นตอนที่ 3 โดยให้ผู้เรียนเลือก เช่น เหมือนกับหอม ท้อแท้กับภูมิใจ สกปรกกับสะอาด เมื่อผู้เรียนได้เลือกคำที่มีความหมายขัดแย้งกันแล้ว ผู้สอนให้ผู้เรียนเลือกคำที่มีความหมายขัดแย้งหรือตรงกันข้ามมากที่สุด

ขั้นที่ 5 ขั้นการเปรียบเทียบทางตรง ครั้งที่ 2 โดยผู้สอนย้อนกลับมาใช้วิธีการเปรียบเทียบทางตรงอีกครั้งโดยใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งกันที่ผู้เขียนได้เลือกไว้ในข้อ 4 มาเป็นหลัก

ขั้นที่ 6 ขั้นสำรวจงานที่ต้องทำอีกครั้ง ให้ผู้เรียนเปรียบเทียบแล้วนำไปสู่ปัญหาเริ่มแรก จากแนวคิดข้างต้น ผู้วิจัยได้สังเคราะห์ขั้นตอนของรูปแบบการสอนแบบชินเนคติกส์ ดังนี้
 ขั้นที่ 1 ขั้นบรรยายสถานการณ์ปัจจุบัน ผู้เรียนกำหนดเรื่องที่จะเขียน เขียนแผนผังโครงเรื่องและเก็บไว้ก่อน

ขั้นที่ 2 ขั้นเปรียบเทียบทางตรง (direct analogy) ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันเสนอคำคู่ โดยเลือกคำที่สัมพันธ์กับชิ้นงานที่ผู้เรียนทำไว้ จากนั้นให้ผู้เรียนเปรียบเทียบคำแต่ละคู่ว่า ทั้งสองสิ่งมีคุณสมบัติใดที่เหมือนกัน จากนั้นบันทึกคำตอบลงไป

ขั้นที่ 3 ขั้นเปรียบเทียบกับตนเอง (personal analogy) ผู้สอนให้ผู้เรียนสมมติตนเองเป็นสิ่งที่ใดสิ่งหนึ่ง แล้วจินตนาการว่า เมื่อตนเองเป็นเช่นนั้น จะคิดอย่างไร รู้สึกอย่างไร จากนั้นบันทึกคำตอบลงไป

ขั้นที่ 4 ขั้นการเปรียบเทียบโดยใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งกัน (compressed conflict) ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันเลือกคำศัพท์ที่บันทึกไว้ในขั้นตอนที่ 2 และ 3 มาประกอบกันเป็นวลีใหม่ที่มีความหมายขัดแย้งกัน แล้วอธิบายความหมายของวลีนั้น

ขั้นที่ 5 ขั้นเปรียบเทียบทางตรง (ครั้งที่ 2) ผู้เรียนนำกลุ่มคำหรือวลีจากขั้นตอนที่ 4 มาเปรียบเทียบกับคน สิ่งต่าง ๆ หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ อีกครั้ง

ขั้นที่ 6 ขั้นสำรวจงานที่ต้องทำอีกครั้ง ผู้เรียนนำชิ้นงานของตนเองมาทบทวนใหม่ แล้วเลือกกลุ่มคำหรือวลีใหม่ที่ได้จากกิจกรรมขั้นที่ 5 มาใช้ในงานของตน

ทิสนา แคมมณี (2557: 253) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบชินเนคติกส์ มีขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้สอนให้ผู้เรียนทำงานต่าง ๆ ที่ต้องการให้ผู้เรียนทำ เช่น ให้เขียน บรรยาย เล่า ทำ แสดง วาดภาพ สร้าง บัน เป็นต้น ผู้เรียนทำงานนั้น ๆ ตามปกติที่เคยทำ เสร็จแล้ว ให้เก็บผลงานไว้ก่อน

ขั้นที่ 2 ขั้นการสร้างอุปมาแบบตรงหรือเปรียบเทียบแบบตรง (direct analogy) ผู้สอนเสนอคำคู่ให้ผู้เรียนเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่าง เช่น ลูกบอลรับมะนาว เหมือนหรือต่างกันอย่างไร คำคู่ที่ผู้สอนเลือกมาควรให้มีลักษณะที่สัมพันธ์กับเนื้อหาหรืองานที่ผู้เรียนทำในขั้นที่ 1 ผู้สอนเสนอคำคู่ให้ผู้เรียนเปรียบเทียบหลาย ๆ คู่ และขอคำตอบของผู้เรียนไว้บนกระดาน

ขั้นที่ 3 ขั้นการสร้างอุปมาบุคคลหรือเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ (personal analogy) ผู้สอนให้ผู้เรียนสมมติตัวเองเป็นสิ่งใดสิ่งหนึ่งและแสดงความรู้สึกออกมา เช่น ถ้าเปรียบเทียบผู้เป็น เป็นเครื่องซักผ้า จะรู้สึกอย่างไร ผู้สอนจดจำคำตอบของผู้เรียนไว้บนกระดาน

ขั้นที่ 4 ขั้นการสร้างอุปมาคำคู่ขัดแย้ง (compressed conflict) ผู้สอนให้ผู้เรียนนำคำหรือวลีที่ได้จากการเปรียบเทียบในขั้นที่ 2 และ 3 มาประกอบกันเป็นคำใหม่ที่มีความหมายขัดแย้งกันในตัวเอง เช่น ไฟเย็น น้ำผึ้งขม มัจจุราชสีน้ำผึ้ง เชือดนึ้ม ๆ เป็นต้น

ขั้นที่ 5 ขั้นการอธิบายความหมายของคำคู่ขัดแย้ง ผู้สอนให้ผู้เรียนช่วยกันอธิบายความหมายของคำคู่ขัดแย้งที่ได้

ขั้นที่ 6 ขั้นการนำความคิดใหม่มาสร้างสรรค์ ผู้สอนให้ผู้เรียนนำงานที่ทำไว้ในขั้นที่ 1 ออกมาทบทวนใหม่ และลองเลือกนำความคิดที่ได้มาใหม่จากกิจกรรมขั้นที่ 5 มาใช้ในงานของตน ทำให้งานของตนมีความคิดสร้างสรรค์มากขึ้น

สุคนธ์ สิ้นธพานนท์ (2554: 184-185) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบชินเนคติกส์ แบ่งได้เป็น 2 รูปแบบ

รูปแบบที่ 1 มีลักษณะเป็นการสร้างผลงานแบบแปลกใหม่ มี 6 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นบรรยายสถานการณ์ปัจจุบัน ให้ผู้เรียนบรรยายสถานการณ์ปัจจุบันหรือหัวข้อบทเรียนที่ผู้เรียนมองเห็น เช่น สภาพเขาหัวโล้น ไฟไหม้ป่า สิ่งสสารสัตว์แตกต่างกัน

ขั้นที่ 2 ขั้นการเปรียบเทียบทางตรง ให้ผู้เรียนเปรียบเทียบตรงกับสิ่งอื่น ๆ แล้วเลือกอันที่ดีที่สุดมาอธิบายให้กว้างขวางยิ่งขึ้น เช่น ให้ผู้เรียนเปรียบเทียบ ไฟทำลายสรรพสัตว์ต่าง ๆ แล้วสิ่งใดที่สามารถทำลายได้เหมือนไฟ เช่น น้ำ - น้ำประปา ทำลายทุกอย่างที่ขวางหน้า ความโกรธ - ทำลายทุกอย่างที่ขวางหน้า

ขั้นที่ 3 ขั้นเปรียบเทียบกับตนเอง ให้ผู้เรียนเปรียบเทียบสิ่งที่เลือกในขั้นที่ 2 กับตนเอง เช่น ผู้เรียนอยากเป็นน้ำเป็นไฟ

ขั้นที่ 4 ขั้นการหาคำคู่ที่มีความหมายขัดแย้งกันหลาย ๆ คู่ และที่ดีที่สุด โดยหาคำจากการบรรยายในขั้นที่ 2 และที่ 3 คำที่ขัดแย้งกัน ให้ผู้เรียนลองคิด เช่น ร้อน - เย็น มีด - สว่าง สุข - เศร้า รัก - โกรธ

ขั้นที่ 5 ขั้นการเปรียบเทียบทางตรง (ครั้งที่ 2) โดยใช้คำคู่ที่เลือกในขั้นที่ 4 เช่น ร้อนเหมือนไฟ เย็นเหมือนน้ำ โกรธเหมือนไฟไหม้ป่า

ขั้นที่ 6 ขั้นตรวจสอบปัญหาเริ่มแรก ขั้นนี้ให้ผู้เรียนย้อนกลับมาสำรวจปัญหาเริ่มแรก โดยใช้กระบวนการของซินเนคติกส์ คือ เปรียบเทียบเข้าช่วย เขียนสภาพปัญหาไฟไหม้ป่าอันตรายรุนแรงอย่างไร ความโกรธของมนุษย์ทำให้มนุษย์เกิดการทำลายล้างชองกันและกันอย่างไร

รูปแบบที่ 2 เป็นการสร้างความคุ้นเคยกับสิ่งที่ยังไม่รู้จักโดยใช้การเปรียบเทียบช่วยในการวิเคราะห์ ไม่ใช่เพื่อเชื่อมโยงของที่มีความต่างกันเหมือนในแบบที่ 1 ซึ่งแบบที่ 2 นี้จะใช้สิ่งของหรือสถานการณ์ที่ใกล้ตัว เช่น บ้าน รถ ร่างกายคน เปรียบเทียบกับสถานการณ์ที่เป็นปัญหามีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นการให้ข้อมูล ผู้สอนให้ข้อมูลเกี่ยวกับหัวข้อใหม่หรือหัวข้อตามที่คุณผู้เรียนมองเห็น เช่น ให้ผู้เรียนสังเกตเครื่องปั้นดินเผา มีอะไรบ้าง หม้อ อ่าง กระจก ภาชนะ

ขั้นที่ 2 ขั้นเปรียบเทียบทางตรง ให้ผู้เรียนผู้เปรียบเทียบทางตรงและบรรยายถึงเหตุผลการเปรียบเทียบนั้น เช่น ลองเปรียบเทียบภาชนะดินเผาต่างกับภาชนะต่างกันหรือเหมือนกันอย่างไร

ขั้นที่ 3 ขั้นเปรียบเทียบกับตนเองให้ผู้เรียนเปรียบเทียบหัวข้อใหม่กับตนเอง เช่น ถ้าผู้เรียนเป็นภาชนะดินเผาที่ต้องรองรับสิ่งสกปรกจะรู้สึกอย่างไร

ขั้นที่ 4 ขั้นบรรยายถึงความสัมพันธ์ในส่วนที่เป็นไปได้ และอธิบายถึงการเปรียบเทียบ

ขั้นที่ 5 ขั้นบรรยายถึงความสัมพันธ์ในส่วนที่เป็นไปได้ และอธิบายว่าการเปรียบเทียบใช้ไม่ได้ในส่วนตัว

ขั้นที่ 6 ขั้นการสำรวจ ให้ผู้เรียนสำรวจหัวข้อใหม่ที่ต้องการศึกษาอีกครั้ง

ขั้นที่ 7 ขั้นการเปรียบเทียบระหว่างหัวข้อใหม่กับสิ่งที่คิดขึ้นมาด้วยตนเอง และบรรยายถึงสิ่งที่ของสองสิ่งคล้ายกัน รวมทั้งส่วนกลางเปรียบเทียบที่ใช้ไม่ได้

สนิท สัตโยภาส (2547: 89-90) กล่าวว่า รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ ประกอบด้วย ขั้นตอนต่าง ๆ 6 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 กำหนดงาน กำหนดสถานการณ์ เป็นขั้นที่ครูกำหนดงานหรือกำหนดสถานการณ์ ให้ทำ เช่น วาดภาพ แสดงละคร เขียนเรื่อง แต่งบทร้อยกรอง ออกแบบบรรจุภัณฑ์ หรือประดิษฐ์สิ่งของ เป็นต้น

ขั้นที่ 2 เปรียบเทียบตรง ให้นักเรียนนำสิ่งหนึ่งไปเปรียบเทียบกับอีกสิ่งหนึ่ง เช่น เปรียบ ต้นไม้กับถนน ทะเลกับภูเขาว่ามีอะไรที่เหมือนกัน และคิดถึงคำศัพท์อะไรบ้าง ให้บันทึกคำเหล่านั้นไว้ก่อน

ขั้นที่ 3 สมมติตนเองเป็นอย่างใดอย่างหนึ่ง ให้ทุกคนสมมติตนเองเป็นอะไรอย่างหนึ่ง (ทีละอย่าง) เช่น ต้นไม้ ถนน ทะเล บุหรี่ ภูเขา ดวงอาทิตย์ เป็นต้น แล้วคิดว่าตนจะรู้สึกอย่างไร คิดถึงคำศัพท์อะไรให้บันทึกไว้

ขั้นที่ 4 นำคำที่มีความหมายขัดแย้งกันมาสร้างคำใหม่ วลีใหม่ ให้เลือกคำในขั้นที่ 2 และ 3 ที่มีความหมายขัดแย้งกันหรือเข้ากันไม่ได้ แต่มีความหมายรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ มาสร้าง คำใหม่ วลีใหม่และเป็นแนวคิดที่แปลกใหม่ เช่น ดำสะอาด โลกกว้างที่คับแคบ ไร้ค่าอย่างทันสมัย ผูกพันอย่างน่ารำคาญ สวยอันตราย

ขั้นที่ 5 เปรียบเทียบตรงอีกครั้ง ให้เลือกคำและวลี หรือข้อความที่คิดได้ในขั้นที่ 4 มาเปรียบเทียบกับคน สัตว์ สิ่งของ หรือเหตุการณ์อีกครั้งหนึ่ง เช่น

เปรียบเทียบ “ดำสะอาด” กับผู้หญิงนิโกรที่ผิวละเอียดและสวย

เปรียบเทียบ “โลกกว้างที่คับแคบ” กับโทรทัศน์

เปรียบเทียบ “ผูกพันอย่างน่ารำคาญ” กับแมว

เปรียบเทียบ “สวยอันตราย” กับดอกไม้

ขั้นที่ 6 ย้อนกลับมาสถานการณ์เดิมหรืองานเดิมที่ทำไว้ในขั้นที่ 1 ให้นักเรียนกลับไปทำงานเดิมอีกครั้งหนึ่ง เมื่อกลับมาทำเป็นครั้งที่ 2 คาดว่าจะได้ผลงานที่แสดงให้เห็นถึงความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์มากขึ้น เพราะได้ผ่านกระบวนการสร้างสรรค์มาถึง 5 ขั้นตอนแล้ว

จากแนวคิดข้างต้น ผู้วิจัยได้สังเคราะห์ขั้นตอนการสอนแบบซินเนคติกส์ ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นกำหนดงาน

ขั้นที่ 2 ขั้นเปรียบเทียบทางตรง (direct analogy)

ขั้นที่ 3 ขั้นเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ (personal analogy)

ขั้นที่ 4 ขั้นเปรียบเทียบคำคู่ขัดแย้ง (compressed conflict)

ขั้นที่ 5 ขั้นเปรียบเทียบทางตรง ครั้งที่ 2

ขั้นที่ 6 ขั้นสำรวจงานที่ต้องทำอีกครั้ง

7.4 ข้อดีและข้อจำกัดของรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์

สุวิทย์ และอรทัย มูลคำ (2558: 119) กล่าวว่า ข้อดีของการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ มีดังนี้

1. เหมาะกับการสอนรายวิชาหรือเนื้อหาที่ต้องการใช้ความคิดสร้างสรรค์ เช่น การเขียน ความเรียงแบบสร้างสรรค์ การสำรวจปัญหาสังคม การแก้ปัญหาต่าง ๆ และการสร้างงานประดิษฐ์
2. เน้นการสอนเพื่อให้เกิดความรู้สึกมากกว่าสติปัญญา ทำให้ผู้เรียนไม่มีความคิดติดกรอบและทำให้ใจเปิดกว้างยอมรับสิ่งต่าง ๆ เป็นอย่างมาก
3. ผู้เรียนรู้จักแก้ปัญหา โดยวิธีการแปลกใหม่มากยิ่งขึ้น

ข้อจำกัดของการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ คือ เป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้เน้นการใช้อารมณ์ความรู้สึกเป็นหลัก อาจไม่เหมาะกับวิชาที่ใช้เหตุผล กฎเกณฑ์ หรือหลักการ เช่น วิชาวิทยาศาสตร์ หลักภาษา และคณิตศาสตร์

สุนทร สินธพานนท์ (2554: 187) กล่าวว่า รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์มีข้อดี ดังนี้

1. กิจกรรมของรูปแบบวิธีสอนแบบซินเนคติกส์ มีจุดเด่นที่การเปรียบเทียบระหว่างบทเรียนกับสิ่งอื่น ๆ เป็นการช่วยให้ผู้เรียนมองเห็นบทเรียนในแง่มุมที่แตกต่างออกไปจากจุดเดิมทำให้เกิดการสร้างสรรค์ในมิติใหม่ที่น่าสนใจ
2. เป็นการฝึกฝนให้ผู้เรียนรู้จักการคิดหลากหลายรูปแบบ เกิดความคิดสร้างสรรค์
3. บรรยากาศการเรียนสนุกสนาน ไม่เบื่อหน่าย เกิดความพึงพอใจทั้งผู้สอนและผู้เรียน
4. สร้างความสัมพันธ์ในกลุ่ม ผู้เรียนได้ช่วยกัน ร่วมมือกันในการระดมความคิด เพื่อให้ได้แนวคิดแปลกใหม่อยู่ตลอดเวลา

ส่วนข้อจำกัดของรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ ได้แก่

1. เนื้อหาวิชาที่จะนำรูปแบบวิธีสอนแบบซินเนคติกส์ไปใช้ได้ผลดี คือ เนื้อหาวิชาหัวข้อหรือบทเรียนที่ต้องการให้ผู้เรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ที่แตกต่างออกไปจากสภาพความเป็นอยู่
2. ผู้สอนควรเตรียมการสอนล่วงหน้าอย่างดี ผู้สอนจะต้องสามารถให้ตัวอย่าง แนะนำผู้เรียนได้ กรณีที่ผู้เรียนไม่สามารถระดมความคิดออกมาได้ ซึ่งบางครั้งบรรยากาศการเรียนอาจหยุดชะงักได้

สรุปได้ว่า รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์มีข้อดี คือ ทำให้นักเรียนได้มองเห็นบทเรียนในแง่มุมที่ต่างออกไป รู้จักเปิดความคิดกว้าง ยอมรับสิ่งต่าง ๆ เป็นอย่างมาก ไม่ยึดติดในกรอบความคิดเดิม รู้จักแก้ปัญหาด้วยวิธีการใหม่ และทำให้บรรยากาศการเรียนไม่น่าเบื่อ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน แต่อย่างไรก็ตาม รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ไม่เหมาะกับการเรียนวิชาที่ต้องใช้เหตุผล เช่น หลักภาษา และนอกจากนี้ผู้สอนควรเตรียมการสอนอย่างดี มิฉะนั้นบรรยากาศการเรียนจะหยุดชะงัก

8. คำถามชั้นสูงของบลูม

แอนเดอร์สัน และ แครทวอห์ล (อ้างถึงใน อนุวัฒน์ คุณแก้ว, 2560: 39) ได้ปรับปรุงจุดมุ่งหมายทางการศึกษาด้านพุทธิพิสัยของบลูมไว้ ในช่วงปี ค.ศ.1990-1999 ดังนี้

1. จำ (Remember) หมายถึง การจดจำข้อมูลสารสนเทศที่เกิดจากความจำระยะยาว มีค่าบ่งชี้พฤติกรรมในวัตถุประสงค์ได้แก่ ระบุ บอก จดจำ ระลึก

2. เข้าใจ (Understand) หมายถึง การสร้างความหมายจากข้อความโดยการบรรยาย เขียน หรือวาดภาพเพื่อสื่อสาร มีค่าบ่งชี้พฤติกรรมในวัตถุประสงค์ได้แก่ แปลความ ยกตัวอย่าง จัดประเภท ให้ข้อสรุป อ้างอิงถึง เปรียบเทียบ อธิบาย

3. ประยุกต์ใช้ (Apply) หมายถึง การนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์เฉพาะ มีค่าบ่งชี้พฤติกรรมในวัตถุประสงค์ ได้แก่ ปฏิบัติการ ประยุกต์ ดำเนินการ

4. วิเคราะห์ (Analysis) หมายถึง การจำแนกสิ่งต่าง ๆ ให้เป็นองค์ประกอบย่อย ๆ และ อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบเหล่านั้น มีค่าบ่งชี้พฤติกรรมในวัตถุประสงค์ ได้แก่ บอกความแตกต่าง จำแนก จัดระบบ

5. ประเมิน (Evaluate) หมายถึง การตัดสินสิ่งต่าง ๆ โดยใช้เกณฑ์หรือมาตรฐาน มีค่าบ่งชี้พฤติกรรมในวัตถุประสงค์ ได้แก่ ตรวจสอบ วิพากษ์วิจารณ์ ตัดสิน และ จินตนา ศิริธัญญารัตน์ วัชรานเล่าเรียนดี (2562: 39) ได้ให้ความหมายตามแอนเดอร์สัน และแครทวอห์ลว่า การตัดสิน โดยใช้เกณฑ์หรือมาตรฐานที่ผ่านการตรวจสอบ วิจาร์ณ จะนำไปสู่การคิดสร้างสรรค์ ดังนั้น การจัดกลุ่มใหม่โดยที่ การประเมินค่า ควรอยู่ก่อนคิดสร้างสรรค์

6. สร้างสรรค์ (Create) หมายถึง การสร้างสิ่งต่าง ๆ ให้เป็นรูปแบบใหม่หรือโครงสร้างใหม่ โดยการนำองค์ประกอบพื้นฐานต่าง ๆ มารวมกันเพื่อทำหน้าที่ใหม่ หรือมีการจัดเรียงเพื่อเป็นโครงสร้างหรือสิ่งใหม่ มีค่าบ่งชี้พฤติกรรมในวัตถุประสงค์ ได้แก่ ตั้งสมมติฐาน วางแผน สร้าง ผลิต ออกแบบ

สรุปได้ว่า คำถามตามแนวคิดของบลูมแบบปรับใหม่ (Bloom's Revised Taxonomy) โดยแอนเดอร์สันและแครทวอห์ล (Anderson and Krathwohl, 2001) มี 6 ระดับ ได้แก่ จำ (Remember) เข้าใจ (Understand) ประยุกต์ใช้ (Apply) วิเคราะห์ (Analysis) ประเมินค่า (Evaluate) และสร้างสรรค์ (Create) และคำถามชั้นสูงของบลูม ได้แก่ คำถาม 3 ระดับ ดังนี้

1. คำถามการวิเคราะห์ คือ คำถามที่ให้ผู้เรียนแยกแยะสิ่งหนึ่งๆว่าประกอบด้วยส่วนย่อย ๆ อะไรบ้างแล้วอธิบายความสัมพันธ์ของส่วนประกอบแต่ละส่วน

2. คำถามการประเมินค่า คือ คำถามที่ให้ผู้เรียนตัดสินคุณค่าของสิ่งใดสิ่งหนึ่งว่า ถูกต้องหรือไม่ เหมาะสมหรือไม่ สมควรหรือไม่ หรือสิ่งใดดีที่สุด สำคัญที่สุด โดยใช้เกณฑ์อย่างใดอย่างหนึ่ง

3. คำถามการสร้างสรรค์ คือ คำถามที่ให้ผู้เรียนคิดค้น ออกแบบ สร้าง ประดิษฐ์สิ่งใหม่ วิธีการ แนวคิดใหม่ โดยใช้ความรู้และประสบการณ์ของตนเอง หรือนำสิ่งที่มีอยู่เดิมมาพัฒนาให้มีรูปแบบใหม่

9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การพัฒนาความสามารถการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนความเรียง งานวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ และงานวิจัยเกี่ยวกับคำถามของบลูม มีดังนี้

9.1 งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์

จกมล วณะเสถียร (2559) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการคิดเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบซินเนคติกส์. การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบซินเนคติกส์ 2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบซินเนคติกส์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตลอออุทิศ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต กรุงเทพมหานครที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 30 คน ด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม ใช้เวลาในการทดลอง 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 คาบ คาบละ 50 นาที รวมทั้งสิ้น 9 คาบ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการจัดการเรียนรู้ที่จัดการเรียนการสอนรูปแบบซินเนคติกส์ จำนวน 3 แผน แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ และแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบซินเนคติกส์ การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) สถิติทดสอบที่แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test dependent) ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบซินเนคติกส์สูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบซินเนคติกส์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 2) ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบซินเนคติกส์อยู่ในระดับเห็นด้วยดีมาก

ปวีตรา กิจจานุมาศ (2559) ได้วิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนร้อยแก้วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างวิธีการสอนแบบซินเนคติกส์กับวิธีการสอนแบบ

ปกติ โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนร้อยแก้วก่อนเรียนและหนังสือเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชินโรสวิทยาลัย ด้วยวิธีการสอนแบบปกติ 2) เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนร้อยแก้วก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชินโรสวิทยาลัย ด้วยวิธีการสอนแบบซินเนคติกส์ 3) เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนร้อยแก้วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างการเรียนด้วยวิธีการสอนแบบซินเนคติกส์กับวิธีการสอนแบบปกติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชินโรสวิทยาลัย ซึ่งได้มาจากการสุ่มกลุ่มอย่างง่าย (simple cluster random sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม 2 ห้องเรียน ห้องละ 46 คน แล้วคัดเลือกนักเรียนทั้ง 2 ห้อง ที่มีคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถก่อนเรียนไม่แตกต่างกัน จากนั้นจึงสุ่มกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ได้แก่ นักเรียนห้อง 3/4 จำนวน 22 คน เป็นกลุ่มทดลอง คือกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบซินเนคติกส์และนักเรียนห้อง 3/5 จำนวน 26 คน เป็นกลุ่มควบคุม คือ กลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้วิธีการสอนแบบซินเนคติกส์ จำนวน 5 แผน แผนการสอนการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบปกติ จำนวน 5 แผน และแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนร้อยแก้วชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนเรียนและหลังเรียน ชนิดอัตนัย จำนวน 2 ฉบับ โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนซึ่งผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญและหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าสถิติวิเคราะห์ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบค่าที (t - test) แบบ Dependent และ Independent ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

- 1) ความสามารถในการเขียนร้อยแก้วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยวิธีการสอนแบบปกติ พบว่า คะแนนหลังเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
- 2) ความสามารถในการเขียนร้อยแก้วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยวิธีการสอนแบบซินเนคติกส์ พบว่า คะแนนหลังเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
- 3) ความสามารถในการเขียนร้อยแก้วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบซินเนคติกส์และวิธีการสอนแบบปกติ พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมพร ช่อสูงเนิน (2558) ได้วิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบการอ่านและการเขียนข้อความกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การเรียนรู้ด้วยกลุ่มร่วมมือแบบ CIRC กับการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาการจัดการเรียนรู้ด้วยกลุ่มร่วมมือแบบ CIRC กับแบบซินเนคติกส์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เปรียบเทียบการอ่านและการเขียนข้อความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้กิจกรรมทั้ง 2 วิธี ระหว่างก่อนและหลังเรียน และ 3) เปรียบเทียบการอ่านและการเขียนข้อความ ระหว่างการเรียนรู้ด้วยกลุ่มร่วมมือแบบ CIRC กับการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้

เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต 1 จำนวน 30 คน จากโรงเรียนบ้านโนนมันเทศ จำนวน 15 คน โรงเรียนไตรมิตรวิทยา จำนวน 17 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จาก 2 ห้อง ซึ่งได้มาโดยวิธีสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 3 ชนิด ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ 2 รูปแบบ คือ แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยกลุ่มร่วมมือแบบ CIRC จำนวน 8 แผน มีคุณภาพอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด และแผนการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ จำนวน 8 แผน มีคุณภาพอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด แบบวัดความสามารถในการอ่านชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.25-0.81 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.78 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การทดสอบสมมติฐานโดยใช้ The Wilcoxon Matched Pairs Sign – Ranks Test The Mann – Whitney U Test ผลการวิจัยปรากฏว่า แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยกลุ่มร่วมมือแบบ CIRC และการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 87.56/85.11 และ 86.16/82.35 ตามลำดับซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ นักเรียนที่เรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้ด้วยกลุ่มร่วมมือแบบ CIRC และการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ มีความสามารถในการอ่านและการเขียนสื่อความ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่เรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้ด้วยกลุ่มร่วมมือแบบ CIRC มีความสามารถในการอ่านและการเขียนสื่อความ สูงกว่าการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยสรุปการจัดการเรียนรู้ด้วยกลุ่มร่วมมือแบบ CIRC และการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ มีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ สามารถพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนสื่อความของนักเรียนได้

อาจिया หลิมกุล (2556) ได้วิจัยเรื่อง “การศึกษาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่จัดการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์” โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัย 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก่อนและหลังเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์ 2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทยชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา THA 1303 การพัฒนาทักษะการเขียน ซึ่งกำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด จำนวน 1 ห้องเรียน ทั้งสิ้น 40 คน ด้วยวิธีสุ่มอย่างง่าย (simple random sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม ใช้เวลาในการทดลอง 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 คาบ คาบละ 50 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนการจัดการเรียนรู้ที่จัดการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์ แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ และแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าสถิติทดสอบที แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test dependent)

และการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่จัดการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์ก่อนเรียน และความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์หลังเรียน เมื่อตรวจสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยใช้สถิติทดสอบค่า t-test พบว่า ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์โดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

งานวิจัยเกี่ยวกับคำถามของบลูม

ภารดี โพธิ์ราม (2560) ได้วิจัยเรื่อง “การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคตั้งคำถามตามแนวคิดของบลูม (Bloom) ในการส่งเสริมทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์โหวทภาพพจน์ในวรรณคดีไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี” โดยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อสร้างและพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิค ตั้งคำถามตามแนวคิดของบลูม (Bloom) ในการส่งเสริมทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์โหวทภาพพจน์ในวรรณคดีไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังเรียนโดยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคตั้งคำถามตามแนวคิดของบลูม (Bloom) ในการส่งเสริมทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์โหวทภาพพจน์ในวรรณคดีไทย และ 3) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้วยเทคนิคตั้งคำถามตามแนวคิดของบลูม (Bloom) ในการส่งเสริมทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์โหวทภาพพจน์ ในวรรณคดีไทยกับการเรียนแบบปกติ ประชากรที่ใช้ในการดำเนินการวิจัยในครั้งนี้เป็นนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนเกาะสมุย อำเภอเกาะสมุย จังหวัด สุราษฎร์ธานี จำนวน 7 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 210 คน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 2 ห้องเรียน โดยใช้วิธีการสุ่มแบ่งกลุ่ม โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม ให้เป็นกลุ่มทดลองจำนวน 27 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 27 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคตั้งคำถาม ตามแนวคิดของบลูม (Bloom) ในการส่งเสริมทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์โหวทภาพพจน์ ในวรรณคดีไทย จำนวน 8 แผน แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเชิงวิเคราะห์โหวทภาพพจน์ ในวรรณคดีไทย สถิติใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ค่าร้อยละ และสถิติทดสอบที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า 1) ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคตั้งคำถามตามแนวคิดของบลูม (Bloom) ในการส่งเสริมทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์โหวทภาพพจน์ในวรรณคดีไทย สำหรับนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ E1/E2 เท่ากับ 84.49/84.19 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน ที่กำหนดไว้ 2) ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเชิงวิเคราะห์โหวทภาพพจน์ ในวรรณคดีไทยของนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคตั้งคำถามตามแนวคิดของบลูม (Bloom) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

0.05 และ 3) ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเชิงวิเคราะห์โวกหารภาพพจน์ในวรรณคดีไทยระหว่างการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคตั้งคำถามตามแนวคิดของบลูม (Bloom) สูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สุปรียา บุษผามะตะนัง (2560) ได้วิจัยเรื่อง “การพัฒนาการอ่านจับใจความ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการใช้คำถามตามแนวคิดของบลูม (Bloom) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) หาประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านจับใจความ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการใช้คำถามตามแนวคิดของบลูม (Bloom) มีประสิทธิภาพ (E1/E2) ตามเกณฑ์ 70/70 2) เปรียบเทียบการอ่านจับใจความ โดยการใช้คำถามตามแนวคิดของบลูม (Bloom) ก่อนเรียนและหลังเรียน 3) ศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านจับใจความ โดยการใช้คำถามตามแนวคิดของบลูม (Bloom) และ 4) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยการใช้คำถามตามแนวคิดของบลูม (Bloom) กลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 25 คน โรงเรียนมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร เครื่องมือการวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดการอ่านจับใจความ แบบสอบถามความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ t-test ผลการวิจัย 1) ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านจับใจความ โดยการใช้คำถามตามแนวคิดของบลูม (Bloom) มีประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 71.13/75.64 เป็นไปตามเกณฑ์ 70/70 2) การอ่านจับใจความของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านจับใจความโดยใช้คำถามของบลูม (Bloom) มีทักษะการอ่านจับใจความหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ค่าดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้การอ่านจับใจความ โดยการใช้คำถามตามแนวคิดของบลูม (Bloom) เท่ากับ 0.5721 หรือคิดเป็นร้อยละ 57.21 4) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้การอ่านจับใจความ โดยการใช้คำถามของบลูม (Bloom) โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

วันทา สุขโสม (2551) ได้วิจัยเรื่อง การอ่านจับใจความโดยการใช้คำถามตามแนวคิดของบลูม (Bloom) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีวัตถุประสงค์เพื่อหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ ตามเกณฑ์ 75/75 หาค่าดัชนีประสิทธิผลเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเปรียบเทียบการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การอ่านจับใจความ โดยใช้คำถามตามแนวคิดของบลูม (Bloom) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/2 โรงเรียนชุมชนบ้านโนนเจริญ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามุกดาหาร เขต 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้ามี 3 ชนิด ได้แก่ แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 7 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวมเวลา 14 ชั่วโมง แบบทดสอบวัด

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.33 ถึง 0.81 และค่าอำนาจจำแนก (B) ตั้งแต่ 0.29 ถึง 0.82 ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.86 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และทดสอบสมมติฐานด้วย t-test (Dependent Samples) ผลการศึกษาปรากฏ ดังนี้ 1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง การอ่านจับใจความ โดยการใช้คำถามตามแนวคิดของบลูม (Bloom) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 86.07/80.23 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 ที่ตั้งไว้ 2) ดัชนีประสิทธิผล (E.I) ของการเรียนรู้ด้วยแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง การอ่านจับใจความ โดยการใช้คำถามตามแนวคิดของบลูม (Bloom) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเท่ากับ 0.5990 3) นักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง การอ่านจับใจความ โดยการใช้คำถามตามแนวคิดของบลูม (Bloom) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย มีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และคะแนนเฉลี่ยในการคิดวิเคราะห์หลังเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

งานวิจัยเกี่ยวกับการเขียนความเรียง

นิตติยา ตั้งเจริญ (2559) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้แผนที่ความคิดร่วมกับภาพการ์ตูน การวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบทักษะการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้แผนที่ความคิดร่วมกับภาพการ์ตูน 2) ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีผลต่อการเรียนรู้โดยใช้แผนที่ความคิดร่วมกับภาพการ์ตูน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 โรงเรียนแก้วอินทร์สุธาอุทิศ อำเภอบางใหญ่ จังหวัดนนทบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานนนทบุรี เขต 2 จำนวน 45 คน ทดลองใช้ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ระยะเวลาในการทดลอง 16 ชั่วโมง แบบแผนการวิจัยคือ One Group Pretest Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้การพัฒนาทักษะการเขียนความเรียง 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เรื่องการเขียนความเรียง 3) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แผนที่ความคิดร่วมกับภาพการ์ตูน การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าสถิติ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ค่าที (t-test) แบบ Dependent และการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แผนที่ความคิดร่วมกับภาพการ์ตูน มีทักษะการเขียนความเรียง ก่อนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ 0.05 โดยคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน 2) ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีผลต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แผนที่ความคิดร่วมกับภาพการ์ตูน ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

ศรีพระจันทร์ แสงเขตต์ (2557) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้แผนที่ความคิดร่วมกับแบบฝึกทักษะภาพการ์ตูน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้แผนที่ความคิดร่วมกับแบบฝึกทักษะภาพการ์ตูน 2) ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แผนที่ความคิดร่วมกับแบบฝึกทักษะภาพการ์ตูน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ทดลองการวิจัยครั้งนี้คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/1 จำนวน 43 คน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนวัดศรีสำราญราษฎร์บำรุง (แหม่มประชาอุทิศ) ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยวิธีจับสลาก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้การเขียนเรียงความโดยใช้แผนที่ความคิดร่วมกับแบบฝึกทักษะภาพการ์ตูน 2) แบบฝึกทักษะการเขียนเรียงความภาพการ์ตูน 3) แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความ 4) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แผนที่ความคิดร่วมกับแบบฝึกทักษะประกอบภาพการ์ตูน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบค่าทีแบบไม่อิสระต่อกัน (t-test dependent) ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้แผนที่ความคิดร่วมกับแบบฝึกทักษะภาพการ์ตูน หลังการจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แผนที่ความคิดร่วมกับแบบฝึกทักษะภาพการ์ตูน โดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

พิทมน ภิงคารวัฒน์ (2557) ได้วิจัยเรื่อง การสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการเพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถทางการเขียนความเรียงของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ที่กำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 25 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการสอนเขียนความเรียงจำนวน 9 แผน ได้แก่ แผนการสอนการเขียนเรียงความ จำนวน 3 แผน แผนการสอนการเขียนสารคดีท่องเที่ยวจำนวน 3 แผน และแผนการสอนการเขียนบทความจำนวน 3 แผน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวน 3 ฉบับ และแบบฝึกความสามารถทางการเขียนความเรียงโดยใช้เกณฑ์คุณภาพ จำนวน 3 แบบฝึก ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียนในการสอนเขียนความเรียงแต่ละประเภท จากนั้นทำการทดลองสอนโดยใช้แผนการสอนที่เน้นกระบวนการ ระหว่างเรียนมีการทำแบบฝึกความสามารถทางการเขียน ในตอนท้ายของแต่ละแผนการสอนให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียนซึ่งเป็นชุดเดียวกับที่ทำก่อนเรียน ใช้เวลาในการสอน

ทั้งสิ้น 12 คาบ คาบละ 50 นาที การวิเคราะห์ข้อมูล นำคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนมาทดสอบค่าที (t-test) สำหรับฝึกความสามารถการเขียนความเรียงใช้หาค่าเฉลี่ย (Mean) และหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการมีคะแนนเฉลี่ยด้านการมีความรู้ ความสามารถ และเจตคติด้านการเขียน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความสามารถในการเขียนความเรียงอยู่ในระดับดีมาก

9.2 งานวิจัยจากต่างประเทศ

สำหรับงานวิจัยจากต่างประเทศเกี่ยวกับรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์และการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ปรากฏงานวิจัย ดังนี้

เฮฟวิลิน (Heavilin, 1982: 32, อ้างถึงใน อาจিয়া หลิมกุล, 2556: 34) ได้ศึกษาเรื่อง “การใช้ซินเนคติกส์ช่วยสร้างความคิดในการเขียนความเรียงระดับวิทยาลัย โดยทดสอบกับนักศึกษาที่เรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษ” ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษามีการเรียนรู้ในการคิดเปรียบเทียบและมีทัศนคติที่ดีต่อการเขียนมากขึ้น”

ไคลเนอร์ (Kleiner, 1991: 792; อ้างถึงใน อาจিয়া หลิมกุล, 2556: 34) ได้ศึกษาเรื่อง “ผลของการฝึกใช้ซินเนคติกส์ที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนในวิชาวิทยาศาสตร์” กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนระดับ 4 และระดับ 5 จำนวน 58 คน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองที่ใช้ซินเนคติกส์ในการเรียนรู้เนื้อหา สามารถอธิบายโน้ตค้นทางวิทยาศาสตร์ได้ดีกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนรู้ตามคู่มือครู โดยผลสัมฤทธิ์ของการเรียนของทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศ และต่างประเทศ พบว่า รูปแบบการสอนแบบ ซินเนคติกส์ สามารถกระตุ้นให้นักเรียนฝึกคิด จนเกิดความคิดสร้างสรรค์ และสามารถถ่ายทอดความคิดออกมาในรูปแบบงานเขียนสร้างสรรค์ได้ หากครูผู้สอนรู้จักนำมาใช้อย่างถูกวิธี

บทที่ 3 วิธีดำเนินการ

การวิจัยเรื่อง “การพัฒนาความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามชั้นสูงของบลูม” เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) แบบกลุ่มเดียว วัดผลการทดลองและหลังการทดลอง One Group Pretest-Posttest Design

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนอนุราชประสิทธิ์ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นนทบุรี เขต 1 จำนวน 6 ห้องเรียน มีนักเรียนรวมทั้งสิ้น 238 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนอนุราชประสิทธิ์ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นนทบุรี เขต 1 มีนักเรียนจำนวนทั้งสิ้น 44 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Cluster Random Sampling) ด้วยวิธีการจับฉลากโดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม

ตัวแปร

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามชั้นสูงของบลูม
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ 1) ความสามารถในการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามชั้นสูงของบลูม และ 2) ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามชั้นสูงของบลูม

ระยะเวลา

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 ใช้เวลาทดลอง 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 คาบ คาบละ 50 นาที จำนวน 12 คาบ และรวมเวลาทดสอบก่อนเรียนและทดสอบหลังเรียนอีก 2 คาบ รวมทั้งหมด 14 คาบ

วิธีและขั้นตอนการวิจัย

มีขั้นตอนวิธีดำเนินการวิจัยตามลำดับต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นเตรียมการวิจัย

ขั้นตอนที่ 2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นดำเนินการวิจัย

ขั้นตอนที่ 5 ขั้นวิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผล

โดยมีรายละเอียดในแต่ละขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นเตรียมการวิจัย

การศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการวิจัย ได้แก่

1. ศึกษาเอกสารหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
2. ศึกษาเอกสารหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนอนุราชประสิทธิ์
3. ศึกษาเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนความเรียง
4. ศึกษาเอกสารตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์และคำถามขั้นสูงของบลูม
5. ศึกษาเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม และการสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ขั้นตอนที่ 2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ประกอบด้วย
 - 1.1 แผนการจัดการเรียนรู้ การพัฒนาทักษะการเขียนความเรียง โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม
 - 1.2 แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนความเรียง ใช้ทดสอบก่อนการจัดการเรียนรู้ (Pre-test) และหลังการจัดการเรียนรู้ (Post-test) แบบอัตนัย จำนวน 2 ข้อ พร้อมตารางเกณฑ์การประเมิน
 - 1.3 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม

ขั้นตอนที่ 3 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนความเรียง โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

2.1.1 ศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 2: การเขียน มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศ และรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งศึกษาวิเคราะห์หัวข้อชีวิตและสาระการเรียนรู้แกนกลาง ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และหลักสูตรสถานศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โรงเรียนอนุราชประสิทธิ์

2.1.2 ศึกษาหนังสือ ตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนความเรียง

2.1.3 ศึกษาหนังสือ ตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ คำถามขั้นสูงของบลูม และการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้

2.1.4 กำหนดเนื้อหาและระยะเวลาในการทดลอง เพื่อสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนเรียงความเรียง จำนวน 12 แผน รวม 12 คาบ ดังรายการของแผนการจัดการเรียนรู้ตามตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แผนการจัดการเรียนรู้การเขียนเรียงความ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่	เนื้อหา	เวลา (คาบ)
1	การเขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว (1)	1
2	การเขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว (2)	1
3	การเขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว (3)	1
4	การเขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว (4)	1
5	การเขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว (5)	1
6	การเขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว (6)	1
7	การเขียนเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับขนมไทย (1)	1
8	การเขียนเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับขนมไทย (2)	1
9	การเขียนเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับขนมไทย (3)	1
10	การเขียนเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับขนมไทย (4)	1
11	การเขียนเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับขนมไทย (5)	1
12	การเขียนเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับขนมไทย (6)	1

แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ มีขั้นตอนดังนี้

ตารางที่ 5 ขั้นตอนการดำเนินการกิจกรรมการวิจัย

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์	การดำเนินการวิจัย
ขั้นที่ 1 ขั้นกำหนดงาน (เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม)	คาบที่ 1 ขั้นกำหนดงาน ครั้งที่ 1 คาบที่ 2 ขั้นกำหนดงาน ครั้งที่ 2
ขั้นที่ 2 ขั้นเปรียบเทียบทางตรง (direct analogy)	คาบที่ 3 ขั้นเปรียบเทียบทางตรง
ขั้นที่ 3 ขั้นเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ (personal analogy)	คาบที่ 4 ขั้นเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ
ขั้นที่ 4 ขั้นการเปรียบเทียบคำคู่ขัดแย้ง (compressed conflict)	คาบที่ 5 ขั้นเปรียบเทียบคำคู่ขัดแย้ง
ขั้นที่ 5 ขั้นเปรียบเทียบทางตรงครั้งที่ 2	คาบที่ 6 สำรวจงานที่ต้องทำอีกครั้ง
ขั้นที่ 6 ขั้นสำรวจงานที่ต้องทำอีกครั้ง	

กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม

2.1.5 เสนอแผนการจัดการเรียนรู้ต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องทางด้านเนื้อหา การใช้ถ้อยคำภาษา และปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้อง

2.1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ปรึกษาวิทยานิพนธ์เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอน ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) แล้วนำความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาค่าดัชนีความสอดคล้องของเครื่องมือ (Index of Item Objective Congruence: IOC) โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณา ดังนี้

- +1 หมายถึง แนใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 0 หมายถึง ไม่แนใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่
- 1 หมายถึง แนใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้ไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

โดยคำนวณจากสูตร

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC หมายถึง ดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น

$\sum R$ หมายถึง ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

R หมายถึง คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N หมายถึง จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

ผลการทดสอบความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์ เนื้อหา การจัดกิจกรรม การเรียนรู้ได้ค่าดัชนีเฉลี่ยรวมทั้งหมดเท่ากับ 0.67-1.00 จากนั้นปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

2.1.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 2 แผน ไป Try out กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อตรวจสอบดูระยะเวลาที่ใช้ในแต่ละขั้นตอนการจัดการเรียนรู้

2.1.8 ปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้แล้วนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

สรุปการสร้างและพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนความเรียง โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามชั้นสูงของบลูม สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีขั้นตอนดังแผนภูมิที่ 1

แผนภูมิที่ 1 การสร้างและพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนความเรียง โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2.3 แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนความเรียง เป็นแบบอัตนัย จำนวน 2 ข้อ เพื่อใช้ทดสอบก่อนการจัดการเรียนรู้และหลังการจัดการเรียนรู้ เป็นแบบทดสอบชุดเดียวกัน พร้อมเกณฑ์ประเมินความเรียง (rubrics) โดยมีขั้นตอนการสร้างและตรวจสอบคุณภาพ ดังนี้

2.3.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 2: การเขียน มาตรฐาน ท 2.1: ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความย่อความและเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษา

ค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ ศึกษาวิเคราะห์ตัวชี้วัด สารการเรียนรู้แกนกลาง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และหลักสูตรสถานศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โรงเรียนอนุราชประสิทธิ์ พุทธศักราช 2551

2.3.2 ศึกษาทฤษฎี หลักการ และวิธีสร้างเครื่องมือ และวิธีวัดผลทางการศึกษาศึกษา

2.3.3 วิเคราะห์เนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ที่มีสาระเกี่ยวกับการเขียนความเรียง

2.3.5 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนความเรียง เป็นแบบทดสอบชนิด อัตนัย จำนวน 2 ข้อ และเกณฑ์การประเมินความเรียง (rubrics) ซึ่งจะมีเกณฑ์การตรวจ 4 รายการ ดังนี้ 1) การตั้งชื่อเรื่อง 2) การลำดับความ 3) เนื้อหา 4) การใช้ภาษา

2.3.6 เสนอแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนความเรียง ต่ออาจารย์ที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของข้อคำถาม การใช้ถ้อยคำภาษา และปรับปรุงแก้ไข ให้ถูกต้อง

2.3.7 นำเสนอแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนความเรียงที่ปรับปรุงแก้ไข แล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอน ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล เพื่อตรวจสอบความ ถูกต้องและความเที่ยงตรงของเนื้อหา แล้วนำความคิดของผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง ระหว่างเนื้อหาของข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (Index of Item Objective Congruence: IOC) นำผลจากการวิเคราะห์ค่า IOC ของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 คน มาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง และคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ขึ้นไป ผลการตรวจสอบความ สอดคล้อง-ระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์ ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.67-1.00 (รายละเอียดดังภาคผนวก ค) ผู้เชี่ยวชาญด้านวัดผลแนะนำให้จัดทำแบบทดสอบโดยแยกโจทย์และคำ ชี้แจงให้เป็นสัดส่วน และปรับเปลี่ยนโจทย์ให้สอดคล้องกับระดับความรู้และความถนัดของนักเรียน ผู้วิจัยจึงเปลี่ยนโจทย์ข้อที่ 1 จากเดิมกำหนดให้นักเรียนเขียนความเรียงหัวข้อ “เกาะเกร็ด..พิพิธภัณฑ มีชีวิต” เป็นหัวข้อ “เทศกาลแห่งความสุข” ส่วนเกณฑ์การประเมินความเรียง (rubrics) ได้ค่าดัชนี ความสอดคล้องเท่ากับ 0.67-1.00 (รายละเอียดดังภาคผนวก ค)

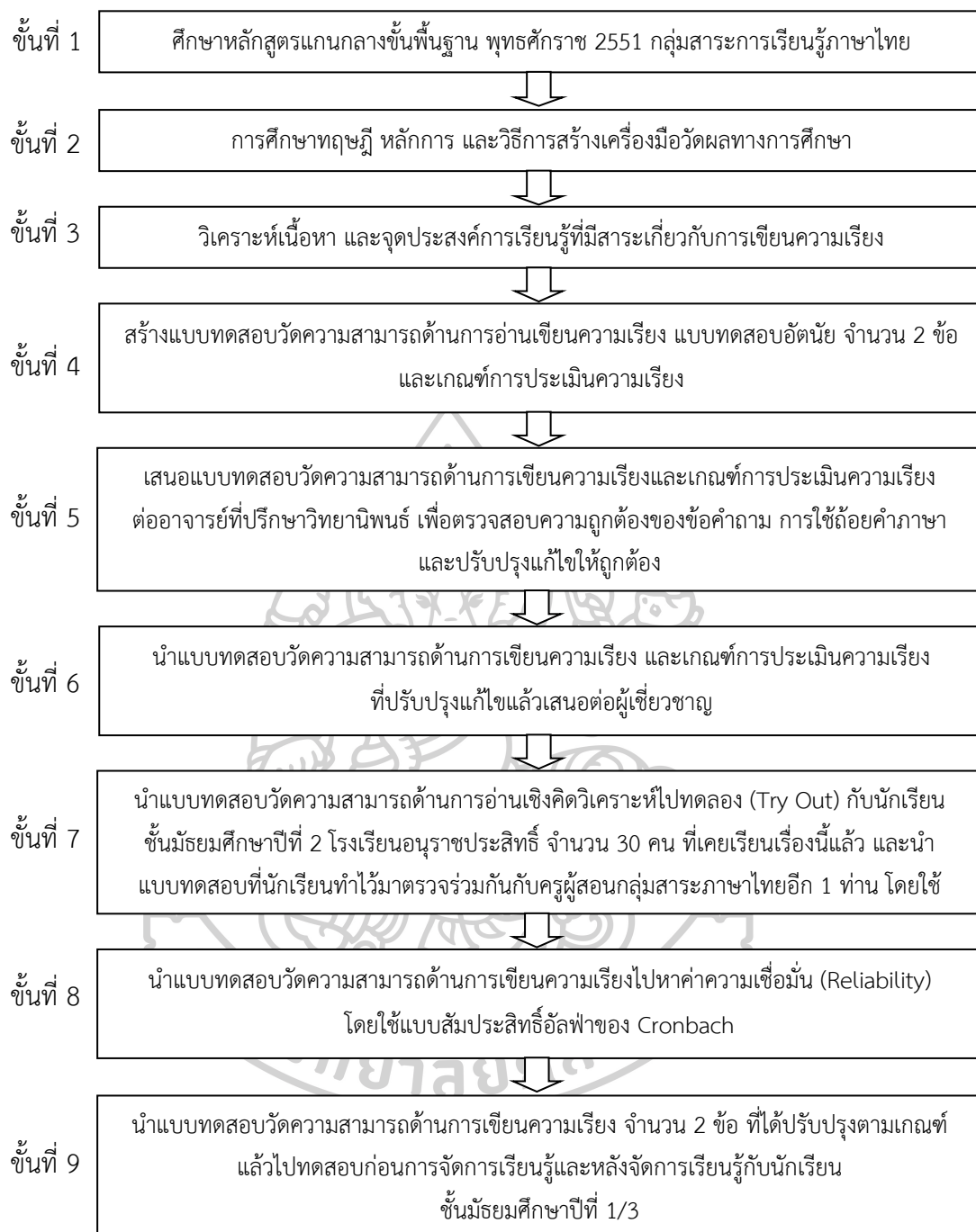
2.3.8 นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนความเรียงไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอนุราชประสิทธิ์ จำนวน 30 คน ที่เคยเรียนเรื่องนี้แล้ว และนำแบบทดสอบที่นักเรียนทำไว้มาตรวจร่วมกันกับครูผู้สอนกลุ่มสาระภาษาไทยอีก 1 ท่าน โดยใช้ เกณฑ์การประเมินความเรียง (rubrics)

2.3.9 นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนความเรียงไปหาค่าความยากง่าย และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้แบบสัมประสิทธิ์อัลฟาของ Cronbach ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.82

2.3.10 นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนความเรียง จำนวน 2 ข้อ
ที่ได้ปรับปรุงเกณฑ์แล้วไปใช้ทดสอบก่อนการจัดการเรียนรู้และหลังการจัดการเรียนรู้กับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/3 โรงเรียนอนุราชประสิทธิ์ ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง

การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนความเรียง มีขั้นตอน
การพัฒนา ดังแสดงในแผนภูมิที่ 2

แผนภูมิที่ 2 การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนความเรียง

2.4 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม มีขั้นตอนการสร้างและตรวจสอบคุณภาพ ดังนี้

2.4.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นจากตำรา เอกสารเกี่ยวกับหลักการสร้างแบบสอบถาม และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.4.2 สร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ เป็นแบบมาตราประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับของลิเคิร์ต (Likert) จำนวน 11 ข้อ แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านบรรยากาศ ด้านประโยชน์ที่ได้รับ โดยกำหนดค่าความคิดเห็น 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด ดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 มาตราประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับของลิเคิร์ต (Likert)

คะแนน	ระดับคุณภาพ
5	มีคุณภาพมากที่สุด
4	มีคุณภาพมาก
3	มีคุณภาพปานกลาง
2	มีคุณภาพน้อย
1	มีคุณภาพน้อยที่สุด

ตารางที่ 7 เกณฑ์การแปลความหมาย

ค่าเฉลี่ย	ระดับความคิดเห็น
4.50 – 5.00	เห็นด้วยมากที่สุด
3.50 – 4.49	เห็นด้วยมาก
2.50 – 3.49	เห็นด้วยปานกลาง
1.50 – 2.49	เห็นด้วยน้อย
1.00 – 1.49	เห็นด้วยน้อยที่สุด

2.4.3 นำแบบสอบถามความคิดเห็นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง แล้วนำแบบสอบถามความคิดเห็นมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

2.4.4 นำแบบสอบถามความคิดเห็นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนวิชาภาษาไทย ผู้เชี่ยวชาญด้านวิธีสอน และผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสม และหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์ (Index of Item and Objective Con Gruence: IOC) โดยกำหนดเกณฑ์ว่า ถ้าได้ค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไปแสดงว่าข้อคำถามนั้นมีความถูกต้อง เหมาะสม และสอดคล้องกับเนื้อหา ผลการตรวจสอบปรากฏว่า ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์ IOC มีค่าเท่ากับ 0.67-1.00 ถือว่ามีความถูกต้อง เหมาะสม และสอดคล้องในเกณฑ์ที่ยอมรับได้

2.4.5 นำแบบสอบถามความคิดเห็นมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ ทั้ง 3 ท่าน จนถูกต้องสมบูรณ์

2.4.6 นำแบบสอบถามความคิดเห็นไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1/3 โรงเรียนนุราชประสงค์

ขั้นตอนการสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อรูปแบบการสอนแบบ ชินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม สามารถสรุปได้ดังแผนภูมิที่ 3 ดังนี้

แผนภูมิที่ 3 ขั้นตอนการสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อรูปแบบการสอน แบบชินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นตอนการวิจัย

1. แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามแบบแผนการวิจัยแบบหนึ่งกลุ่ม สอบก่อนเรียนและหลังเรียน (One Group Pre-test and Post-test Design) (มาเรียม นิลพันธุ์, 2547: 144) ดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 แบบแผนการวิจัย

ทดสอบก่อนเรียน	ทดลอง	ทดสอบหลังเรียน
T1	X	T2

จากตารางข้างต้นสัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการวิจัย

T1 หมายถึง การทดสอบก่อนการจัดการเรียนรู้การเขียนความเรียง

X หมายถึง การจัดการเรียนรู้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามชั้นสูงของบลูม

T2 หมายถึง การทดสอบหลังการจัดการเรียนรู้การเขียนความเรียงด้วยรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามชั้นสูงของบลูม

2. การดำเนินการทดลอง

2.1 ก่อนดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ทำแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนความเรียงก่อนการจัดการเรียนรู้ Pre-test จำนวน 2 ข้อ ใช้เวลา 60 นาที เพื่อวัดพื้นฐานทางการเขียนความเรียง

2.2 ตรวจให้คะแนนการทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนความเรียงก่อนเรียน และหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ของคะแนนความสามารถด้านการเขียนความเรียงและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

2.3 ผู้วิจัยดำเนินการสอนกลุ่มตัวอย่าง ตามแผนการจัดการเรียนรู้

2.4 ระยะเวลาในการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โดยใช้เวลาในการทดลอง 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 คาบ รวมเป็น 12 คาบ

2.5 นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบหลังการจัดการเรียนรู้ Post-test ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนความเรียง ซึ่งเป็นแบบทดสอบชุดเดียวกับทดสอบก่อนการจัดการเรียนรู้

2.6 ตรวจสอบให้คะแนนการทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนความเรียง หลังการจัดการเรียนรู้ จากนั้นจึงนำมาหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ของคะแนนความสามารถด้านการเขียนความเรียง และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

2.7 นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม

2.8 หาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน และแปลผลค่าเฉลี่ยตามเกณฑ์

ขั้นตอนที่ 5 ขั้นวิเคราะห์และสรุปผลข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. การวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ

1.1 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือของแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการเขียนความเรียง ใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม ด้วยการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC)

1.2 การตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม

1.2.1 ตรวจสอบความเที่ยงตรงด้านเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC)

1.2.2 การตรวจสอบค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้แบบสัมประสิทธิ์อัลฟาของ Cronbach

1.3 การตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม ตรวจสอบความเที่ยงตรงด้านเนื้อหา (Content Validity) โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC)

2. การทดสอบสมมติฐาน

2.1 วิเคราะห์ความสามารถด้านการเขียนความเรียง คะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนความเรียงก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม วิเคราะห์โดยใช้การทดสอบค่าที (t-test) แบบ Dependent

2.2 วิเคราะห์แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม โดยสอบถามมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คำนวณหาค่าเฉลี่ยโดยใช้เกณฑ์การประเมินการแปลความหมายของระดับค่าเฉลี่ยโดยใช้เกณฑ์ของลิเคิร์ต (Likert) ดังนี้

5	หมายถึง	นักเรียนเห็นด้วยในระดับมากที่สุด
4	หมายถึง	นักเรียนเห็นด้วยในระดับมาก
3	หมายถึง	นักเรียนเห็นด้วยในระดับปานกลาง
2	หมายถึง	นักเรียนเห็นด้วยในระดับน้อย
1	หมายถึง	นักเรียนเห็นด้วยในระดับน้อยที่สุด

ตารางที่ 9 เกณฑ์การแปลความระดับค่าเฉลี่ยความเห็น เบสท์ (1997: 190)

ระดับคะแนน	ระดับความคิดเห็น
4.50-5.00	เห็นด้วยมากที่สุด
3.50-4.49	เห็นด้วยมาก
2.50-3.49	เห็นด้วยปานกลาง
1.50-2.49	เห็นด้วยน้อย
1.00-1.49	เห็นด้วยน้อยที่สุด

2.3 เสนอแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจแก้ไขความถูกต้องเหมาะสม จากนั้นปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามความคิดเห็นตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ให้ข้อความสอดคล้องกับแบบสอบถาม

2.4 เสนอแบบสอบถามความคิดเห็นที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์แล้ว ต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา ผู้เชี่ยวชาญด้านวิธีการจัดการเรียนรู้ และผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผลตรวจสอบความถูกต้องและหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์ในการถาม IOC (Index of Item Objective Congruence) ถ้าค่าดัชนีความสอดคล้องมีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ถือว่ามีความสอดคล้องในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ ซึ่งมีเกณฑ์การประเมิน ดังนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่าคุณลักษณะของแบบสอบถามความคิดเห็นสอดคล้องกับจุดประสงค์การถาม

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าคุณลักษณะของแบบสอบถามความคิดเห็นสอดคล้องกับจุดประสงค์การถามหรือไม่

-1 หมายถึง แน่ใจว่าคุณลักษณะของแบบสอบถามความคิดเห็นไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การถาม

2.5 นำแบบสอบถามความคิดเห็นที่ได้แก้ไขปรับปรุงจากผู้เชี่ยวชาญแล้วไปเป็นเครื่องมือในการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่าง

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถการพัฒนาความสามารถการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามชั้นสูงของบลูมครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอนุราชประสิทธิ์ ก่อนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามชั้นสูงของบลูม และ 2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอนุราชประสิทธิ์ ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามชั้นสูงของบลูม ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามชั้นสูงของบลูม

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามชั้นสูงของบลูม ตามเกณฑ์ร้อยละ 75

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามชั้นสูงของบลูม

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม ผลการเปรียบเทียบความสามารถการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม สามารถสรุปเป็นตารางได้ ดังนี้

ตารางที่ 10 ผลการเปรียบเทียบความสามารถการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม

การทดสอบ	จำนวน (N)	คะแนน เต็ม	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	df	t	P - value
ก่อนเรียน	44	30	18.07	2.17	43	14.84	0.00
หลังเรียน	44	30	22.50	2.38			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

จากตารางที่ 10 การวิเคราะห์ผลการเปรียบเทียบความสามารถการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม พบว่า ความสามารถในการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอนุราชประสิทธิ์ ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม หลังเรียน ($\bar{X} = 22.50$ S.D. = 2.38) สูงกว่าก่อนเรียน ($\bar{X} = 18.07$ S.D. = 2.17) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้

ตารางที่ 11 ผลการเปรียบเทียบความสามารถการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามชั้นสูง ของบลูม พิจารณาเป็นรายด้าน

รายละเอียด		ก่อนเรียน		หลังเรียน		df	t	P - value
หัวข้อการประเมิน	คะแนนเต็ม	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)			
ชื่อเรื่อง	4	2.04	0.21	2.20	0.40	43	2.464	0.018
การลำดับความ	8	6.09	1.05	7.00	1.20	43	4.672	0.00
เนื้อหา	10	4.61	1.63	7.31	1.37	43	12.601	0.00
การใช้ภาษา	8	5.29	0.82	5.97	0.92	43	5.12	0.00

จากตารางที่ 10 ผลการเปรียบเทียบความสามารถการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามชั้นสูง ของบลูม รายด้าน ประกอบด้วย 1) ด้านชื่อเรื่อง 2) ด้านการลำดับความ 3) ด้านเนื้อหา 4) ด้านการใช้ภาษา พบว่า ในด้านชื่อเรื่อง นักเรียนมีผลคะแนนหลังเรียน ($\bar{X} = 2.20$ S.D. = 0.40) สูงขึ้นกว่าก่อนเรียน ($\bar{X} = 2.04$ S.D. = 0.21) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ด้านการลำดับความ นักเรียนมีผลคะแนนหลังเรียน ($\bar{X} = 7.00$ S.D. = 1.20) สูงขึ้นกว่าก่อนเรียน ($\bar{X} = 6.09$ S.D. = 1.05) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ด้านเนื้อหา นักเรียนมีผลคะแนนหลังเรียน ($\bar{X} = 7.31$ S.D. = 1.37) สูงขึ้นกว่าก่อนเรียน ($\bar{X} = 4.61$ S.D. = 1.63) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ด้านการใช้ภาษา นักเรียนมีผลคะแนนหลังเรียน ($\bar{X} = 5.97$ S.D. = 0.92) สูงขึ้นกว่าก่อนเรียน ($\bar{X} = 5.29$ S.D. = 0.82) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม ตามเกณฑ์ร้อยละ 75

ผลการเปรียบเทียบความสามารถการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม ตามเกณฑ์ร้อยละ 75 สามารถสรุปเป็นตารางได้ ดังนี้

ตารางที่ 12 ผลการเปรียบเทียบความสามารถการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม ตามเกณฑ์ร้อยละ 75

การทดสอบ	จำนวน (N)	คะแนนเต็ม	เกณฑ์เฉลี่ยร้อยละ 75	คะแนนเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	df	t	P - value
หลังเรียน	44	30	22.50	22.50	2.38	43	14.84	0.00

จากตารางที่ 12 ผลการเปรียบเทียบความสามารถการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม หลังเรียนตามเกณฑ์ร้อยละ 75 พบว่า นักเรียนมีความสามารถการเขียนความเรียง ($\bar{X} = 22.50$ S.D. = 2.38) ตรงตามเกณฑ์เฉลี่ยร้อยละ 75

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม

ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม สามารถสรุปเป็นตารางได้ ดังนี้

ตารางที่ 13 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามชั้นสูงของบลูม

รายการประเมิน	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	แปลผล	ลำดับที่
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้				
1. ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้เป็นลำดับ ไม่สับสน	3.86	0.85	เห็นด้วยมาก	4
2. นักเรียนสามารถปฏิบัติกิจกรรมได้ ไม่ยากเกินไป	3.94	0.03	เห็นด้วยมาก	3
3. รูปแบบการสอนส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาทักษะการเขียนได้ดีขึ้น	4.14	0.82	เห็นด้วยมาก	1
4. รูปแบบการสอนทำให้นักเรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์	4.07	0.82	เห็นด้วยมาก	2
5. รูปแบบการสอนทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจให้อยากเขียน	3.70	0.95	เห็นด้วยมาก	5
รวม	3.91	0.19	เห็นด้วยมาก	(2)
ด้านบรรยากาศการเรียนรู้				
6. นักเรียนมีความสุขกับการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามชั้นสูงของบลูม	3.66	0.78	เห็นด้วยมาก	3
7. รูปแบบการสอนทำให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดกับสมาชิกในกลุ่ม	3.95	0.86	เห็นด้วยมาก	2
8. รูปแบบการสอนช่วยส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนและเพื่อนร่วมชั้น	4.20	0.85	เห็นด้วยมาก	1
รวม	3.94	0.03	เห็นด้วยมาก	(1)

ตารางที่ 13 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม (ต่อ)

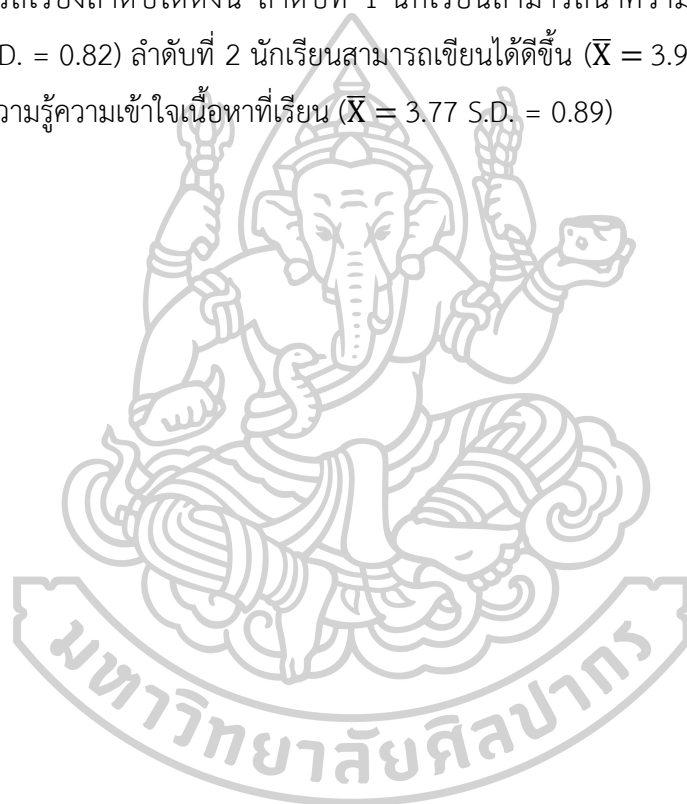
รายการประเมิน	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	แปลผล	ลำดับที่
ด้านประโยชน์ที่ได้รับ				
9. นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเนื้อหาที่เรียน	3.77	0.89	เห็นด้วยมาก	3
10. นักเรียนสามารถเขียนได้ดีขึ้น	3.93	0.82	เห็นด้วยมาก	2
11. นักเรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในการเขียนได้	4.02	0.82	เห็นด้วยมาก	1
รวม	3.91	0.13	เห็นด้วยมาก	(2)
รวมทั้งหมด	3.92	0.18	เห็นด้วยมาก	

จากตารางที่ 12 ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม พบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นโดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 3.92$ S.D. = 0.18) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมากเป็นอันดับ 1 คือ ด้านบรรยากาศการเรียนรู้ ($\bar{X} = 3.94$ S.D. = 0.03) ลำดับที่ 2 คือ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{X} = 3.91$ S.D. = 0.19) และด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ ($\bar{X} = 3.91$ S.D. = 0.13) โดยในแต่ละด้านมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ นักเรียนมีความคิดเห็นโดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อสามารถเรียงลำดับได้ดังนี้ ลำดับที่ 1 รูปแบบการสอนส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาทักษะการเขียนได้ดีขึ้น ($\bar{X} = 4.14$ S.D. = 0.82) ลำดับที่ 2 รูปแบบการสอนทำให้นักเรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ ($\bar{X} = 4.07$ S.D. = 0.82) ลำดับที่ 3 นักเรียนสามารถปฏิบัติกิจกรรมได้ไม่ยากเกินไป ($\bar{X} = 3.94$ S.D. = 0.03) ลำดับที่ 4 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้เป็นลำดับ ไม่สับสน ($\bar{X} = 3.86$ S.D. = 0.85) ลำดับ 5 รูปแบบการสอนทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจให้อยากเขียน ($\bar{X} = 3.70$ S.D. = 0.95)

ด้านบรรยากาศการเรียนรู้ นักเรียนมีความคิดเห็นโดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อสามารถเรียงลำดับได้ดังนี้ ลำดับที่ 1 รูปแบบการสอนช่วยส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนและเพื่อนร่วมชั้น ($\bar{X} = 4.20$ S.D. = 0.85) ลำดับที่ 2 รูปแบบการสอนทำให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดกับสมาชิกในกลุ่ม ($\bar{X} = 3.95$ S.D. = 0.86) ลำดับที่ 3 นักเรียนมีความสุขกับการเรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามชั้นสูงของบลูม ($\bar{X} = 3.66$ S.D. = 0.78)

ด้านประโยชน์ที่ได้รับ นักเรียนมีความคิดเห็นโดยอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อสามารถเรียงลำดับได้ดังนี้ ลำดับที่ 1 นักเรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในการเขียนได้ ($\bar{X} = 4.02$ S.D. = 0.82) ลำดับที่ 2 นักเรียนสามารถเขียนได้ดีขึ้น ($\bar{X} = 3.93$ S.D. = 0.82) ลำดับที่ 3 นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเนื้อหาที่เรียน ($\bar{X} = 3.77$ S.D. = 0.89)

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามชั้นสูงของบลูม ครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอนุราชประสิทธิ์ ก่อนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามชั้นสูงของบลูม และ 2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอนุราชประสิทธิ์ที่มีต่อการจัดการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามชั้นสูงของบลูม

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนอนุราชประสิทธิ์ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นนทบุรี เขต 1 จำนวน 6 ห้องเรียน มีนักเรียนรวมทั้งสิ้น 238 คน กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนอนุราชประสิทธิ์ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นนทบุรี เขต 1 มีนักเรียนจำนวนทั้งสิ้น 44 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Cluster Random Sampling) ด้วยวิธีการจับฉลากโดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ การพัฒนาทักษะการเขียนความเรียง โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามชั้นสูงของบลูม 2) แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนความเรียง ใช้ทดสอบก่อนการจัดการเรียนรู้ (Pre-test) และหลังการจัดการเรียนรู้ (Post-test) แบบอัตนัย จำนวน 2 ข้อ พร้อมตารางเกณฑ์การประเมิน 3) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัย พบว่า

1. ความสามารถในการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอนุราชประสิทธิ์ ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามชั้นสูงของบลูม หลังเรียน (\bar{X} = 22.50 S.D. = 2.38) สูงกว่าก่อนเรียน (\bar{X} = 18.07 S.D. = 2.17) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

2. ความสามารถในการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนชินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม หลังเรียนเป็นไปตามเกณฑ์ร้อยละ 75 ขึ้นไป

3. ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอนุราชประสิทธิ์ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบชินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูมโดยภาพรวม 3 ด้าน อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 3.92$ S.D. = 0.18)

อภิปรายผล

1. ความสามารถในการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอนุราชประสิทธิ์ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบชินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ นักเรียนสามารถเขียนความเรียงเล่าประสบการณ์ที่มีเนื้อหาละเอียดมากขึ้น ทั้งนี้เพราะในคาบที่ 1 ขึ้นกำหนดงาน ครั้งที่ 1 ผู้วิจัยจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นเรื่องการกำหนดเนื้อหาและวางโครงเรื่อง โดยกำหนดตัวอย่างงานเขียนไว้ 2 ชิ้น ตัวอย่างงานเขียนชิ้นแรกเป็นงานเขียนแบบสมบูรณ ให้นักเรียนพิจารณาแล้วแบ่งกลุ่มร่วมกันอภิปรายตอบคำถามจากงานเขียน โดยลักษณะคำถามจะเป็นคำถามเชิงวิเคราะห์ตามระดับพุทธิพิสัยของบลูม มุ่งให้นักเรียนวิเคราะห์รูปแบบและกลวิธีการวางโครงเรื่อง การเรียบเรียงเนื้อหา ส่วนตัวอย่างงานเขียนชิ้นที่ 2 เป็นงานเขียนของนักเรียนรุ่นก่อน ลักษณะคำถามเป็นคำถามเชิงประเมินค่าตามระดับพุทธิพิสัยของบลูม มุ่งให้นักเรียนรู้จักคิดประเมินจุดเด่นและจุดด้อยของตัวอย่างงานเขียน ทำให้นักเรียนได้พิจารณาตัวอย่างงานเขียนอย่างลึกซึ้ง จากนั้นผู้วิจัยกำหนดคำถามให้นักเรียนนำองค์ความรู้จากการพิจารณาตัวอย่างงานเขียนชิ้นที่ 1 และชิ้นที่ 2 มาสังเคราะห์เป็นองค์ความรู้ แล้วกำหนดคำถามเชิงสร้างสรรค์ตามลำดับพุทธิพิสัยของบลูม มุ่งเน้นให้นักเรียนกำหนดโครงเรื่องและขยายแนวความคิดงานเขียนของตนเอง เมื่อมอบหมายงานให้นักเรียนไปเขียนความเรียงตามหัวข้อที่กำหนด นักเรียนจึงสามารถกำหนดและขยายความคิดของตนเองได้กว้างขึ้น และสร้างมโนทัศน์เกี่ยวกับเนื้อหาที่ตนจะเขียนได้ในที่สุด สอดคล้องกับแนวคิดของชานาธิป พรกุล (2554: 176) ที่กล่าวว่า คำถามเป็นเครื่องมือที่เป็นประโยชน์หลายอย่าง เช่น ช่วยเร้าความสนใจ กระตุ้นให้เกิดจินตนาการ จูงใจให้นักเรียนค้นหาความรู้ใหม่ นอกจากนี้ คำถามยังสามารถท้าทายให้ผู้เรียนคิด ช่วยให้มีมโนทัศน์มีความชัดเจนนำไปสู่การแก้ปัญหาในบทเรียน ส่วนในคาบที่ 2 ขึ้นกำหนดงาน ครั้งที่ 2 ผู้วิจัยจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักเรียนศึกษาหลักการใช้ภาษาในการเขียนบรรยายและพรรณนา แล้วตั้งคำถามให้นักเรียนวิเคราะห์ภาษาบรรยายและพรรณนาจากข้อความที่กำหนด จากนั้นกำหนดสถานการณ์ให้นักเรียนได้ฝึกเขียนข้อความเชิงบรรยายและพรรณนาสั้นๆ เพื่อให้นักเรียนนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในงานเขียนของตนได้ ก็ทำให้นักเรียนรู้จักใช้ถ้อยคำขยายความลักษณะ สี กลิ่น รส สัมผัส ได้ละเอียดขึ้น

ในคาบที่ 3 – 5 ผู้วิจัยดำเนินกิจกรรมชั้นการเปรียบเทียบทางตรง ชั้นการเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ และชั้นการเปรียบเทียบคำคู่ขัดแย้ง ตามลำดับ ผู้วิจัยได้กำหนดคำคู่และสถานการณ์ที่สอดคล้องกับหัวข้อความเรียงของนักเรียน คือ หากเป็นการเขียนความเรียงเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว ผู้วิจัยจะกำหนดค่านามที่เกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่นักเรียนสามารถพบเห็นได้ในสถานที่ท่องเที่ยว เช่น อุโบสถ – พานพุ่ม ปะการัง – ดอกไม้ ปลา – แมลง และกำหนดสถานการณ์ เช่น สมมติว่านักเรียนเป็นปลากำลังแหวกว่ายในหมู่ปะการัง เป็นภูเขาสูงกลางป่า มีหมอกปกคลุม เป็นต้น หากเป็นการเขียนเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับขนมไทย ก็จะกำหนดคำคู่ที่เป็นชื่อขนมไทยทั้งหมด เช่น ขนมบัวลอย – สละบัว ฝอยทอง – เส้นไหม และกำหนดสถานการณ์ที่สอดคล้องกับหัวข้อ เช่น สมมติว่านักเรียนเป็นขนมลูกชุบ ซึ่งมีสีสันสดใส และรูปร่างหลากหลายแบบ นักเรียนจะรู้สึกอย่างไร ทำให้นักเรียนขยายความคิดของตนได้กว้างขวางขึ้น รู้จักคิดนอกกรอบ และสามารถสังเคราะห์ความคิดมาใช้ในการเขียนความเรียง เมื่อพิจารณาการทำแบบทดสอบหลังเรียน นักเรียนสามารถเขียนขยายความเนื้อหาได้ละเอียดกว่าก่อนเรียน นักเรียนจึงมีผลคะแนนหลังเรียนที่สูงขึ้น สอดคล้องกับผลการวิจัยของจงกล วจนะเสถียร (2559: 61) ที่พบว่า ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังการจัดกิจกรรมเรียนรู้รูปแบบชินเนคติกส์สูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบชินเนคติกส์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

2. ความสามารถการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนชินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามชั้นสูงของบลูม หลังเรียนเป็นไปตามเกณฑ์ร้อยละ 75 ขึ้นไป นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาผลการเปรียบเทียบความสามารถการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบชินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามชั้นสูงของบลูมเป็นรายด้าน ได้แก่ ด้านชื่อเรื่อง การลำดับความ เนื้อหา การใช้ภาษา พบว่า นักเรียนมีผลคะแนนในแต่ละด้านในระดับสูง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบชินเนคติกส์ สามารถทำให้ผู้เรียนรู้จักใช้ทักษะการคิดสร้างสรรค์ รู้จักคิดนอกกรอบ และสามารถสังเคราะห์ความคิดมาใช้ในการเขียนความเรียง สอดคล้องกับแนวคิดของสุวิทย์ และอรทัย มูลคำ (2558: 119) ที่กล่าวว่า รูปแบบการสอนแบบชินเนคติกส์ทำให้ผู้เรียนไม่มีความคิดติดกรอบและทำให้ใจเปิดกว้างยอมรับสิ่งต่างๆ เป็นอย่างมากเหมาะกับการสอนรายวิชาหรือเนื้อหาที่ต้องการใช้ความคิดสร้างสรรค์ เช่น การเขียนความเรียงแบบสร้างสรรค์ และเมื่อนำรูปแบบการสอนแบบชินเนคติกส์มาใช้ร่วมกับคำถามชั้นสูงของบลูม ซึ่งได้แก่ คำถามวิเคราะห์ ประเมินค่า และสร้างสรรค์ ก็ทำให้นักเรียนได้ฝึกใช้ทักษะการคิดขั้นสูงหลายรูปแบบ เมื่อนักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียน นักเรียนรู้จักตั้งชื่อเรื่องโดยใช้คำที่แปลกใหม่ รู้จักลำดับความอย่างเป็นระบบ ขยายความเนื้อหาได้ละเอียด การใช้ภาษาด้วยถ้อยคำที่สละสลวย จึงทำให้คะแนนทดสอบสูงขึ้นตามเกณฑ์ร้อยละ 75

3. ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามชั้นสูงของบลูม โดยภาพรวม 3 ด้าน อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก โดยข้อคำถามในแบบสอบถามที่นักเรียนแสดงความคิดเห็นเฉลี่ยในระดับสูงสุด คือ รูปแบบการสอนช่วยส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนและเพื่อนร่วมชั้น ทั้งนี้เป็นเพราะการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ส่วนใหญ่ให้นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม นักเรียนที่มีความสามารถแตกต่างกันได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน สอดคล้องกับแนวคิดของ สุกนธ์ สินธพานนท์ (2554: 187) กล่าวว่า รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์มีข้อดี คือ ทำให้บรรยากาศการเรียนรู้สนุกสนาน ไม่เบื่อหน่าย เกิดความพึงพอใจทั้งผู้สอนและผู้เรียน สร้างความสัมพันธ์ในกลุ่ม ผู้เรียนได้ช่วยกัน ร่วมมือกัน ในการระดมความคิด เพื่อให้ได้แนวคิดแปลกใหม่อยู่ตลอดเวลา อีกทั้งการสอนโดยใช้คำถาม สามารถกระตุ้นให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กับครูและเพื่อนร่วมชั้น สอดคล้องกับแนวคิดของชนาธิป พรกุล (2554: 176) ที่กล่าวว่า การใช้คำถามอย่างเป็นระบบ มีการค่อยๆ พัฒนาระดับคำถามประเภทต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง ช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการในการเรียนรู้ ทั้งยังเป็นการส่งเสริมการมีส่วนร่วมและสร้างปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนระหว่างนักเรียนกับนักเรียน และระหว่างครูกับนักเรียน และคำถามที่นักเรียนแสดงความคิดเห็นในระดับรองลงมา คือรูปแบบการสอนส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาทักษะการเขียนได้ดีขึ้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะคำถามชั้นสูงในชั้นกำหนดงาน ทำให้นักเรียนได้กระตุ้นความคิด เกิดแนวคิดใหม่ๆ ใช้ในงานเขียน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำงานวิจัยไปใช้

1. ควรให้เวลานักเรียนทำใบงานอย่างเพียงพอ เพื่อให้นักเรียนได้เรียบเรียงความคิดได้อย่างละเอียดลึกซึ้ง และเป็นระบบ
2. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบซินเนคติกส์ ควรดำเนินกิจกรรมอย่างเป็นขั้นตอน ไม่รวบรัดขั้นใดขั้นหนึ่ง เพื่อให้นักเรียนได้สร้างแนวคิดนำไปใช้ในงานเขียนได้
3. คำถามชั้นสูงควรกระชับ ชัดเจน ไม่ถามกว้างเกินไป มิฉะนั้นนักเรียนอาจสับสน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยและพัฒนาจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้คำถามชั้นสูงของบลูมร่วมกับรูปแบบการสอนอื่น ๆ เช่น รูปแบบการสอนแบบ 4 MAT ในการสอนเขียนความเรียง
2. ควรมีการวิจัยและพัฒนาจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบอื่น เช่น การใช้แผนผังความคิด การใช้แบบฝึกทักษะ เป็นต้น ในการสอนเขียนความเรียง

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (ม.ป.ป.). **ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.** กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). **คู่มือการเรียนการสอนภาษาไทย คิดและเขียนเชิงสร้างสรรค์ เรียงความ ย่อความ และสรุปความ ช่วงชั้นที่ 2-ช่วงชั้นที่ 4.** กรุงเทพฯ: สกสศ. ลาดพร้าว กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์. (2551). **ทักษะภาษาเพื่อการสื่อสาร.** กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- จงกล วจนะเสถียร. (2559). การพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบซินเนคติกส์. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- จินตนา ศิริธัญญารัตน์ และวีชรา เล่าเรียนดี. (2562). **การออกแบบระบบการเรียนการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 2).** นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- จูไรรัตน์ ลักษณะศิริ และวีรวัดน์ อินทรพร, บรรณาธิการ. (2560). **ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร (พิมพ์ครั้งที่ 3).** นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์.
- ชญานิศ คลองข่อย, นิชาวี เขิตชิด, รัชฎาภรณ์ ทิพย์กาญจนรัตน์, ณัฐนรี ช่างคำ, จุริภรณ์ สาระอาภรณ์ และเสาวลักษณ์ ศรีนุวัตร. (2560). **ครูโรงเรียนอนุราชประสิทธิ์. สัมภาษณ์, 5 มิถุนายน.**
- ชนาธิป พรกุล. (2554) **การสอนกระบวนการคิด : ทฤษฎีและการนำไปใช้.** กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ฐะปะนีย์ นาครทรรพ. (2519). **การประพันธ์.** กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- ถวัลย์ มาศจรัส. (2545). **การเขียนเชิงสร้างสรรค์เพื่อการศึกษาและการพัฒนาอาชีพ (พิมพ์ครั้งที่ 9).** กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ธารอักษร.
- ทิตนา แหมมณี. (2557). **ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ (พิมพ์ครั้งที่ 18).** กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธัญญา สังขพันธานนท์ และคณะ. (2551). **ศิลปะการแสดงออกทางภาษา (พิมพ์ครั้งที่ 6).** มหาสารคาม: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- นิตติยา ตั้งเจริญ (2559). การพัฒนาทักษะการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้แผนที่ความคิดร่วมกับภาพการ์ตูน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- บาหยัน อิมสำราญ, บรรณาธิการ. (2558). **การใช้ภาษาไทย.** นครปฐม: พีเพรส.
- ปรมาภรณ์ ลิ้มเลิศเสถียร. (2561). **การเขียนเพื่อประสิทธิผล.** กรุงเทพฯ: วีไอพีก็อปปีปริน.

- ประภาศรี เทียนประเสริฐ. (2559). **ปั่นฝืน...เป็นหนังสือ คือนักเขียน**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประสิทธิ์ ภาพ์กลอน. (2518). **การเขียนภาคปฏิบัติ**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ปวีตรา กิจจานุมาศ. (2559). การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนร้อยแก้วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างวิธีการสอนแบบซินเนคติกส์กับวิธีการสอนแบบปกติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- พัทธมน ภังคารวัฒน์. (2557). การสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการเพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ภารดี โพธิ์ราม. (2560). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคตั้งคำถามตามแนวคิดของบลูมในการส่งเสริมทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์ให้ชาวภาพพจน์ในวรรณคดีไทยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี.
- รสริน ดิษฐบรรจง. (2552). **การเขียน**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- วรรณิ โสมประยูร. (2553). **เทคนิคการสอนภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: ดอกหญ้าวิชาการ.
- วัชรา เล่าเรียนดี. (2556). **รูปแบบและกลยุทธ์การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการคิด (ฉบับปรับปรุง) (พิมพ์ครั้งที่ 10)**. นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วัชรา เล่าเรียนดี, ประณัฐ กิจรุ่งเรือง และอรพิน ศิริสัมพันธ์. (2560). **กลยุทธ์การจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาการคิดและยกระดับคุณภาพการศึกษาสำหรับศตวรรษที่ 21 (พิมพ์ครั้งที่ 12)**. นครปฐม: เพชรเกษมพรินติ้ง.
- วันทา สุขโสสม. (2551). การอ่านจับใจความโดยการใช้คำถามตามแนวคิดของบลูม (Bloom) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ศรีพระจันทร์ แสงเขตต์. (2557). การพัฒนาความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้แผนที่ความคิดร่วมกับแบบฝึกทักษะภาพการ์ตูน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สนิท สัตโยภาส (2547). **กระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นสำคัญ**. กรุงเทพฯ: องค์การค้าของคุรุสภา.
- สมพร ช่อสูงเนิน. (2558). การเปรียบเทียบการอ่านและการเขียนสื่อความ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการใช้การเรียนรู้ด้วยกลุ่มร่วมมือแบบ CIRC กับการเรียนรู้

- แบบชินเนคติกส์. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สุคนธ์ สิ้นธพานนท์ และคณะ. (2554). **วิธีสอนตามแนวปฏิรูปการศึกษา เพื่อพัฒนาคุณภาพของเยาวชน**. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัด 9119 เทคนิคพรีนติ้ง.
- สุจรีต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์มัยพรชัย. (2538). **วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา** (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุนีดี ภูจิรัฐาพันธ์. (2555). **การใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร** (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ทริปปี้ล เอ็ดดูเคชั่น.
- สุปรียา บุบผานะตะนัง. (2560). การพัฒนาการอ่านจับใจความ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการใช้คำถามตามแนวคิดของบลูม. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์มหาบัณฑิตสาขาหลักสูตรและการเรียนการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ. (2558). **วิธีการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนากระบวนการคิด** (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- โสภณ สารสัมฤทธิ์ผล. (2555). **ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร**. กรุงเทพฯ: ทริปปี้ลเอ็ดดูเคชั่น.
- อนุวัติ คุณแก้ว. (2559). **การวัดผลและการประเมินผลการศึกษาแนวใหม่** (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อาจิยา หลิมกุล. (2556). การศึกษาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่จัดการเรียนการสอนตามรูปแบบชินเนคติกส์. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ภาษาต่างประเทศ

- Anderson, L. W. & Krathwohl, D. R. (ed.). (2001). **A Taxonomy for Learning, Teaching and Assessing : A Reversion of Bloom's Taxonomy of Education Objectives** (Complete edtion). New York: Longman.
- Best, W. J. (1997). **Research in Education**. Boston MA.: Allyn and Bacon.
- Bloom, B. S. (1956). **Taxonomy of Educational Objectives**. New York: David Makey company, INC.
- Joyce, B., & Weil, M. (1996). **Model of Teaching** (7th ed.). London: Allyn and Bacon.

ภาคผนวก

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา

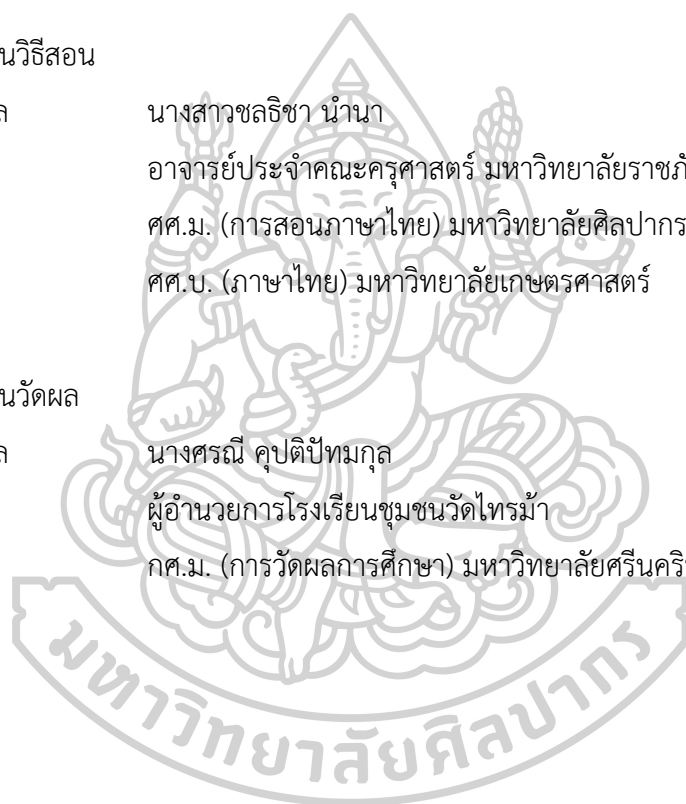
ชื่อ – นามสกุล	นางรัชฎาภรณ์ ทิพย์กาญจน์รัตน์
ตำแหน่ง	ครูชำนาญการพิเศษ วิชาภาษาไทย โรงเรียนอนุราชประสิทธิ์
วุฒิการศึกษา	ศศ.ม. (บริหารการศึกษา) มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา กศ.บ. (แนะแนว) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ผู้เชี่ยวชาญด้านวิธีสอน

ชื่อ – นามสกุล	นางสาวชลธิชา นานา
ตำแหน่ง	อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
วุฒิการศึกษา	ศศ.ม. (การสอนภาษาไทย) มหาวิทยาลัยศิลปากร ศศ.บ. (ภาษาไทย) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ผู้เชี่ยวชาญด้านวัดผล

ชื่อ – นามสกุล	นางศรณี คุปติพัฒกุล
ตำแหน่ง	ผู้อำนวยการโรงเรียนชุมชนวัดไทรมา
วุฒิการศึกษา	กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม

ที่ อว 8606 (นจ) 451

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

23 มกราคม 2563

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน นางรัชฎาภรณ์ ทิพย์กาญจนรัตน์

ด้วย นางสาวโศรยา ชุ่มเพ็งพันธ์ รหัสประจำตัว 58255310 นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการศึกษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง " การพัฒนาความสามารถการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม "

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มีความประสงค์ขอเรียนเชิญท่าน ในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร. อธิกมาส มากजू)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย
รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร. 034-218790

ที่ อว 8606 (นส) 450

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสกลนคร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

23 มกราคม 2563

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน นางสาวชลธิชา นานา

ด้วย นางสาวศรียา ชุ่มเพ็งพันธุ์ รหัสประจำตัว 58255310 นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสกลนคร กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง " การพัฒนาความสามารถการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม "

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสกลนคร มีความประสงค์ขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย ให้กับนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร. อธิกมาส มากจู้)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย
รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร. 034-218790

ที่ อว 8606 (พศ.) / 452

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

23 มกราคม 2563

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน นางศรณี กุปติปัทมกุล

ด้วย นางสาวโศรยา ชุ่มเพ็งพันธุ์ รหัสประจำตัว 58255310 นักศึกษาระดับปริญญาโท บัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง " การพัฒนาความ
สามารถการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วย
คำถามขั้นสูงของบลูม "

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มีความประสงค์ขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้
ผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร. อธิกมาส มากจ้อย)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย
รักษารแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.034-218790

ที่ อว 8606(พร) 887

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

13 กุมภาพันธ์ 2563

เรื่อง ขอตกลงเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุราชประสิทธิ์

ด้วย นางสาวโศรยา ชุ่มเพ็งพันธุ์ รหัสประจำตัว 58255310 นักศึกษาระดับปริญญาโทบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง " การพัฒนาความ
สามารถเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วย
คำถามขั้นสูงของบลูม " มีความประสงค์จะขอตกลงเครื่องมือวิจัยกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/3 จำนวน 47 คน
ปีการศึกษา 2563 เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดอนุญาตให้นักศึกษา
ดังกล่าวได้ทดลองเครื่องมือวิจัยด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อธิกมาส มากจู้)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.034-218790

ภาคผนวก ข
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

รหัสวิชา ท 21102 รายวิชาภาษาไทยพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
 หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง การเขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว (1) เวลา 1 คาบ
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 วันที่.....เดือน..... พ.ศ. 2562
 โรงเรียนอนุราชประสิทธิ์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานนทบุรี เขต 1

1. มาตรฐานการเรียนรู้ / ตัวชี้วัด

มาตรฐาน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด

ม. 1/3 เขียนบรรยายประสบการณ์

2. สาระสำคัญ

การเขียนเล่าประสบการณ์ เป็นการเขียนถึงเหตุการณ์หรือสิ่งต่าง ๆ ที่ผู้เขียนได้พบเห็นด้วยตนเอง หากเป็นการเขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว ผู้เขียนควรเล่าเหตุการณ์อย่างเป็นลำดับขั้นตอน บรรยายหรือพรรณนาภาพจากความทรงจำของตนเองอย่างละเอียด ครบถ้วน สอดแทรกความรู้และแง่คิดที่เป็นประโยชน์ และใช้ภาษาที่ให้ความเพลิดเพลินแก่ผู้อ่าน

3. สาระการเรียนรู้

1. ความรู้ (นักเรียนต้องรู้อะไร)

1. ความหมายของการเขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว
2. หลักการเขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว

2. ทักษะกระบวนการ

เขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว

3. คุณลักษณะ (นักเรียนแสดงพฤติกรรมอะไรบ้าง)

เห็นคุณค่าการเขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว

4. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

ทักษะการสื่อสาร

ทักษะการคิด

5. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

ใฝ่เรียนรู้

มุ่งมั่นในการทำงาน

7. จุดประสงค์การเรียนรู้

- บอกความหมาย และหลักการเขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยวได้
- เขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยวได้

8. ภาระงาน/ชิ้นงาน

1. ใบงานที่ 1 การอภิปรายคำถามขั้นสูง
2. ใบงานที่ 2 หัวข้อและโครงเรื่องความเรียงเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว

9. กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นกำหนดงาน ครั้งที่ 1

1. ครูนำภาพสถานที่ท่องเที่ยว 5 ภาพมาให้ให้นักเรียนดูแล้วถามว่า นักเรียนเคยไปทัศนศึกษาที่ใดบ้าง และเพราะเหตุใด โรงเรียนจึงควรจัดกิจกรรมทัศนศึกษา

2. ครูกล่าวว่า ความรู้ต่าง ๆ ในโลก เกิดขึ้นได้เพราะคนเราไปท่องเที่ยว ทำกิจกรรม หรือทำงาน ได้สังเกตหรือทดลองทำสิ่งต่าง ๆ จึงเกิด “ประสบการณ์” เมื่อแต่ละคนนำประสบการณ์ของตนมาแลกเปลี่ยนกันจะได้ “ความรู้” ยิ่งเมื่อคนเรารู้จักถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ของตนโดยการเขียน ก็ทำให้สามารถแลกเปลี่ยนความรู้กับผู้อื่นได้กว้างขึ้น สำหรับนักเรียนนั้น ประสบการณ์ส่วนใหญ่จะมาจากการทำกิจกรรมนอกห้องเรียน หรือการท่องเที่ยว ครูจึงกำหนดให้นักเรียนเขียนความเรียงเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยวของตนขึ้นมา

3. นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน รับผิดชอบความรู้และใบงานจากครู

4. นักเรียนศึกษาใบความรู้เรื่อง การเขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว และตัวอย่างงานเขียนเรื่อง “ครั้งหนึ่งยังจำได้” ให้เวลา 5 นาที จากนั้นครูอธิบายเพิ่มเติม

5. นักเรียนร่วมกันอภิปรายคำถามต่อไปนี้ ให้เวลา 10 นาที

ตอนที่ 1 ให้นักเรียนพิจารณาความเรียงเรื่อง “ครั้งหนึ่งยังจำได้” แล้วตอบคำถาม

- เรื่อง “ครั้งหนึ่งยังจำได้” มีเนื้อหาสาระเล่าถึงสิ่งใดบ้าง (คำถามวิเคราะห์)
- เรื่อง “ครั้งหนึ่งยังจำได้” สอดแทรกความรู้หรือข้อคิด ได้แก่อะไรบ้าง (คำถามวิเคราะห์)

วิเคราะห์)

- ผู้เขียนมีวิธีการเริ่มต้น เรียงลำดับเนื้อหา และจบเรื่องอย่างไร (คำถามวิเคราะห์)

วิเคราะห์)

- ผู้เขียนลำดับเนื้อหาโดยใช้วิธีการใด (คำถามวิเคราะห์)

- ผู้เขียนแบ่งย่อหน้าโดยใช้สิ่งใดเป็นเกณฑ์ (คำถามวิเคราะห์)

ตอนที่ 2 ให้นักเรียนพิจารณาความเรียงเรื่อง “ปีใหม่ที่เที่ยวไหนกัน” แล้วตอบคำถาม

- นักเรียนคิดว่า เรื่อง “ปีใหม่ที่เที่ยวไหนกัน” เป็นงานเขียนที่มีเนื้อหาและวิธีการ

ลำดับความสมบูรณ์แบบหรือไม่ เพราะเหตุใด (คำถามประเมินค่า)

จากนั้นครูสุ่มเลือกตัวแทนจาก 3 กลุ่มมาเขียนคำตอบบนกระดาน แล้วอภิปรายแลกเปลี่ยนความเห็นกัน

5. นักเรียนร่วมกันอภิปรายคำถามต่อไปนี้ ใช้เวลา 10 นาที

ตอนที่ 3 ให้นักเรียนอภิปรายตามความคิดเห็นของตนเอง

- นักเรียนคิดว่าสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจควรเป็นอย่างไร (คำถามสร้างสรรค์)

- สมมติว่า นักเรียนกำลังสนทนากับเพื่อนเรื่องการท่องเที่ยวช่วงปิดภาคเรียน

ถ้านักเรียนเป็นผู้เล่า นักเรียนจะพูดถึงสิ่งใดบ้าง (คำถามสร้างสรรค์)

ถ้านักเรียนเป็นผู้ฟัง นักเรียนจะซักถามเรื่องใดบ้าง (คำถามสร้างสรรค์)

ตอนที่ 4 จากการอภิปรายคำถามตอนที่ 1 ตอนที่ 2 และตอนที่ 3 นักเรียนได้เทคนิควิธีการเขียนความเรียงเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยวอย่างไรบ้าง เขียนสรุปเป็นข้อๆ (คำถามสังเคราะห์)

จากนั้นครูสุ่มเลือกตัวแทนจาก 3 กลุ่มมาเขียนคำตอบบนกระดาน แล้วอภิปรายแลกเปลี่ยนความเห็นกัน

7. นักเรียนส่งใบงานที่ 1 แล้วทำใบงานที่ 2 หัวข้อและโครงเรื่องความเรียงเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว

8. ครูมอบหมายให้เตรียมหนังสือพจนานุกรม และรูปภาพสถานที่ท่องเที่ยวที่ตนเองเลือกมา 3-4 รูป

9. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปหลักการเขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว

10. สื่อ/อุปกรณ์การเรียนรู้

1. ใบความรู้เรื่อง การเขียนความเรียงเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว

2. ใบงานที่ 1 การอภิปรายคำถามขั้นสูง (ชุด ก.)

3. ใบงานที่ 2 หัวข้อและโครงเรื่องความเรียงเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว

11. การวัดและประเมินผล

วิธีการวัดและประเมินผล	ชิ้นงาน/ภาระงาน	วิธีการวัด	เครื่องมือ	เกณฑ์การประเมิน
1. ด้านความรู้ (K)	นักเรียนอภิปรายสรุป ท้ายคาบ	สังเกตการ อภิปรายสรุปของ นักเรียน	คำถาม	นักเรียนตอบ คำถามได้ถูกต้อง ร้อยละ 70
2. ด้านทักษะ กระบวนการ (P)	นักเรียนทำใบงานที่ 1 และใบงานที่ 2	ตรวจใบงานที่ 1 และใบงานที่ 2	ใบงานที่ 1 และใบงานที่ 2	นักเรียนผ่าน เกณฑ์ร้อยละ 70
3. ด้านคุณลักษณะ (A)	นักเรียนอภิปรายสรุป ท้ายคาบ	สังเกตการ อภิปรายสรุปของ นักเรียน	แบบสังเกต พฤติกรรม	นักเรียนผ่าน เกณฑ์ร้อยละ 70

ใบความรู้ เรื่อง การเขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว

การเขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว เป็นการบอกสิ่งต่าง ๆ ที่ตนเองพบเห็นและได้กระทำในระหว่างท่องเที่ยว ว่า ได้ไปเที่ยวที่ใด ทำอะไร และได้พบเห็นอะไรบ้าง สถานที่ท่องเที่ยวอาจเป็นโบราณสถาน โบราณวัตถุ สถานที่พักผ่อนหย่อนใจ อาจมีน้ำตก ถ้ำ สวนพฤกษชาติ

การเขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว ควรสอดแทรกความรู้ที่ได้เกี่ยวกับสถานที่นั้น ๆ ทั้งในด้านภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ความรู้ด้านวัฒนธรรมประเพณีหรือเอกลักษณ์ของสถานที่นั้น ๆ และสิ่งหนึ่งที่จะต้องกล่าวถึงคือ วิธีการเดินทาง แหล่งอาหารและที่พัก ค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ทั้งหมด และการเตรียมตัวสำหรับการเดินทาง เป็นต้นว่า เสื้อผ้า รองเท้า ยาสามัญประจำตัว วิธีการเขียนมีดังนี้

1. กำหนดหัวข้อ ขอบข่ายเนื้อหาให้ชัดเจน
2. เลือกประสบการณ์การท่องเที่ยวที่น่าสนใจ น่าประทับใจ และควรเป็นสถานที่ที่ไปเที่ยวมาจริง
3. ควรเล่าเหตุการณ์ตามลำดับก่อนหลังอาจใช้กลวิธีการเล่าย้อนหลังได้แต่ควรระมัดระวังอย่าให้สับสน
4. แทรกข้อเท็จจริง ข้อมูลที่ถูกต้องเกี่ยวกับสถานที่แห่งนั้นให้ครบถ้วน เข้าใจชัดเจน เช่น ที่ตั้ง ประวัติการก่อสร้าง กิจกรรมที่น่าสนใจ ของฝากที่มีชื่อเสียง เป็นต้น อาจสอดแทรกแง่คิดให้ผู้อ่านไปด้วย
5. ใช้ภาษาอย่างมีศิลปะ ดึงดูดความสนใจ ก่อให้เกิดจินตนาการ อาจใช้ภาษาระดับกึ่งทางการเพื่อให้ผู้อ่านรู้สึกเป็นกันเอง

ตัวอย่างความเรียงเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว

ครั้งหนึ่งยังจำได้

พ่อชวนฉันมาเที่ยวปราสาทพนมรุ้งซึ่งอยู่ที่อำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์ ฉันเคยได้ยินเรื่องราวของปราสาทพนมรุ้งมานานแล้ว จึงสนใจและตั้งใจที่จะได้มาเที่ยวโบราณสถานสำคัญของชาติแห่งนี้ ฉันตั้งใจจะเขียนบันทึกไว้เป็นเครื่องเตือนความจำ ไม่อยากให้ความรู้สึกนึกคิดที่มีคุณค่าเลือนหายไปกับกาลเวลา

พ่อพาฉันมาพักที่บ้านพักของอุทยานประวัติศาสตร์พนมรุ้ง บ้านที่พักอยู่ทางด้านหลังเขาต้นไม้ใหญ่น้อยขึ้นเขียวครึ้ม เสาต้นใหญ่ชูช่อสีม่วง เมื่อขึ้นของจากรถเข้าที่พักเรียบร้อยแล้ว ท้องฟ้าก็มีมิติพอดี อากาศบนเขาเย็นขึ้น อากาศสบายใจดีแล้วพ่อกับฉันก็ออกมานั่งพักผ่อนที่เฉลียงด้านหลังบ้าน ฉันมองผ่านไปในความมืด เห็นยอดไม้ตรงลาดเขาหลังบ้านเอนลู่สายไปมา ลมพัดพัดกรูกระทบเรื้อนยอดของต้นไม้ เสียงดังก้องเหมือนคลื่นโถมซัดหาดทราย คือนั่นฉันหลับสบายด้วยไอเย็นของฝนและความอ่อนเพลีย

วันต่อมา พ่อและฉันตื่นแต่เช้า แดดส่องฟ้าสดใส เจ้าหน้าที่อุทยานประวัติศาสตร์พามัคคุเทศก์แวะเข้ามาคุย และร่วมรับประทานอาหารเช้าด้วยกันที่บ้านพัก เขานำก้อนหินเล็ก ๆ ก้อนหนึ่งติดมือมาด้วย มันมีสีเสดคล้าย มีรูพรุน มัคคุเทศก์บอกว่าหินพวกนี้พบได้ทั่วไปบริเวณภูเขา เมื่อเอาไปแช่น้ำจะลอยตัวได้ ๒-๓ นาที นี่คือหินที่เกิดจากฟองลาวาที่แข็งตัว ซึ่งไหลมาจากปล่องภูเขาไฟเมื่อประมาณ ๙๐๐,๐๐๐ ปีมาแล้ว ปราสาทพนมรุ้งแห่งนี้ตั้งอยู่ข้างปากปล่องภูเขาไฟที่ดับมานานแล้วนั่นเอง

หลังอาหารเช้า มัคคุเทศก์เดินทางจากบ้านพักไปตามถนนที่นำไปสู่ด้านหลังของปราสาทหินทางทิศตะวันตก ยอดหญ้าข้างทางยังขึ้นไปด้วยน้ำค้างที่ส่งประกายแวววาว ฉันเดินตามพ่อและมัคคุเทศก์ไปด้วยความตื่นเต้น ในที่สุดฉันก็ได้เห็นภาพความยิ่งใหญ่อลังการ นำตื่นตาตื่นใจของปราสาทพนมรุ้งด้วยตาตนเอง

ปราสาทพนมรุ้งเป็นเทวสถานที่สร้างถวายพระศิวะ ตามความเชื่อของศาสนาฮินดูที่นับถือพระศิวะเป็นใหญ่ ปราสาทพนมรุ้งใช้ระยะเวลาสร้างต่อเนื่องกันมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๑๕๐๑ ถึง ๑๗๐๐ กษัตริย์ขอมคนสำคัญพระองค์หนึ่งผู้สร้างปราสาทคือ พระเจ้าหริธันยวรมัน ด้วยเหตุนี้จึงได้นำชื่อของพระองค์มาตั้งชื่อถนนที่ตัดเข้าสู่เขาพนมรุ้ง ที่ฉันเห็นตรงหน้าทางเข้าอุทยานด้านหลังเมื่อวานนี้นั่นเอง

เราเดินตามมัคคุเทศก์มาถึงปรารงค์ประธานอันเป็นส่วนสำคัญที่สุดของปราสาท ซึ่งอยู่ตรง ศูนย์กลางของปราสาทชั้นใน ทางทิศตะวันออกที่หันไปทางด้านหน้าของปราสาท เป็นห้อง สี่เหลี่ยมผืนผ้าที่เรียกว่า “มณฑป” เคยเป็นที่ประดิษฐานรูปเคารพสำคัญที่สุดของศาสนาพราหมณ์- ฮินดู แต่ถูกขโมยไปนานแล้ว ฉันทราบว่ามีโบราณวัตถุสำคัญอีกมากที่สูญหายไป หลายชิ้นถูก ลักลอบไปขายต่างประเทศ ทำให้ของมีค่าทางประวัติศาสตร์และโบราณคดีตกไปอยู่ในมือคนต่างชาติ เป็นจำนวนมาก ถ้าเหตุการณ์เป็นไปเช่นนี้เรื่อย ๆ ฉันคิดว่า อีกไม่นานคนรุ่นหลังคงไม่มีเครื่องเตือน ความทรงจำให้เกิดความภาคภูมิใจในอดีตที่บรรพบุรุษได้สร้างสมไว้ให้เป็นแน่

เมื่อเราเดินมาถึงประตูมุขโถงปรารงค์ประธานด้านหน้าทางทิศตะวันออก มัคคุเทศก์ชี้ให้ดูทับ หลังซึ่งเป็นแผ่นหินวางอยู่เหนือประตูที่สลักภาพพระนารายณ์บรรทมสินธุ์ โดยบรรทมตะแคงเหนือ พระยานันทนาคราช มีมกรรองรับอยู่อีกที่หนึ่ง มีดอกบัวผุดขึ้นมาจากพระนาภี และมีพระพรหม ประทับนั่งอยู่ในดอกบัว ที่เบื้องบพมิพระศรีหรือพระลักษมีชายาของพระองค์ประทับอยู่ ลวดลาย ทั้งหลายเกี่ยวกับเทพเจ้าที่สลักอยู่ตามที่ตั้งต่าง ๆ รวมทั้งสลักอยู่ที่ทับหลังแผ่นนี้ล้วนมาจากเรื่องราว หมายเหตุของอินเดีย แต่คนไทยรู้จักในชื่อ รามเกียรติ์

พ่อและฉันถ่ายภาพบริเวณนี้ไว้หลายภาพ ทับหลังที่เห็นมีความงามอ่อนช้อยมาก มัคคุเทศก์ เล่าว่าทับหลังแผ่นนี้ถูกขโมยไปนานแล้ว ในที่สุดไปพบที่สหรัฐอเมริกา เพิ่งได้กลับคืนมาเมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๑ หลังจากมีการเรียกร้องขอคืนมาเป็นเวลานานนับสิบปี ใช้เวลายาวนานถึง ๑๖ ปี กว่า จะบูรณะซ่อมแซมซากปรักหักพังที่รกร้างอยู่กลางป่าเปลี่ยวกลับมาเป็นปราสาทหินอันสง่างามอย่างที่ เห็นในปัจจุบัน ฉันจำได้ว่า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเคยตรัสว่า “อัฐเก่าๆ แผ่นเดียวกับบอกความ เป็นมาในอดีตได้” ฉันดีใจที่มีผู้เห็นคุณค่าของโบราณวัตถุและโบราณสถาน ทำให้ฉันได้เห็นความงาม ของทับหลังนารายณ์บรรทมสินธุ์ที่ปราสาทหินพนมรุ้งแห่งนี้

ในที่สุดเราก็เดินออกมาถึงทางด้านหน้าของปราสาท ซึ่งมองเห็นสะพานนาคราชที่ต่อเชื่อม กับทางดำเนินเบื้องหน้า เสาและราวสะพานทำเป็นลำตัวพญานาค ๕ เศียร หันหน้าออกแผ่พังพานทั้ง ๔ ทิศ ตรงกลางสะพานพื้นหินสลักลวดลายดอกบัวบาน จากจุดนี้เมื่อเล็งขึ้นไปยังยอดปราสาทจะได้ กิ่งกลางพอดี

มัคคุเทศก์เล่าว่า สะพานนาคราชนี้เปรียบเสมือนสะพานเชื่อมโลกมนุษย์กับโลกของเทพเจ้า ตัวราวสะพานที่เป็นลำตัวนาคเปรียบดังทางเดินแห่งเทพเจ้าที่จำลองมาไว้ในโลก ขณะเดินผ่านไปตาม สะพานนาคราช ฉันจึงรู้สึกเหมือนเดินล่องลอยอยู่บนสรวงสวรรค์ สองข้างทางดำเนินมีต้นสักปลูก เรียงรายไปตลอดทาง ดอกสักบานขาวเต็มต้น ทั้งดอกบอบบางเล็ก ๆ ขนาดดอกพิกุลร่วงจากช่อลง เกลื่อนอยู่บนแผ่นศิลาแลง เหมือนชวนเชิญต้อนรับผู้มาเยือนด้วยความยินดี

เมื่อฉันเดินออกมาสุดทาง มัคคุเทศก์ชี้ไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ฉันเห็นแอ่งลึกซึ่งเขา อธิบายว่า ที่ตรงนั้นในอดีตเคยเป็นปล่องภูเขาไฟ และเมื่อมองไปทิศใต้ที่อยู่ไกลลิบๆ คือเทือกเขาพนม ดงรักที่กั้นชายแดนระหว่างไทยกับกัมพูชานั้นเอง

เราเดินอ้อมมาทางด้านหลังเขาเข้าสู่ที่พัก พ่อกล่าวขอบคุณมัคคุเทศก์ที่ให้ความรู้แก่เราอย่างละเอียดลออ ฉันรู้สึกขอบคุณพ่อที่ชวนฉันมา ขอบคุณมัคคุเทศก์ที่ทำให้ฉันรู้สึกภาคภูมิใจในแผ่นดินไทย เรามีมรดกล้ำค่าของบรรพบุรุษที่แสดงให้เห็นวัฒนธรรมอันยาวนาน พ่อบอกว่าคนไทยทุกคนต้องช่วยกันรักษาโบราณสถานอันเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่เก่าแก่ให้นานที่สุดเพราะสิ่งเหล่านี้มีคุณค่าทางการศึกษา เป็นหลักฐานสำคัญที่บอกให้รู้ถึงความเป็นมาในอดีต บอกให้รู้ถึงประวัติศาสตร์อันยาวนานของดินแดนแห่งนี้ ชาวประมงที่พึ่งของปราสาทหินพนมรุ้งที่ได้รับการบูรณะให้กลับคืนมาสู่สภาพใกล้เคียงของเดิมแห่งนี้ ทำให้เรารู้ว่าดินแดนแถบอีสานใต้ของไทยนั้นมีอดีตที่เคยรุ่งเรืองด้วยอารยธรรมและวัฒนธรรมอันเก่าแก่มานานนับพันปี ก่อนที่จะเสื่อมสลายไปพร้อมกับอาณาจักรเขมรโบราณ และการเกิดขึ้นของอาณาจักรสุโขทัยในเวลาต่อมา

จากหนังสือเรียนภาษาไทย ชุดพื้นฐานภาษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เล่ม 2

ใบงานที่ 1 การอภิปรายคำถามชั้นสูง (ชุด ก.)

สมาชิกกลุ่ม

1. ชื่อ.....เลขที่.....
2. ชื่อ.....เลขที่.....
3. ชื่อ.....เลขที่.....
4. ชื่อ.....เลขที่.....
5. ชื่อ.....เลขที่.....
6. ชื่อ.....เลขที่.....

คำชี้แจง

1. ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5-6 คน ร่วมกันอภิปรายและเขียนคำตอบลงในใบงาน
2. นักเรียนแต่ละกลุ่มต้องส่งใบงานนี้เมื่อหมดคาบ

ตอนที่ 1 ให้นักเรียนพิจารณาความเรียงเรื่อง “ครั้งหนึ่งยังจำได้” แล้วตอบคำถาม

1. เรื่อง “ครั้งหนึ่งยังจำได้” มีสาระสำคัญเล่าถึงสิ่งใดบ้าง (คำถามวิเคราะห์)

.....

.....

.....

2. เรื่อง “ครั้งหนึ่งยังจำได้” สอดแทรกความรู้หรือข้อคิด ได้แก่อะไรบ้าง (คำถามวิเคราะห์)

สอดแทรกความรู้เกี่ยวกับเรื่อง.....

.....

.....

3. ผู้เขียนมีวิธีการกล่าวเริ่มต้น เรียงลำดับเนื้อหา และกล่าวจบเรื่องอย่างไร (คำถามวิเคราะห์)

เริ่มเรื่องในย่อหน้าแรกโดยกล่าวถึง.....

.....

ในย่อหน้าเนื้อหา ผู้เขียนกล่าวเกี่ยวกับสิ่งใดบ้าง (เขียนเป็นข้อ).....

.....

ในย่อหน้าสุดท้าย ผู้เขียนกล่าวว่า.....

สรุปแล้ว ผู้เขียนมีเรียงลำดับเนื้อหาโดยใช้วิธีการใด (ขีด / ในช่องว่าง ตอบได้มากกว่าหนึ่งข้อ)

.....ลำดับตามเวลา เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

.....ลำดับตามความสำคัญ

.....ลำดับตามสถานที่

.....ลำดับโดยกล่าวถึงประเด็นรวมก่อน แล้วกล่าวถึงรายละเอียดย่อย

.....ลำดับโดยกล่าวถึงรายละเอียดย่อย แล้วกล่าวถึงประเด็นรวม

4. ผู้เขียนมีวิธีการแบ่งย่อหน้าโดยใช้สิ่งใดเป็นเกณฑ์ในการแบ่ง (คำถามวิเคราะห์)

.....

ตอนที่ 2 อ่านความเรียงเรื่อง “ปีใหม่ที่เกี่ยวไหนกัน” แล้วตอบคำถามต่อไปนี้

ปีใหม่ที่เกี่ยวไหนกัน

ปีใหม่เป็นเทศกาลที่ทุกคนมีความสุข เพราะมีวันหยุดยาวให้ได้เที่ยวพักผ่อน ช่วงปีใหม่ที่ผ่านมาครอบครัวของผมได้ไปเที่ยวที่จังหวัดชัยภูมิเป็นเวลา 3 วัน 2 คืน

พวกเราออกเดินทางจากบ้านตั้งแต่เช้าเวลาประมาณหกโมงครึ่ง พอไปถึงถนนมิตรภาพรถติดมาก คุณน้ำจึงขับรถเลี้ยวไปใช้อีกเส้นทาง จนแวะพักที่ปั้มน้ำมัน ปตท. ผมรู้สึกคล้ายๆว่า ถนนสายนี้เป็นทางผ่านไปค่ายลูกเสือชัยปิติที่เพิ่งไปเข้าค่ายมา หลังจากนั้นผมก็หลับตลอดทางเพราะเมื่อคืนก่อนผมมัวแต่จัดกระเป๋าจึงได้นอนแค่ 2 ชั่วโมง ผมตื่นมาอีกทีตอนที่เราพักรถและรับประทานอาหารกลางวัน แม่บอกว่าผมพลาดวิวสวยๆไปเยอะมาก พอถึงที่พักซึ่งอยู่ริมเขื่อนจุฬาภรณ์เวลา 18.26 น. พวกเราก็รับประทานอาหารมื้อเย็น ผมเข้านอนตอนเที่ยงคืนกว่าๆ เช้าวันต่อมา น้ำชวนผมไปวิ่งตอนเช้า ตอนที่ผมไปวิ่ง ผมเห็นข้างยี่นนิ่ง ตอนแรกผมนึกว่ารูปปั้นแต่อยู่ดีๆ มันก็เดินเข้าป่า จากนั้นผมก็ไปเที่ยวที่ทุ่งกะมัง น้ำตกตาดโตนและอีกหลายที่

วันต่อมา แม่ชวนผมไปวัด จากนั้นจึงเดินทางกลับ แม่บอกว่ามันเป็นการเดินทางไปเที่ยวกับครอบครัวที่สนุกที่สุด ผมก็เห็นด้วย ที่ที่ผมชอบที่สุดคือ น้ำตกตาดโตน ผมไม่ได้ลงไปเล่นน้ำแต่วิวสวยมาก

นักเรียนคิดว่า เรื่อง “ปีใหม่เที่ยวไหนกัน” เป็นงานเขียนที่มีเนื้อหาและวิธีการลำดับความสมบูรณ์แบบหรือไม่ เพราะเหตุใด (คำถามประเมินค่า)

เกณฑ์การพิจารณา	การตัดสิน		เหตุผล
	ผ่าน	ไม่ผ่าน	
เล่าเรื่อง บอกข้อมูลละเอียดหรือไม่			
เรียงลำดับเนื้อหาอย่างเป็นขั้นตอนหรือไม่			

ตอนที่ 3 ให้นักเรียนอภิปรายตามความคิดเห็นของตนเอง

1. นักเรียนคิดว่าสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจควรเป็นอย่างไร (คำถามสร้างสรรค์)

.....

.....

.....

.....

2. สมมติว่า นักเรียนกำลังสนทนากับเพื่อนเรื่องการท่องเที่ยวที่ จ. เชียงใหม่-เชียงใหม่ ช่วงวันหยุดปีใหม่

- ถ้านักเรียนเป็นฝ่ายไปเที่ยว นักเรียนจะเล่าประเด็นใดให้เพื่อนฟังบ้าง (คำถามสร้างสรรค์)

.....

.....

.....

.....

- ถ้านักเรียนเป็นผู้ฟัง นักเรียนจะซักถามเพื่อนว่าอย่างไรบ้าง (คำถามสร้างสรรค์)

.....

.....

.....

.....

ตอนที่ 4 จากการอภิปรายคำถามตอนที่ 1 ตอนที่ 2 และตอนที่ 3 นักเรียนได้เทคนิค วิธีการเขียน ความเรียงเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยวอย่างไรบ้าง เขียนสรุปเป็นข้อๆ (คำถามสังเคราะห์)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

ใบงานที่ 2

การกำหนดหัวข้อและโครงเรื่องความเรียงเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว

ตอนที่ 1 ให้นักเรียนเขียนโครงเรื่องความเรียงเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยวในรูปแบบแผนผังความคิด

หัวข้อเรื่อง.....

สาระสำคัญของเรื่อง (ใคร ทำอะไร ได้พบเห็นอะไร และรู้สึกอย่างไรบ้าง)

.....

.....

รายละเอียด : ในแต่ละช่อง ให้นักเรียนเขียนเล่าว่าตนเองได้ทำอะไร ได้พบเห็นหรือรับรู้อะไร รู้สึกอย่างไร

.....

.....

.....

.....

ตอนที่ 2 ให้นักเรียนเขียนความเรียงเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว โดยนำเนื้อหาจากตอนที่ 1 มาเขียนเป็นความเรียง

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

รหัสวิชา ท 21102 รายวิชาภาษาไทยพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
 หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง การเขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว (2) เวลา 1 คาบ
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 วันที่.....เดือน..... พ.ศ. 2562
 โรงเรียนอนุราชประสิทธิ์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานนทบุรี เขต 1

1. มาตรฐานการเรียนรู้ / ตัวชี้วัด

มาตรฐาน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด

- ม. 1/3 เขียนบรรยายประสบการณ์
- ม. 1/4 เขียนเรียงความเชิงพรรณนา

2. สาระสำคัญ

การเขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว ผู้เขียนสามารถเขียนโดยใช้สำนวนภาษาแบบบรรยายโวหารและแทรกพรรณนาโวหารได้ เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความเพลิดเพลิน

3. สาระการเรียนรู้

1. ความรู้ (นักเรียนต้องรู้อะไร)

1. หลักการทั่วไปของใช้ภาษาในงานเขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว
2. ความหมายและหลักการเขียนบรรยายโวหาร
3. ความหมายและหลักการเขียนพรรณนาโวหาร

2. ทักษะกระบวนการ

เขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยวโดยใช้สำนวนภาษาแบบบรรยายโวหารและพรรณนาโวหาร

3. คุณลักษณะ (นักเรียนแสดงพฤติกรรมอะไรบ้าง)

เห็นคุณค่าการเขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยวโดยใช้สำนวนภาษาแบบบรรยายโวหารและพรรณนาโวหาร

4. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

ทักษะการสื่อสาร

ทักษะการคิด

5. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

ใฝ่เรียนรู้

มุ่งมั่นในการทำงาน

7. จุดประสงค์การเรียนรู้

- บอกหลักการทั่วไปของใช้ภาษาในงานเขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว
- บอกความหมายและหลักการเขียนบรรยายโวหารได้
- บอกความหมายและหลักการเขียนพรรณนาโวหารได้
- เขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยวโดยใช้สำนวนภาษาแบบบรรยายโวหารและพรรณนา

โวหารได้

8. ภาระงาน/ชิ้นงาน

1. ใบงานที่ 3 การอภิปรายคำถามชั้นสูง (ชุด ข.)
2. ใบงานที่ 4 การเขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว (ชิ้นกำหนดงาน)

9. กิจกรรมการเรียนรู้

ชิ้นกำหนดงาน ครั้งที่ 2

1. นักเรียนอ่านข้อความต่อไปนี้บนกระดาน

ชายหาดที่ชาวบริสุทธ์ที่เต็มไปด้วยเม็ดทรายที่เนียนละเอียด ทำให้ผมสัมผัสได้ถึงความรู้สึกที่นุ่ม
ผ่อนคลายตั้งแต่ก้าวแรก เมื่อมองออกไปก็เห็นท้องทะเลที่กว้างใหญ่ไกลสุดลูกหูลูกตา โดยมีภูเขา
สูงต่ำสลับกันค้อยโอบล้อมทะเลไว้ สีของน้ำทะเลใสจนเมื่อนั่งเรือออกไปสักหน่อยก็จะสามารถ
มองเห็นฝูงปลาที่กำลังแหวกว่ายอยู่ พร้อมทั้งปะการังหลากสีที่กำลังชูช่อโอบกอบพัดไปมาตาม
กระแสน้ำ

ครูถามนักเรียนว่า นักเรียนอ่านแล้วรู้สึกอย่างไร

2. ครูกล่าวว่า ความเรียงที่นำอ่าน นอกจากต้องจะนำเสนอข้อมูลที่มีประโยชน์แล้ว ผู้เขียน
ควรใช้ภาษาอย่างมีศิลปะด้วย การเขียนความเรียงเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว นักเรียนควรเขียน
เป็นบรรยายโวหารแต่บางช่วงอาจแทรกการพรรณนาโวหารได้

3. นักเรียนแบ่งกลุ่มกลุ่มละ 5-6 คน รับผิดชอบและใบความรู้จากครู

4. นักเรียนศึกษาใบความรู้เรื่องการใช้ภาษาในการเขียน

5. ครูกำหนดคำถามต่อไปนี้ ให้นักเรียนเขียนตอบในใบงาน จากนั้นครูสุ่มเลือกตัวแทนมา
นำเสนอหน้าชั้น

- ข้อความต่อไปนี้ก็มีกลวิธีการพรรณนาอย่างไร (คำถามวิเคราะห์)

ก. ชายหาดที่ขาวบริสุทธิ์ที่เต็มไปด้วยเม็ดทรายที่เนียนละเอียด

ข. เมื่อมองออกไปก็เห็นท้องทะเลที่กว้างใหญ่ไกลสุดลูกหูลูกตา โดยมีภูเขาสูงต่ำ สลับกันค่อยโอบล้อมทะเลไว้

ค. สีของน้ำทะเลใสจนเมื่อนั่งเรือออกไปสักหน่อยก็จะมองเห็นฝูงปลาที่กำลังแหวกว่ายอยู่ พร้อมทั้งปะการังหลากสีที่กำลังชูช่อโอบกอบพัดไปมาตามกระแสของน้ำ

- ให้นักเรียนเขียนเรียบเรียงประโยคต่อไปนี้ใหม่เป็นพรรณนาโวหาร (คำถามสร้างสรรค์)

ก. วันเพ็ญ พระจันทร์ส่องแสง น้ำขึ้นเต็มฝั่ง นิ่งไม่กระดุกกระดิก แต่เป็นเงาแวววาว

ข. เรือพ้นจากคลองสุ่ทุ่ง น้ำปริ่มต้องลมอ่อนเป็นริ้ว ทุ่งนาเห็นอยู่ไกล ๆ

จากนั้นครูสุ่มเลือกตัวแทนกลุ่ม 3 กลุ่ม มาเขียนคำตอบบนกระดาน

7. ครูนำภาพต่อไปนี้มาให้ดูแล้วตั้งคำถาม ดังนี้

- นักเรียนเห็นสิ่งใดบ้างในแต่ละภาพ และสิ่งนั้นๆ มีลักษณะ รูปทรงสี กลิ่น สัมผัส เป็นอย่างไร

- ให้นักเรียนจินตนาการว่าตนเองอยู่ในสถานที่ดังรูป แล้วบอกว่า อากาศในสถานที่นั้น น่าจะมีอุณหภูมิเป็นอย่างไร จะได้ยินเสียงอะไร ได้กลิ่นอะไรบ้าง

8. นักเรียนร่วมกันอภิปรายแล้วเขียนคำตอบในใบงาน จากนั้นครูสุ่มเลือกตัวแทน 1 กลุ่ม ออกมานำเสนอหน้าชั้น

9. ครูตั้งคำถามต่อไปนี้ ให้นักเรียนร่วมกันอภิปราย แล้วเขียนคำตอบในใบงาน

- ให้นักเรียนพิจารณาคำศัพท์จากข้อความในตอนที่ 2 แล้วหาคำศัพท์ที่มีความหมายคล้ายกัน เช่น ส่องแสง (คำศัพท์จากภาพที่ 1) = ทอแสง

- คำศัพท์ต่อไปนี้ สามารถใช้คำใดบ้างเป็นคำขยายความ (คำถามสร้างสรรค์)

ตัวอย่าง เจียบ : เจียบสงบ เจียบเชียบ เจียบเหงา เจียบงัน

ลวดลาย :

สีเชียว :

ร่มไม้ :

เย็น :

บรรยากาศในตลาด :

- จากคำตอบข้างต้น คำศัพท์ใดที่เหมาะสมกับการเขียนพรรณนารูปภาพที่สุด เพราะเหตุใด (คำถามประเมินค่า)

ตัวอย่าง เจียบ : เจียบสงบ เจียบกริบ เจียบเชียบ เจียบเหงา เจียบงัน

คำที่เหมาะสมที่สุด คือ เจียบสงบ เพราะมีความหมายในเชิงบวก

เจียบสงบ หมายถึง เจียบแบบชวนให้จิตใจสงบ อาจมีเสียงบ้าง

แต่ไม่ดังรบกวนนัก

เจียบกริบ หมายถึง เจียบสนิท ไม่มีเสียงเลย

เจียบเชียบ, เจียบเหงา, เจียบงัน หมายถึง เจียบแบบวังเวง อ้างว้าง

- การเขียนพรรณนาภาพนี้ สามารถใช้ความเปรียบ คำเลียนเสียงธรรมชาติ หรือโวหารภาพพจน์อื่น ๆ ได้อีกหรือไม่ (คำถามสร้างสรรค์)

ภาพที่ 1 อุโบสถดูงดงามราวกับ.....

พญานาคปูนปั้นสีขาวดูเหมือนจริงประหนึ่ง.....

ภาพที่ 2 น้ำตกใสราวกับ.....

เสียงน้ำตกไหลดัง.....

ภาพที่ 3 เสียงพายกระทบน้ำดัง.....

10. ให้นักเรียนเลือกภาพใดภาพหนึ่งมาเขียนพรรณนาโวหาร จากนั้นแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนมานำเสนอหน้าชั้น

11. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปหลักการใช้ภาษาในงานเขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว

12. ครูมอบหมายให้นักเรียนทำใบงานที่ 4 เขียนพรรณนาสถานที่ท่องเที่ยวที่ตนเองเลือก แล้วนำมาส่งครูในคาบต่อไป

10. สื่อ/อุปกรณ์การเรียนรู้

1. ใบความรู้เรื่อง การใช้ภาษาในการเขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว
2. ใบงานที่ 3 การอภิปรายคำถามชั้นสูง (ชุด ข.)
3. ใบงานที่ 4 เขียนพรรณนารูปภาพสถานที่ท่องเที่ยว

11. การวัดและประเมินผล

วิธีการวัดและประเมินผล	ชิ้นงาน/ภาระงาน	วิธีการวัด	เครื่องมือ	เกณฑ์การประเมิน
1. ด้านความรู้ (K)	นักเรียนตอบคำถามท้ายคาบ	สังเกตการตอบคำถามของนักเรียน	คำถาม	นักเรียนตอบคำถามได้ถูกต้องร้อยละ 70
2. ด้านทักษะกระบวนการ (P)	นักเรียนทำใบงานที่ 3-4	ตรวจใบงานที่ 3-4	ใบงานที่ 3-4	นักเรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70
3. ด้านคุณลักษณะ (A)	นักเรียนตอบคำถามท้ายคาบ	สังเกตการตอบคำถามของนักเรียน	แบบสังเกตพฤติกรรม	นักเรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70

ใบความรู้ เรื่อง การใช้ภาษาในการเขียน

การใช้ภาษาเขียนโดยทั่วไปมีหลักการ ดังนี้

1. ความชัดเจน กล่าวคือ ผู้เขียนต้องใช้คำที่มีความหมายชัดเจน ไม่กำกวม
2. ความถูกต้อง ผู้เขียนจะต้องเขียนโดยใช้ภาษาที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ภาษา
3. ความเรียบง่าย ผู้เขียนต้องรู้จักใช้คำที่เข้าใจง่าย ไม่ใช้คำฟุ่มเฟือย ใช้รูปประโยคที่ไม่ซับซ้อน ไม่ใช้คำปฏิเสธซ้อน
4. ใช้ภาษาสุภาพ ให้เกียรติผู้อื่น และเหมาะสมกับกาลเทศะ
5. ใช้ภาษาที่กระชับ สละสลวย ให้ผู้อ่านรู้สึกดึงดูดใจ ประทับใจ

โวหารที่ใช้ในการเขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว

บรรยายโวหาร

บรรยายโวหาร หมายถึง สำนวนเขียนที่เป็นไปในลักษณะบอกเล่า ชี้แจงหรืออธิบาย วิเคราะห์เรื่องราวต่าง ๆ รวมทั้งการนิยามหรือการอธิบายความหมายของคำ ลักษณะเด่นของโวหารแบบนี้ คือ มีรูปแบบการเขียนที่เรียบง่าย กระชับ ชัดเจน ตรงไปตรงมา การเขียนบรรยายมีหลักการ ดังนี้

1. เลือกเขียนเฉพาะสาระสำคัญ
2. บรรยายอย่างตรงไปตรงมา ให้กระชับ เรียบง่าย ชัดเจน ใช้ภาษาเข้าใจง่าย
3. เรียบเรียงความคิดอย่างเป็นลำดับขั้นตอนขั้นเป็นตอน หากเป็นการบรรยายเหตุการณ์

ควรบรรยายตามลำดับเวลา

ตัวอย่างบรรยายโวหาร

มี้ม คือ ผึ้งชนิดเล็ก รังโตขนาดจานข้าว ชอบจับอยู่ตามกอไม้และป่าละเมาะรก ๆ คนที่มี้มจับจะไม่ไต่เกินนิ้วมือ มันจะพอกน้ำหวานไว้รอบคอน ใต้คอนหารังต่อย้อยลงมาสำหรับเป็นที่เกิดของตัวอ่อน ตัวมี้มจับหุ้มรังจนแน่นมองไม่เห็นรังสีเหลืองข้างใน ปกติมันจะเกาะกันนิ่งเงียบเหมือนไม่มีชีวิต มองเห็นเป็นสีดำเลื่อม แต่ถ้ามีอะไรไปรบกวน ตัวมี้มจะไหวตัวยั่วเยี้ย บ้างเตรียมออกจากรังเพื่อต่อสู้และป้องกัน

พรรณนาโวหาร

พรรณนาโวหาร หมายถึง การถ่ายทอดสิ่งที่ผู้เขียนประสบ สังเกต สัมผัสสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างละเอียด จนผู้อ่านเกิดความรู้สึกหรือมโนภาพอย่างชัดเจน พรรณนาโวหารต่างจากบรรยายโวหาร คือ บรรยายโวหารกล่าวอย่างตรงไปตรงมา กระชับ ชัดเจน ส่วนพรรณนาโวหาร ผู้เขียนจะใช้ศิลปะการเลือกสรรถ้อยคำที่ไพเราะ สละสลวย ให้ผู้อ่านสร้างอารมณ์ ความรู้สึก จินตนาการ

การพรรณนามีหลายประเภท ได้แก่ การพรรณนาคุณค่าและเกียรติยศของบุคคล การพรรณนาชมศิลปะกรรม อาคารสถานที่ การพรรณนาอารมณ์ ความรู้สึกของมนุษย์ และการพรรณนาความงามของธรรมชาติ การเขียนพรรณนามีหลักการ ดังนี้

1. กำหนดสิ่งที่จะพรรณนาให้ชัดเจนว่า ต้องการพรรณนาสิ่งใดบ้าง และจะเริ่มจากส่วนใดก่อน

2. เก็บรายละเอียดสิ่งที่จะพรรณนาให้ครบถ้วน รอบด้าน

3. รู้จัก “หลากคำ” คือ เลือกสรรคำให้หลากหลาย เช่น

เวลาเช้า อาจใช้คำว่า ทิวา รุ่งอรุณ

กลางคืน อาจใช้คำว่า ราตรี รัตติกาล

ดอกไม้ อาจใช้คำว่า บุปผา บุปผชาติ

ส่องแสง อาจใช้คำว่า ทอแสง

ดวงอาทิตย์ อาจใช้คำว่า ดวงตะวัน

คำพูด อาจใช้คำว่า วาจา

4. ควรรู้จักเลือกสรรคำบอก “ผัสสะ” หรือรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส อย่างชัดเจน

คำบอกแสง โชติช่วง เจิดจ้า เจิดจรัส เรืองรอง แจ่มกระจ่าง เปล่งประกาย
ระยิบระยับ แพรพรรณาว แววาว วิบวับ

คำบอกสีเขียว เขียวครึ้ม เขียวขจี เขียวคล้า เขียวอ้อ เขียวมรกต

คำบอกสีเหลือง เหลืองอร่าม เหลืองนวล เหลืองอ้อย เหลืองทอง

คำบอกสีขาว ขาวสะอาด ขาวบริสุทธิ์ ขาวผ่อง ขาวนวล ขาวเฟือก ขาวซีด

คำบอกกลิ่นหอม หอมตลบอบอวล หอมฟุ้ง หอมหวาน หอมละมุน หอมเย็น หอมฉุน

คำบอกความกว้าง กว้างขวาง กว้างไกล กว้างใหญ่ไพศาล กว้างสุดลูกหูลูกตา

4. อาจเลือกใช้โวหารภาพพจน์ต่าง ๆ เช่น ความเปรียบเทียบ การเลียนเสียงธรรมชาติ เป็นต้น

หมู่มวลดาราทอแสงขาววิบวับเหมือนเกล็ดแก้วที่ร้อยปักบนผ้าดำผืนใหญ่ (ความเปรียบเทียบ)

เสียงกรังกริ่งของกระดิ่งแก้วดังแว่วอยู่ไกล ๆ (คำเลียนเสียงธรรมชาติ)

ตัวอย่างพรรณนาโวหาร

ปลายกิ่งของต้นรสสุคนธ์มีช่อดอกที่กำลังบาน ส่งกลิ่นหอมอบอวลไปทั่วบริเวณสวนหน้าบ้าน ในยามเช้าแมลงตัวเล็กสีเขียวอมฟ้ากำลังบินตอมเกสรสีขาวเหลืองกันขวกไขว่

โถแจกันลายครามขนาดย่อมวางอยู่บนโต๊ะรับประทานอาหาร ลวดลายที่ช่างบรรจงเขียนเป็นรูปมังกรห้าเล็บเหยียบก้อนเมฆดูคล้ายมีชีวิต ส่วนสีที่แต้มลงบนก้อนเมฆนั้นอ่อนเข้มอย่างลงตัว ประหนึ่งว่าเมฆนั้นลอยเลื่อนอยู่บนท้องฟ้า

ใบงานที่ 3 การอภิปรายคำถามขั้นสูง (ชุด ข.)

สมาชิกกลุ่ม

1. ชื่อ.....เลขที่.....
2. ชื่อ.....เลขที่.....
3. ชื่อ.....เลขที่.....
4. ชื่อ.....เลขที่.....
5. ชื่อ.....เลขที่.....
6. ชื่อ.....เลขที่.....

คำชี้แจง

1. ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5-6 คน ร่วมกันอภิปรายและเขียนคำตอบลงในใบงาน
2. นักเรียนแต่ละกลุ่มต้องส่งใบงานนี้เมื่อหมดคาบ

ตอนที่ 1 ให้นักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้

1. ข้อความต่อไปนี้มีการพรรณนาอย่างไร
 - ก. ชายหาดที่ชาวบริสุทธ์ที่เต็มไปด้วยเม็ดทรายที่เนียนละเอียด
.....
.....
 - ข. เมื่อมองออกไปก็เห็นท้องทะเลที่กว้างใหญ่ไกลสุดลูกหูลูกตา โดยมีภูเขาสูงต่ำสลับกันค่อยโอบล้อมทะเลไว้
.....
.....
 - ค. สีของน้ำทะเลใสจนเมื่อนั่งเรือออกไปสักหน่อยก็จะมองเห็นฝูงปลาที่กำลังแหวกว่ายอยู่ พร้อมทั้งปะการังหลากสีที่กำลังชูช่อโอบกอบพัดไปมาตามกระแสของน้ำ
.....
.....

2. ให้นักเรียนเขียนเรียบเรียงประโยคต่อไปนี้ใหม่เป็นพรรณนาโวหาร

ก. วันเพ็ญ พระจันทร์ส่องแสง น้ำขึ้นเต็มฝั่ง นิ่งไม่กระดุกกระดิก แต่เป็นเงาแวววาว

.....

.....

ข. เรือพ้นจากคลองสู่ทุ่ง น้ำปริ่มต้องลมอ่อนเป็นริ้ว ทุ่งนาเห็นอยู่ไกลๆ

.....

.....

ตอนที่ 2 เก็บรายละเอียดภาพ

ภาพที่ 1 อุโบสถ

ภาพที่ 2 น้ำตก

ภาพที่ 3 ตลาดน้ำ

ภาพที่ 1 อุโบสถ

1. นักเรียนเห็นอะไรในภาพนี้บ้าง และสิ่งนั้น ๆ มีลักษณะ รูปทรงสี กลิ่น สัมผัส เป็นอย่างไร

สิ่งที่เห็น	ลักษณะ
ท้องฟ้า	เวลาใกล้ค่ำ ท้องฟ้ามืดแล้ว เห็นดวงดาวหลายล้านดวง แต่ยังคงมีแสงสีแดงจากดวงอาทิตย์ที่ขอบฟ้า

2. ให้นักเรียนจินตนาการว่าตนเองอยู่ในสถานที่ดังรูป แล้วบอกว่า อากาศในสถานที่นั้นน่าจะมีอุณหภูมิเป็นอย่างไร จะได้ยินเสียงอะไร ได้กลิ่นอะไรบ้าง

.....

.....

.....

ภาพที่ 2 น้ำตก

4. นักเรียนเห็นอะไรในภาพนี้บ้าง และสิ่งนั้นๆ มีลักษณะ รูปทรงสี กลิ่น สัมผัส เป็นอย่างไร

สิ่งที่เห็น	ลักษณะ
น้ำตก	ขนาดใหญ่ ลดหล่นเป็นชั้นๆ น้ำใสเย็น

5. ให้นักเรียนจินตนาการว่าตนเองอยู่ในสถานที่ดังรูป แล้วบอกว่า อากาศในสถานที่นั้นน่าจะมี อุณหภูมิเป็นอย่างไร จะได้ยินเสียงอะไร ได้กลิ่นอะไรบ้าง

.....

.....

ภาพที่ 3 ตลาดน้ำ

7. นักเรียนเห็นอะไรในภาพนี้บ้าง และสิ่งนั้นๆ มีลักษณะ รูปทรงสี กลิ่น สัมผัส เป็นอย่างไร

สิ่งที่เห็น	ลักษณะ
เรืออริมาฝั่ง	อาคารไม้ชั้นเดียว ยาว มีหลังคาสังกะสียื่นออกนอกชาน

8. ให้นักเรียนจินตนาการว่าตนเองอยู่ในสถานที่ดังรูป แล้วบอกว่า อากาศในสถานที่นั้นน่าจะมี อุณหภูมิเป็นอย่างไร จะได้ยินเสียงอะไร ได้กลิ่นอะไรบ้าง

.....

.....

.....

ตอนที่ 3 สร้างสรรค์คำศัพท์

1. ให้นักเรียนพิจารณาคำศัพท์จากข้อความในตอนที่ 2 แล้วหาคำศัพท์ที่มีความหมายคล้ายกัน

ตัวอย่าง ส่องแสง = ทอแสง

.....

.....

.....

2. คำศัพท์ต่อไปนี้ สามารถใช้คำใดบ้างเป็นคำขยายความ และคำศัพท์ใดที่เหมาะสมกับรูปภาพที่สุด

รูปภาพ	คำศัพท์	คำขยาย	คำที่เหมาะสมที่สุด/เหตุผล
อุโบสถ	เจียบ	เจียบสงบ เจียบสงัด เจียบเหงา เจียบเชียบ เจียบงัน	เจียบสงบ หมายถึง เจียบแบบชวนให้ จิตใจสงบ อาจมีเสียงบ้างแต่ไม่ดัง รบกวนนัก
	ลวดลาย		
น้ำตก	สีเชียว		
	ร่มไม้		
	เย็น		
ตลาดน้ำ	บรรยากาศ ในตลาด		

3. การเขียนพรรณนาภาพนี้ สามารถใช้ความเปรียบ คำเลียนเสียงธรรมชาติ หรือโวหารภาพพจน์อื่น ๆ
ได้อีกหรือไม่

อุโบสถดูงดงามราวกับ.....

พญานาคปูนปั้นสีขาวดูเหมือนจริงประหนึ่ง.....

น้ำตกใสราวกับ.....

เสียงน้ำตกไหลดัง.....

เสียงพายกระแทกน้ำดัง.....

ตอนที่ 3 เลือกภาพใดภาพหนึ่งมาเขียนเรียงเรียงเป็นข้อความแบบบรรยายและพรรณนาโวหาร
สั้นๆ

บรรยายโวหาร

.....

.....

.....

.....

.....

.....

พรรณนาโวหาร

.....

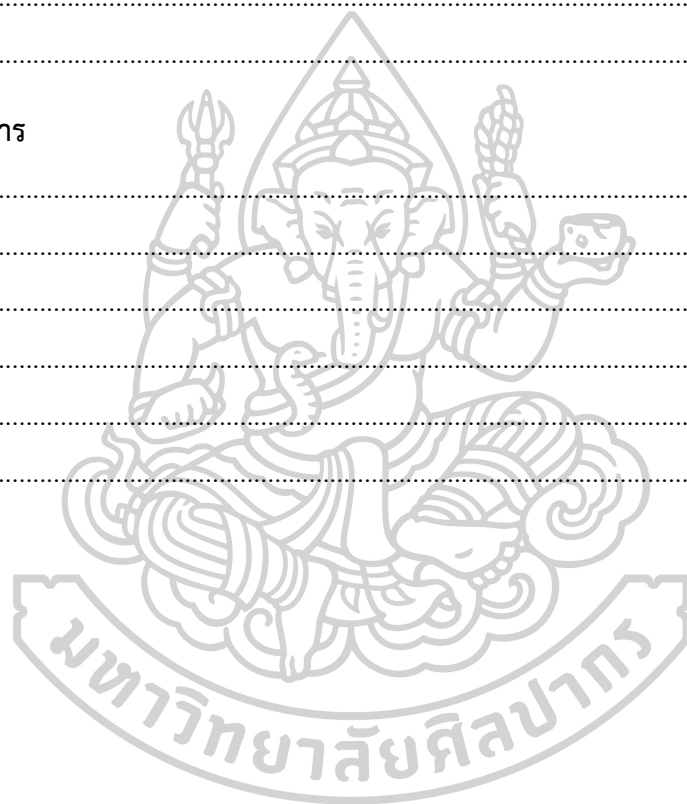
.....

.....

.....

.....

.....

แนวคำตอบ ใบงานที่ 3

1. ข้อความต่อไปนี้มีการพรรณนาอย่างไร

ก. ชายหาดที่ชาวบริสุทธ์ที่เต็มไปด้วยเม็ดทรายที่เนียนละเอียด

มีคำขยายความคือ “ชาวบริสุทธ์” และ “เนียนละเอียด”

ข. เมื่อมองออกไปก็เห็นท้องทะเลที่กว้างใหญ่ไกลสุดลูกหูลูกตา โดยมีภูเขาสูงต่ำสลับกันค่อยโอบล้อมทะเลไว้

มีคำขยายคือ “กว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตา” และ “สูงต่ำสลับกัน”

ค. สีของน้ำทะเลใสนั้นเมื่อนั่งเรือออกไปสักหน่อยก็จะมองเห็นฝูงปลาที่กำลังแหวกว่ายอยู่ พร้อมทั้งปะการังหลากสีที่กำลังชูช่อโบกสะบัดไปตามกระแสของน้ำ

มีการขยายความลักษณะน้ำทะเลอย่างละเอียด อีกทั้งมีการสรรคำบอกกริยาอาการที่ละเอียดคือ “แหวกว่าย” และ “ชูช่อโบกสะบัด”

2. ให้นักเรียนเขียนเรียบเรียงประโยคต่อไปนี้ใหม่เป็นพรรณนาโวหาร (คำถามสร้างสรรค์)

ก. วันเพ็ญ พระจันทร์ส่องแสง น้ำขึ้นเต็มฝั่ง นิ่งไม่กระดุกกระดิก แต่เป็นเงาแวววาว

วันเพ็ญ พระจันทร์สีนวลจ้าส่องแสงอยู่จรัสมีสีขาว น้ำขึ้นเต็มฝั่ง นิ่งไม่กระดุกกระดิก แต่เป็นเงาแวววาวเหมือนลาดเงินใบใหญ่ที่ขัดมัน

ข. เรือพ้นจากคลองสู่ทุ่ง น้ำปริ่มต้องลมอ่อนเป็นริ้ว ทุ่งนาเห็นอยู่ไกล ๆ

เรือพ้นจากคลองร่มครึ้มสู่ทุ่งกว้างสุดสายตา น้ำปริ่มต้องลมอ่อนเป็นริ้วระลอกน้อย ๆ ทุ่งนาสีเขียวสดยังเห็นอยู่ไกล ๆ

ตอนที่ 2 นักเรียนสังเกตภาพต่อไปนี้แล้วตอบคำถาม

ภาพที่ 1 อุโบสถ

1 นักเรียนเห็นอะไรในภาพนี้บ้าง และสิ่งนั้น ๆ มีลักษณะ รูปทรงสี กลิ่น สัมผัส เป็นอย่างไร

สิ่งที่เห็น	ลักษณะ
ท้องฟ้า	เวลาใกล้ค่ำ ท้องฟ้ามืดแล้ว เห็นดวงดาวหลายล้านดวง แต่ยังคงมีแสงสีแดงจากดวงอาทิตย์ที่ขอบฟ้า
อุโบสถ	เรือนไม้ทรงไทย ชั้นเดียว ผนังด้านนอกมีลวดลายต้นไม้สีเขียว เขียนแบบลายไทย ลายเส้นสีเขียวเรืองแสงในความมืด
ระเบียงพญานาค	ระเบียงพญานาคปูนปั้นสีขาว รอบล้อมอุโบสถ
ลานรอบอุโบสถ	ลานดินทราย โลง กว้าง

- ให้นักเรียนจินตนาการว่าตนเองอยู่ในสถานที่ตั้งรูป แล้วบอกว่า อากาศในสถานที่นั้นน่าจะมีอุณหภูมิเป็นอย่างไร จะได้ยินเสียงอะไร ได้กลิ่นอะไรบ้าง
อากาศบริสุทธิ์ เย็นสบาย เงียบ แต่ยังมีเสียงกระดิ่งดังอยู่ไกลๆ
- นำข้อมูลมาเขียนเรียบเรียงเป็นข้อความสั้นๆ โดยใช้สำนวนภาษาแบบบรรยายโวหาร
คำตอบขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของผู้สอน

ภาพที่ 2 น้ำตก

6. นักเรียนเห็นอะไรในภาพนี้บ้าง และสิ่งนั้น ๆ มีลักษณะ รูปทรงสี กลิ่น สัมผัส เป็นอย่างไร

สิ่งที่เห็น	ลักษณะ
น้ำตก	ขนาดใหญ่ ลดหล่นเป็นชั้นๆ น้ำใสเย็น
ต้นไม้	ต้นไม้ขึ้นค่อนข้างหนาทึบ มีสีเขียว
ก้อนหิน	เป็นก้อนใหญ่ ขรุขระเพราะน้ำกัดเซาะ บางก้อนมีตะไคร่น้ำ

7. ให้นักเรียนจินตนาการว่าตนเองอยู่ในสถานที่ที่ดังรูป แล้วบอกว่า อากาศในสถานที่นั้นน่าจะมี อุณหภูมิเป็นอย่างไร จะได้ยินเสียงอะไร ได้กลิ่นอะไรบ้าง

อากาศเย็น ได้ยินเสียงน้ำตก เสียงนกร้อง

8. นำข้อมูลมาเขียนเรียบเรียงเป็นข้อความสั้นๆ โดยใช้สำนวนภาษาแบบบรรยายโวหาร

คำตอบขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของผู้สอน

ภาพที่ 3 ตลาดน้ำ

9. นักเรียนเห็นอะไรในภาพนี้บ้าง และสิ่งนั้น ๆ มีลักษณะ รูปทรงสี กลิ่น สัมผัส เป็นอย่างไร

สิ่งที่เห็น	ลักษณะ
เรือนริมน้ำ	อาคารไม้ชั้นเดียว ยาว มีหลังคาสังกะสียื่นออกนอกชาน
เรือ	เรือแจวขนาดเล็ก เป็นไม้
แม่ค้า	ใส่เสื้อม่อฮ่อม สวมงอบ
สินค้า	วางอยู่เต็มลำเรือ ส่วนใหญ่เป็นผลไม้ ขนม อาหาร

10. ให้นักเรียนจินตนาการว่าตนเองอยู่ในสถานที่ดังรูป แล้วบอกว่า อากาศในสถานที่นั้นน่าจะมี
อุณหภูมิเป็นอย่างไร จะได้ยินเสียงอะไร ได้กลิ่นอะไรบ้าง
บรรยากาศคึกคัก คึกครื้น ได้ยินเสียงแม่ค้าตะโกนขายของ เสียงพายกระทบน้ำ เสียงเรือกระทบกัน
11. นำข้อมูลมาเขียนเรียงเรียงเป็นข้อความสั้นๆ โดยใช้สำนวนภาษาแบบบรรยายโวหาร
คำตอบขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของผู้สอน

ตอนที่ 3 สร้างสรรค์คำศัพท์

1. หาคำศัพท์ที่มีความหมายเหมือนคำต่อไปนี้

ตัวอย่าง	ส่องแสง	ทอแสง
	กลางคืน	ราตรี
	ดวงดาว	หมู่เมฆดารา
	ต้นไม้	พฤกษา

2. คำศัพท์ต่อไปนี้ มีคำขยายความ ได้แก่คำว่าอะไรบ้าง และคำศัพท์ใดที่เหมาะสมกับรูปภาพที่สุด

รูปภาพ	คำศัพท์	คำขยาย	คำที่เหมาะสมที่สุด/เหตุผล
อุโบสถ	เจียบ	เจียบสงบ เจียบสงัด เจียบเหงา เจียบเชียบ เจียบบัง	เจียบสงบ หมายถึง เจียบแบบชวน ให้จิตใจสงบ อาจมีเสียงบ้างแต่ไม่ ดังรบกวนนัก
	ลวดลาย	อ่อนช้อย วิจิตรบรรจง ประณีต	ได้ทั้ง 3 คำ
น้ำตก	สีเขียว	เขียวขจี เขียวช่อม เขียวครีမ် เขียวอ้อ	เขียวขจี เขียวช่อม (เพราะมี ความหมายสื่อถึงความสบายตา)
	ร่มไม้	ร่มครีမ် ร่มเย็น ร่มรื่น	ร่มรื่น (เพราะมีความหมายสื่อถึง ความสบายตา)
	เย็น	เย็นสบาย เย็นฉ่ำ เย็นเจียบ เย็น ยะเยือก เย็นซิด	เย็นสบาย (ใช้กับอากาศ) เย็นฉ่ำ (ใช้กับน้ำ)
ตลาดน้ำ	บรรยากาศ ในตลาด	คึกคัก คึกครื้น ขวักไขว่ จอแจ ซุกมุ่นวุ่นวาย สับสนอลหม่าน	คึกคัก

3. การเขียนพรรณนาภาพนี้ สามารถใช้ความเปรียบ คำเลียนเสียงธรรมชาติ หรือโวหารภาพพจน์อื่น ๆ ได้อีกหรือไม่

อุโบสถดูงดงามราวกับ **ราวกับวิมานบนสวรรค์**

พญานาคปูนปั้นสีชาวดูเหมือนจริงประหนึ่ง **มีชีวิต**

น้ำตกใสราวกับ **กระจก**

เสียงน้ำตกไหลดัง **ซ่าๆ**

เสียงพายุกระทบน้ำดัง **จ๋อม**

ตอนที่ 3 ให้นักเรียนเลือกเขียนพรรณนาโวหารจากภาพใดภาพหนึ่งที่กำหนด

คำตอบขึ้นอยู่กับดุลยพินิจผู้สอน

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

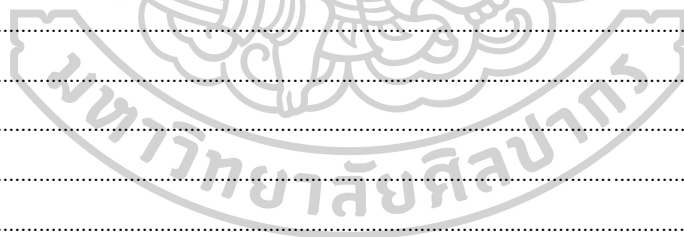
ใบงานที่ 4 การเขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว
(ชั้นกำหนดงาน)

คำชี้แจง 1. เขียนเป็นความเรียงตามโจทย์ที่กำหนดให้ ความยาวไม่ต่ำกว่า 10 บรรทัดแบ่งย่อหน้าให้ชัดเจน ตั้งชื่อเรื่องให้เหมาะสม

2. นำข้อความพรรณนาโวหารที่นักเรียนแต่งมาใส่ในเรื่อง แล้วขีดเส้นใต้ด้วยปากกาแดง

โจทย์ ให้นักเรียนเขียนความเรียงเล่าเชิงบรรยายและพรรณนาประสบการณ์การท่องเที่ยว โดยนำผลงานจากใบงานที่ 2 มาเรียบเรียงใหม่เป็นความเรียงที่มีสำนวนภาษาเชิงบรรยายและพรรณนา โดยมีเนื้อหากล่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น บรรยายากศสถานที่และสิ่งต่าง ๆ ที่นักเรียนได้พบเห็นและความรู้สึกของนักเรียน

“เรื่อง.....”

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

รหัสวิชา ท 21102 รายวิชาภาษาไทยพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
 หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง การเขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว (3) เวลา 1 คาบ
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 วันที่.....เดือน..... พ.ศ. 2562
 โรงเรียนอนุราชประสิทธิ์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานนทบุรี เขต 1

1. มาตรฐานการเรียนรู้ / ตัวชี้วัด

มาตรฐาน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด

ม. 1/3 เขียนบรรยายประสบการณ์

ม. 1/4 เขียนเรียงความเชิงพรรณนา

2. สาระสำคัญ

การเขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว ผู้เขียนสามารถเขียนโดยใช้สำนวนภาษาแบบบรรยายโวหารและแทรกพรรณนาโวหารได้ เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความสนใจและเพลิดเพลิน

3. สาระการเรียนรู้

1. ความรู้ (นักเรียนต้องรู้อะไร)

1. หลักการทั่วไปของใช้ภาษาในงานเขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว
2. ความหมายและหลักการเขียนบรรยายโวหาร
3. ความหมายและหลักการเขียนพรรณนาโวหาร

2. ทักษะกระบวนการ

เขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยวโดยใช้สำนวนภาษาแบบบรรยายโวหารและพรรณนาโวหาร

3. คุณลักษณะ (นักเรียนแสดงพฤติกรรมอะไรบ้าง)

เห็นคุณค่าการเขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยวโดยใช้สำนวนภาษาแบบบรรยายโวหารและพรรณนาโวหาร

4. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

- ทักษะการสื่อสาร
- ทักษะการคิด

5. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

- ใฝ่เรียนรู้
- มุ่งมั่นในการทำงาน

7. จุดประสงค์การเรียนรู้

- บอกหลักการทั่วไปของใช้ภาษาในงานเขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว
- บอกความหมายและหลักการเขียนบรรยายโวหารได้
- บอกความหมายและหลักการเขียนพรรณนาโวหารได้
- เขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยวโดยใช้สำนวนภาษาแบบบรรยายโวหารและพรรณนา

โวหารได้

8. ภาระงาน/ชิ้นงาน

ใบงานที่ 5 เรื่อง การเปรียบเทียบทางตรง

9. กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นเปรียบเทียบทางตรง

1. นักเรียนอ่านข้อความต่อไปนี้

"ไข่มุกแดงจันททะเล" จ.ชลบุรี

ดวงตะวันสีหมากสุกคล้ายไข่มุกแดง ค่อยๆ จมหายลงไปในห้องทะเลสวยงาม ในยามเย็น
เส้นถนนเลียบชายทะเล (บางทราย-หน้าศาลชลบุรี) ในช่วงนี้ ที่ท้องฟ้าเริ่มแจ่มใส ไร้มฆบดบัง
นับเป็นภาพที่หาชมได้ยาก

2. ครูถามนักเรียนว่า ข้อความในป้ายมีลักษณะภาษาแตกต่างจากภาษาทั่วไปอย่างไร

3. ครูถามนักเรียนว่า เพราะเหตุใดผู้เขียนจึงเรียกดวงอาทิตย์ว่า “ไข่มุกแดงจันททะเล” และเรียกสี
แดงว่า “สีหมากสุก”

4. นักเรียนศึกษาใบความรู้เรื่อง รูปแบบการคิด “ซินเนคติกส์” ครูอธิบายเพิ่มเติม

5. ครูแจกใบงานที่ 2 การเปรียบเทียบทางตรง ให้แก่นักเรียน

6. นักเรียนเริ่มทำใบงาน เริ่มจากตอนที่ 1 พิจารณาคำคู่ต่อไปนี้ เปรียบเทียบความเหมือนและความต่างของสิ่งของแต่ละคู่ คุรจัดคำตอบบนกระดาน จากนั้นนักเรียนเขียนคำตอบลงไปใบงาน

เจดีย์ – กรวยดอกไม้	อุโบสถ – พานพุ่มเงินพุ่มทอง	ตลาด – สวนดอกไม้
ภาพจิตรกรรมฝาผนัง – โทรทัศน์	เทือกเขา – ปราสาทหิน	แกะ – ก้อนเมฆ
หมอก – ผ้าม่าน	ดอกทานตะวัน – ดวงอาทิตย์	ต้นไม้ – ฉัตร
ถ้ำ – รังผึ้ง	น้ำตก – บันได	ธารน้ำ – ถนน
ปะการัง – ดอกไม้	ปลา – แมลง	เรือ – เปล
หาดทราย – พรม	น้ำทะเล – กระจก	เปลือกหอย – เพชรพลอย

7. ให้นักเรียนนำคำที่ปรากฏในงานเขียนของตนเองมาสร้างเป็นคำคู่อย่างน้อย 5 คู่ และอธิบายว่า ทั้งสองสิ่งนี้ มีคุณสมบัติเหมือนและต่างกันอย่างไร

8. นักเรียนร่วมกันสรุปว่า การเปรียบเทียบทางตรงคืออะไร และได้แนวคิดหรือคำศัพท์ใดบ้างที่สามารถนำมาใช้ในงานเขียนได้

10. สื่อ/อุปกรณ์การเรียนรู้

1. รูปภาพและข้อความ “ไขแดงจมหทะเล”
2. ใบงานที่ 5 การเปรียบเทียบทางตรง

11. การวัดและประเมินผล

วิธีการวัดและประเมินผล	ชิ้นงาน/ภาระงาน	วิธีการวัด	เครื่องมือ	เกณฑ์การประเมิน
1. ด้านความรู้ (K)	นักเรียนตอบคำถามในชั้นสรุป	สังเกตการตอบคำถามของนักเรียน	คำถาม	นักเรียนตอบคำถามได้ถูกต้องร้อยละ 70
2. ด้านทักษะกระบวนการ (P)	นักเรียนทำใบงานที่ 5	ตรวจใบงานที่ 5	ใบงานที่ 5	นักเรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70
3. ด้านคุณลักษณะ (A)	นักเรียนตอบคำถามจากแผ่นป้าย	สังเกตการตอบคำถามของนักเรียน	แบบสังเกตพฤติกรรม	นักเรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70

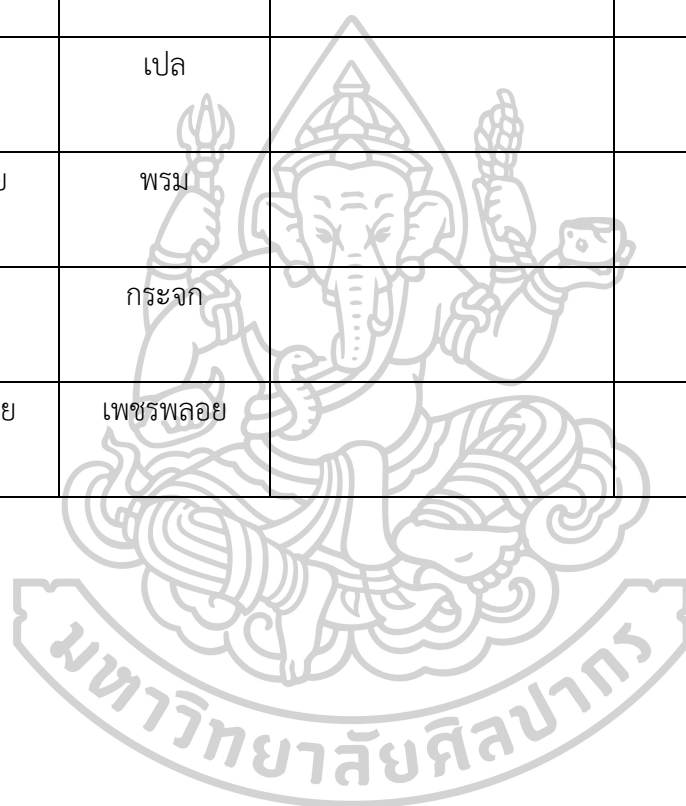
ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

ใบงานที่ 5
การเปรียบเทียบทางตรง

คำชี้แจง ให้นักเรียนเปรียบเทียบความเหมือนและแตกต่างของสิ่งของแต่ละคู่

คำที่ 1	คำที่ 2	การเปรียบเทียบ	
		ความเหมือน	ความแตกต่าง
อุโบสถ	พานพุ่มเงินพุ่มทอง	ได้รับการประดับตกแต่ง อย่างงดงาม	ทรงพุ่ม / ทรงสี่เหลี่ยม
เจดีย์	กรวยดอกไม้		
ภาพจิตรกรรม ฝาผนัง	โทรทัศน์		
ตลาด	สวนดอกไม้		
เทือกเขา	ปราสาทหิน		
แกะ	ก้อนเมฆ		
หมอก	ผ้าม่าน		
ดอกทานตะวัน	ดวงอาทิตย์		
ต้นไม้	ฉัตร		
ถ้ำ	รังผึ้ง		
น้ำตก	บันได		

คำที่ 1	คำที่ 2	การเปรียบเทียบ	
		ความเหมือน	ความแตกต่าง
ลำธาร	ถนน		
ปะการัง	ดอกไม้		
ปลา	แมลง		
เรือ	เปล		
หาคทราย	พรม		
น้ำทะเล	กระจก		
เปลือกหอย	เพชรพลอย		

แนวคำตอบใบงานที่ 5
การเปรียบเทียบทางตรง

คำชี้แจง ให้นักเรียนเปรียบเทียบความเหมือนและแตกต่างของสิ่งของแต่ละคู่

คำที่ 1	คำที่ 2	การเปรียบเทียบ	
		ความเหมือน	ความแตกต่าง
อุโบสถ	พานพุ่มเงินพุ่มทอง	ได้รับการประดับตกแต่ง อย่างงดงาม	ทรงพุ่ม / ทรงสี่เหลี่ยม
เจดีย์	กรวยดอกไม้	ทรงกรวย สูง ปลายแหลม	อิฐหรือปูน / ใบตอง ใหญ่ / เล็ก
ภาพจิตรกรรม ฝาผนัง	โทรทัศน์	มีภาพ	นิ่ง, / เคลื่อนไหว มีเสียง / ไม่มีเสียง วาด / ถ่าย
ตลาด	สวนดอกไม้	การรวมกลุ่มหนาแน่น	กลุ่มคน / กลุ่มดอกไม้
เทือกเขา	ปราสาทหิน	เป็นหิน สูง ทอดยาว	ธรรมชาติ / มนุษย์สร้าง
แกะ	ก้อนเมฆ	ปุย กลม สีขาว	บนดิน / บนฟ้า
หมอก	ผ้า màn	ความมัว บังสายตา	มวลก๊าซ / ผ้า จับต้องไม่ได้ / จับต้องได้
ดอก ทานตะวัน	ดวงอาทิตย์	กลม มีแฉกรัศมี โทนสีร้อน สดใส	บนดิน / บนฟ้า ไม่ร้อน / ร้อน
ต้นไม้	ฉัตร	พุ่มสูง มีก้านยาว ให้ร่มเงา	ธรรมชาติ / มนุษย์สร้าง
ถ้ำ	รังผึ้ง	เป็นช่อง ห้อง	ใหญ่ / เล็ก
น้ำตก	บันได	เป็นชั้นๆ ลดหลั่น	แต่ละชั้นความสูงไม่แน่นอน นอน / ความสูงแน่นอน

คำที่ 1	คำที่ 2	การเปรียบเทียบ	
		ความเหมือน	ความแตกต่าง
ลำธาร	ถนน	เป็นทางยาว	น้ำ / ดิน
ปะการัง	ดอกไม้	เป็นข้อ สีสดใส	ในน้ำ / บนบก
ปลา	แมลง	เคลื่อนไหวแทรกไปมาในท	ในน้ำ / บนบก
เรือ	เปล	รูปทรงคล้ายถ้วย	บนผิวน้ำ/แขวนลอยเหนือ พื้น
หาดทราย	พรม	นุ่ม	เป็นเม็ดละเอียด / เป็นเส้น ใย
น้ำทะเล	กระจก	ใส สะท้อนแสงอาทิตย์	ของเหลว / แข็ง ผิวเป็นคลื่น / เรียบ
เปลือกหอย	เพชรพลอย	เป็นเม็ด ก้อน รูปร่าง สี สันหลากหลาย	กลาง/ตัน เนื้อขุ่น/ใส

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4

รหัสวิชา ท 21102 รายวิชาภาษาไทยพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
 หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง การเขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว (4) เวลา 1 คาบ
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 วันที่.....เดือน..... พ.ศ. 2562
 โรงเรียนอนุราชประสิทธิ์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองบุรี เขต 1

1. มาตรฐานการเรียนรู้ / ตัวชี้วัด

มาตรฐาน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด

- ม. 1/3 เขียนบรรยายประสบการณ์
- ม. 1/4 เขียนเรียงความเชิงพรรณนา

2. สาระสำคัญ

การเขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว ผู้เขียนสามารถเขียนโดยใช้สำนวนภาษาแบบบรรยายโวหารและแทรกพรรณนาโวหารได้ เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความสนใจและเพลิดเพลิน

3. สาระการเรียนรู้

1. ความรู้ (นักเรียนต้องรู้อะไร)

1. หลักการทั่วไปของใช้ภาษาในงานเขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว
2. ความหมายและหลักการเขียนบรรยายโวหาร
3. ความหมายและหลักการเขียนพรรณนาโวหาร

2. ทักษะกระบวนการ

เขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยวโดยใช้สำนวนภาษาแบบบรรยายโวหารและพรรณนาโวหาร

3. คุณลักษณะ (นักเรียนแสดงพฤติกรรมอะไรบ้าง)

เห็นคุณค่าการเขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยวโดยใช้สำนวนภาษาแบบบรรยายโวหารและพรรณนาโวหาร

4. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

ทักษะการสื่อสาร

ทักษะการคิด

5. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

ใฝ่เรียนรู้

มุ่งมั่นในการทำงาน

7. จุดประสงค์การเรียนรู้

- บอกหลักการทั่วไปของใช้ภาษาในงานเขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว
- บอกความหมายและหลักการเขียนบรรยายโวหารได้
- บอกความหมายและหลักการเขียนพรรณนาโวหารได้
- เขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยวโดยใช้สำนวนภาษาแบบบรรยายโวหารและพรรณนา

โวหารได้

8. ภาระงาน/ชิ้นงาน

ใบงานที่ 4 การเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ

9. กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ

1. นักเรียนอ่านข้อความต่อไปนี้

อย่างเข้าฤดูฝน ต้นอะไรก็พากันรีบออก แดกใบอ่อนๆ ออกมาจนดินไม่ว่าง หลังจากฝนตก สาดซัดพื้น ปลูกเมล็ดพันธุ์ต่าง ๆ ที่นอนฝังดินให้ตื่นมาโปงหน่อแตกใบ ทุกหนทุกแห่งเต็มไปด้วย ลูกพืชแย่งกันขึ้น พวกลูกมะขามเทศ มะขามเปรี้ยวก็เขียวพริบเป็นลานอยู่เต็มใต้ต้นแม่ของมัน ต่างพากันหยั่งรากใส่งลงไปให้ลึกตอนที่ดินยังอ่อนนุ่มอยู่ด้วยน้ำฝน แล้วม้วนตัวอายุขึ้นมาชูเม็ด เปิดเหมือนปีก

2. ครูกล่าวกับนักเรียนว่า คำที่ขีดเส้นใต้ เป็นกลวิธีการเขียนแบบบุคคลวัต คือ สมมติให้สิ่งที่ไม่ใช่มนุษย์กระทำการหรือมีความรู้สึกเหมือนมนุษย์ ถ้านักเรียนรู้จักใช้กลวิธีการเขียนแบบนี้ อาจทำให้ได้แนวคิดใหม่ๆ หรือสำนวนภาษาแบบใหม่ นำไปใช้ในงานเขียนได้

3. นักเรียนเริ่มทำใบงานที่ 4 ตอบคำถามว่า เมื่อตนเองเป็นสิ่งต่อไปนี้ จะเห็นอะไร จะคิดอย่างไร รู้สึกอย่างไร จากนั้นบันทึกคำตอบลงบนกระดาน

- เป็นหลังคา หน้าบ้านอุโบสถ และเจดีย์วัดที่ต้องแสงแรกยามเช้า
- เป็นเรือขายผลไม้ที่แม่ค้ากำลังพายแหวกเรือลำอื่นในตลาดน้ำ
- เป็นปลากำลังแหวกว่ายในหมู่ปะการัง
- เป็นกลุ่มดอกทานตะวันในทุ่งเวลากลางวัน
- เป็นกล้องถ่ายรูปที่กำลังถ่ายภาพ
- เป็นดอกไม้ที่กำลังเบ่งบานในทุ่งดอกไม้ยามเช้า

- เป็นภูเขาสูงกลางป่า มีหมอกปกคลุม
- เป็นแพที่กำลังลอยไปตามเกาะแก่ง
- เป็นต้นไม้ที่มีผลเต็มต้น

4. นักเรียนเลือกสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ในงานเขียนของตนอย่างน้อย 5 สิ่ง สมมติตนเป็นสิ่งนั้น แล้วเขียนความรู้สึกของตนลงในใบงาน

5. นักเรียนร่วมกันสรุปแนวคิดและคำศัพท์ที่ได้จากการเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ

10. สื่อ/อุปกรณ์การเรียนรู้

1. แผ่นป้ายคำถาม
2. ใบงานที่ 6 การเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ

11. การวัดและประเมินผล

วิธีการวัดและประเมินผล	ชิ้นงาน/ภาระงาน	วิธีการวัด	เครื่องมือ	เกณฑ์การประเมิน
1. ด้านความรู้ (K)	นักเรียนตอบคำถามท้ายคาบ	สังเกตการตอบคำถามของนักเรียน	คำถาม	นักเรียนตอบคำถามได้ถูกต้องร้อยละ 70
2. ด้านทักษะกระบวนการ (P)	นักเรียนทำใบงานที่ 6	ตรวจใบงานที่ 6	ใบงานที่ 6	นักเรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70
3. ด้านคุณลักษณะ (A)	นักเรียนตอบคำถามท้ายคาบ	สังเกตการตอบคำถามของนักเรียน	แบบสังเกตพฤติกรรม	นักเรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

ใบงานที่ 6 “การเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ”

คำชี้แจง ลองสมมติตนเป็นสิ่งเหล่านั้น แล้วเขียนบรรยายว่า ถ้าตนเป็นสิ่งนั้นจะเห็นอะไร ได้ยินเสียงอะไร ได้กลิ่นอะไร สัมผัสกับอะไร จะคิดอย่างไร

สถานการณ์	ความรู้สึก
เป็นหลังคา หน้าบันอุโบสถ และเจดีย์วัดที่ต้องแสงแรกยามเช้า	รู้สึกแจ่มใส เบิกบาน โดดเด่น ได้เห็นแสงสีทองของดวงอาทิตย์ ตกกระทบร่างตนเองเป็นประกาย รู้สึกเย็นสบายเพราะมีลมยามเช้าพัดผ่านมา รู้สึกสงบเพราะบรรยากาศเงียบ ได้ยินเสียงนกร้องบ้าง
เป็นเรือขายผลไม้ที่แม่ค้ากำลังพายแหวกเรือลำอื่นในตลาดน้ำ	
เป็นปลากำลังแหวกว่ายในหมู่ปะการัง	
เป็นกลุ่มดอกทานตะวันในทุ่งเวลากลางวัน	
เป็นกล้องถ่ายรูปที่กำลังถ่ายภาพ	
เป็นดอกไม้ที่กำลังเป่งบานในทุ่งดอกไม้ยามเช้า	
เป็นภูเขาสูงกลางป่า มีหมอกปกคลุม	
เป็นแพที่กำลังลอยไปตามเกาะแก่ง	
เป็นต้นไม้ที่มีผลเต็มต้น	

แนวตอบใบงานที่ 6
การเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ

สถานการณ์	ความรู้สึก
เป็นหลังคา หน้าบ้านอุโบสถ และเจดีย์วัดที่ต้องแสงแรกยามเช้า	รู้สึกแจ่มใส เบิกบาน โดดเด่น ได้เห็นแสงสีทองของดวงอาทิตย์ ตกกระทบร่างตนเองเป็นประกาย รู้สึกเย็นสบายเพราะมีลมยามเช้าพัดผ่านมา รู้สึกสงบเพราะบรรยากาศเงียบ ได้ยินเสียงนกร้องบ้าง
เป็นเรือขายผลไม้ที่แม่ค้ากำลังพายแหวกเรือลำอื่นในตลาดน้ำ	รู้สึกสนุก เพราะได้เห็นบรรยากาศครึกครื้น แต่อึดอัดหน่อยๆ เพราะต้องเบียดกับเรือลำอื่นๆ ได้ยินเสียงคนพูดคุยดังจ๊อกแจ๊ก เสียงเรือกระทบกัน เสียงพายกระทบน้ำ
เป็นปลากำลังแหวกว่ายในหมู่ปะการัง	รู้สึกตื่นตาตื่นใจกับความงามของปะการัง คิดว่าหมู่ปะการังมีอะไรหลายอย่างที่นาสนใจ อยากไปสำรวจให้ทั่วๆ ว่ามีตรงไหนเหมาะที่จะมาปักหลักอยู่อาศัยเป็นบ้านบ้าง
เป็นกลุ่มดอกทานตะวันในทุ่งเวลากลางวัน	รู้สึกสนุกสนาน คึกครื้น เฮฮาเพราะได้คุยเล่นกับหมู่เพื่อนๆ รู้สึกร้อนเพราะต้องถูกแดดทั้งวัน แต่ยังมีลมพัดมาบ้าง
เป็นกล้องถ่ายรูปที่กำลังถ่ายภาพ	รู้สึกตื่นตาตื่นใจได้เห็นทิวทัศน์สวยๆ อยากถ่ายทุกภาพที่เห็นเก็บไว้
เป็นดอกไม้ที่กำลังเบ่งบานในทุ่งดอกไม้ยามเช้า	รู้สึกสดชื่นแจ่มใสเพราะเมื่อคืนได้นอนเต็มที่ อากาศกำลังเย็นสบาย มีความสุขที่ได้เห็นท้องฟ้ายามเช้า ตื่นตาตื่นใจที่ได้เห็นดอกไม้สีอื่นๆ
เป็นภูเขาสูงกลางป่า มีหมอกปกคลุม	รู้สึกเย็นสบาย แต่อยากให้หมอกจางลงหน่อยเพราะมองอะไรไม่เห็นเลย
เป็นแพที่กำลังลอยไปตามเกาะแก่ง	รู้สึกตื่นเต้น ระทึกใจ เพราะถูกน้ำพัดเร็วมาก เจ็บหน่อยๆเวลาถูกน้ำพัดไปเจอเกาะแก่งใต้น้ำ
เป็นต้นไม้ที่มีผลเต็มต้น	รู้สึกหนักเพราะผลอยู่ตามกิ่งก้านเต็มไปหมด อยากให้ร่วงๆ ลงไปบ้าง

ตารางที่ 14 แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง การเขียนความเรียงเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว (1)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
	1	2	3		
1. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
1.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้					
2. สาระสำคัญ	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
2.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
2.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3. สาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
3.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้					
4.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหาสาระ	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5. กิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
5.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.3 เหมาะสมและสอดคล้องกับการวัดและประเมินผล	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.4 มีลำดับขั้นตอนที่ชัดเจน และต่อเนื่องกัน	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.5 ส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการคิดขั้นสูง (คิดวิเคราะห์ คิดประเมินค่า คิดสร้างสรรค์)	+1	0	+1	0.67	สอดคล้อง
6. สื่อ/แหล่งเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
6.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้					
6.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
7.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 15 แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง การเขียนความเรียงเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว (2)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
	1	2	3		
1. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
1.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้					
2. สาระสำคัญ	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
2.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
2.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3. สาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
3.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้					
4.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหาสาระ	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5. กิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
5.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.3 เหมาะสมและสอดคล้องกับการวัดและประเมินผล	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.4 มีลำดับขั้นตอนที่ชัดเจน และต่อเนื่องกัน	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.5 ส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการคิดขั้นสูง (คิดวิเคราะห์ คิดประเมินค่า คิดสร้างสรรค์)	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
6. สื่อ/แหล่งเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
6.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้					
6.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
7.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 16 แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง การเขียนความเรียงเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว (3)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
	1	2	3		
1. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
1.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้					
2. สาระสำคัญ	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
2.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
2.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3. สาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
3.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้					
4.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหาสาระ	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5. กิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
5.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.3 เหมาะสมและสอดคล้องกับการวัดและประเมินผล	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.4 มีลำดับขั้นตอนที่ชัดเจน และต่อเนื่องกัน	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.5 ส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการคิดขั้นสูง (คิดวิเคราะห์ คิดประเมินค่า คิดสร้างสรรค์)	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
6. สื่อ/แหล่งเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
6.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้					
6.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
7.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 17 แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง การเขียนความเรียงเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว (4)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
	1	2	3		
1. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
1.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้					
2. สาระสำคัญ	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
2.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
2.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3. สาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
3.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้					
4.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหาสาระ	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5. กิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
5.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.3 เหมาะสมและสอดคล้องกับการวัดและประเมินผล	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.4 มีลำดับขั้นตอนที่ชัดเจน และต่อเนื่องกัน	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.5 ส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการคิดขั้นสูง (คิดวิเคราะห์ คิดประเมินค่า คิดสร้างสรรค์)	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
6. สื่อ/แหล่งเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
6.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้					
6.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
7.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1	0	+1	0.67	สอดคล้อง

ตารางที่ 18 แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง การเขียนความเรียงเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว (5)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
	1	2	3		
1. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
1.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้					
2. สาระสำคัญ	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
2.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
2.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3. สาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
3.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้					
4.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหาสาระ	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5. กิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
5.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.3 เหมาะสมและสอดคล้องกับการวัดและประเมินผล	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.4 มีลำดับขั้นตอนที่ชัดเจน และต่อเนื่องกัน	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.5 ส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการคิดขั้นสูง (คิดวิเคราะห์ คิดประเมินค่า คิดสร้างสรรค์)	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
6. สื่อ/แหล่งเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
6.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้					
6.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
7.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 19 แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง การเขียนความเรียงเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว (6)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
	1	2	3		
1. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
1.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้					
2. สาระสำคัญ	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
2.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
2.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3. สาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
3.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	0	+1	0.67	สอดคล้อง
4.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้					
4.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหาสาระ	+1	0	+1	0.67	สอดคล้อง
5. กิจกรรมการเรียนรู้	+1	0	+1	0.67	สอดคล้อง
5.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
5.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.3 เหมาะสมและสอดคล้องกับการวัดและประเมินผล	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.4 มีลำดับขั้นตอนที่ชัดเจน และต่อเนื่องกัน	+1	0	+1	0.67	สอดคล้อง
5.5 ส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการคิดขั้นสูง (คิดวิเคราะห์ คิดประเมินค่า คิดสร้างสรรค์)	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
6. สื่อ/แหล่งเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
6.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้					
6.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
7.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 20 แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 เรื่อง การเขียนความเรียงเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับชนมไทย (1)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
	1	2	3		
1. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
1.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้					
2. สาระสำคัญ	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
2.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
2.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3. สาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
3.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้					
4.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหาสาระ	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5. กิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
5.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.3 เหมาะสมและสอดคล้องกับการวัดและประเมินผล	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.4 มีลำดับขั้นตอนที่ชัดเจน และต่อเนื่องกัน	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.5 ส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการคิดขั้นสูง (คิดวิเคราะห์ คิดประเมินค่า คิดสร้างสรรค์)	+1	0	+1	0.67	สอดคล้อง
6. สื่อ/แหล่งเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
6.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้					
6.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
7.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 21 แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8 เรื่อง การเขียนความเรียงเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับชนมไทย (2)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
	1	2	3		
1. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
1.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้					
2. สาระสำคัญ	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
2.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
2.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3. สาระการเรียนรู้	+1	0	+1	0.67	สอดคล้อง
3.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
3.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้					
4.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหาสาระ	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5. กิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
5.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.3 เหมาะสมและสอดคล้องกับการวัดและประเมินผล	+1	+1	0	0.67	สอดคล้อง
5.4 มีลำดับขั้นตอนที่ชัดเจน และต่อเนื่องกัน	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.5 ส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการคิดขั้นสูง (คิดวิเคราะห์ คิดประเมินค่า คิดสร้างสรรค์)	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
6. สื่อ/แหล่งเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
6.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้					
6.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
7.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1	0	+1	0.67	สอดคล้อง

ตารางที่ 22 แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9 เรื่อง การเขียนความเรียงเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับชนมไทย (3)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
	1	2	3		
1. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
1.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้					
2. สาระสำคัญ	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
2.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
2.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3. สาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
3.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้					
4.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหาสาระ	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5. กิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
5.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.3 เหมาะสมและสอดคล้องกับการวัดและประเมินผล	+1	0	+1	0.67	สอดคล้อง
5.4 มีลำดับขั้นตอนที่ชัดเจน และต่อเนื่องกัน	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.5 ส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการคิดขั้นสูง (คิดวิเคราะห์ คิดประเมินค่า คิดสร้างสรรค์)	+1	0	+1	0.67	สอดคล้อง
6. สื่อ/แหล่งเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
6.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้					
6.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
7.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1	0	+1	0.67	สอดคล้อง

ตารางที่ 23 แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10 เรื่อง การเขียนความเรียงเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับชนมไทย (4)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
	1	2	3		
1. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
1.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้					
2. สาระสำคัญ	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
2.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
2.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3. สาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
3.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้					
4.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหาสาระ	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5. กิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
5.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.3 เหมาะสมและสอดคล้องกับการวัดและประเมินผล	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.4 มีลำดับขั้นตอนที่ชัดเจน และต่อเนื่องกัน	+1	0	+1	0.67	สอดคล้อง
5.5 ส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการคิดขั้นสูง (คิดวิเคราะห์ คิดประเมินค่า คิดสร้างสรรค์)	+1	0	+1	0.67	สอดคล้อง
6. สื่อ/แหล่งเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
6.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้					
6.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
7.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1	0	+1	0.67	สอดคล้อง

ตารางที่ 24 แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 11 เรื่อง การเขียนความเรียงเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับชนมไทย (5)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
	1	2	3		
1. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
1.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้					
2. สาระสำคัญ	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
2.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
2.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3. สาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
3.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้					
4.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหาสาระ	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5. กิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
5.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.3 เหมาะสมและสอดคล้องกับการวัดและประเมินผล	+1	0	+1	0.67	สอดคล้อง
5.4 มีลำดับขั้นตอนที่ชัดเจน และต่อเนื่องกัน	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.5 ส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการคิดขั้นสูง (คิดวิเคราะห์ คิดประเมินค่า คิดสร้างสรรค์)	+1	0	+1	0.67	สอดคล้อง
6. สื่อ/แหล่งเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
6.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้					
6.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
7.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1	0	+1	0.67	สอดคล้อง

ตารางที่ 25 แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 12 เรื่อง การเขียนความเรียงเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับชนมไทย (6)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
	1	2	3		
1. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
1.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้					
2. สาระสำคัญ	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
2.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
2.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3. สาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
3.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้					
4.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหาสาระ	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5. กิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
5.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.3 เหมาะสมและสอดคล้องกับการวัดและประเมินผล	+1	0	+1	0.67	สอดคล้อง
5.4 มีลำดับขั้นตอนที่ชัดเจน และต่อเนื่องกัน	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.5 ส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการคิดขั้นสูง (คิดวิเคราะห์ คิดประเมินค่า คิดสร้างสรรค์)	+1	0	+1	0.67	สอดคล้อง
6. สื่อ/แหล่งเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
6.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้					
6.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
7.2 เหมาะสมและสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1	0	+1	0.67	สอดคล้อง

ตารางที่ 26 ตารางสรุปค่าดัชนีความสอดคล้อง แบบสอบถาม

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
	1	2	3		
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
1. ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้เป็นลำดับ ไม่สับสน					
2. นักเรียนสามารถปฏิบัติกิจกรรมได้ ไม่ยากเกินไป	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3. รูปแบบการสอนส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาทักษะการเขียนได้ดีขึ้น	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4. รูปแบบการสอนทำให้นักเรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5. รูปแบบการสอนทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจให้อยากเขียนเชิงสร้างสรรค์	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
ด้านบรรยากาศการเรียนรู้	+1	0	+1	0.67	สอดคล้อง
6. นักเรียนมีความสุขกับการเรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม					
7. รูปแบบการสอนทำให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดกับสมาชิกในกลุ่ม	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
8. รูปแบบการสอนช่วยส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนและเพื่อนร่วมชั้น	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
9. นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเนื้อหาที่เรียน					
10. นักเรียนสามารถเขียนได้ดีขึ้น	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
11. นักเรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในการเขียนได้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 27 ผลการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบ

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
	1	2	3		
ด้านคำแนะนำในการใช้แบบทดสอบ	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
1.1 คำชี้แจงละเอียด ชัดเจน ใช้ภาษาเข้าใจง่าย					
ด้านแบบทดสอบ	+1	+1	0	0.67	สอดคล้อง
2.1 โจทย์ในแบบทดสอบมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
2.2 รูปแบบของแบบทดสอบมีความเหมาะสมกับเนื้อหา	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
2.3 ความเหมาะสมของเวลาที่ใช้ทำแบบทดสอบ	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 28 ผลประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของเกณฑ์การประเมิน (Rubrics)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
	1	2	3		
การตั้งชื่อเรื่อง	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
การลำดับความ	+1	0	+1	0.67	สอดคล้อง
เนื้อหา	+1	0	+1	0.67	สอดคล้อง
การใช้ภาษา	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ภาคผนวก ง

ตารางแสดงการเปรียบเทียบคะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอน
แบบซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม

ตารางที่ 29 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบ
ซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม

เลขที่	ก่อนเรียน			หลังเรียน			ผลต่าง
	ข้อที่ 1 (15)	ข้อที่ 2 (15)	รวม (30)	ข้อที่ 1 (15)	ข้อที่ 2 (15)	รวม (30)	
1	9	9	18	14	11	25	6
2	9	7	16	10	12	22	6
3	7	9	16	10	10	20	4
4	10	8	18	11	12	23	5
5	9	9	18	11	9	20	2
6	11	10	21	13	12	25	4
7	10	10	20	12	12	24	4
8	7	8	15	11	9	20	5
9	10	9	19	11	10	21	2
10	9	9	18	10	11	21	3
11	8	7	15	11	10	21	6
12	11	10	21	13	12	25	4
13	9	7	16	11	10	21	5
14	8	12	20	12	12	24	4
15	9	9	18	9	11	20	2
16	9	9	18	12	11	23	5
17	10	11	21	15	13	28	7
18	10	9	19	11	10	21	2
19	11	11	22	11	12	23	1
20	10	7	17	10	10	20	3
21	10	9	19	10	11	21	2
22	7	10	17	11	9	20	3
23	12	11	23	14	13	27	4
24	9	10	19	13	13	26	7
25	10	10	20	12	11	23	3

ตารางที่ 29 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบ
ซินเนคติกส์เสริมด้วยคำถามขั้นสูงของบลูม (ต่อ)

เลขที่	ก่อนเรียน			หลังเรียน			ผลต่าง
	ข้อที่ 1 (15)	ข้อที่ 2 (15)	รวม (30)	ข้อที่ 1 (15)	ข้อที่ 2 (15)	รวม (30)	
26	9	10	19	13	10	23	4
27	11	7	18	11	13	24	6
28	12	9	21	12	13	25	4
29	9	11	20	12	12	24	4
30	8	8	16	11	9	20	4
31	7	7	14	10	10	20	6
32	10	9	19	11	14	25	6
33	7	8	15	8	8	16	1
34	10	9	19	12	11	23	4
35	10	9	19	12	13	25	6
36	8	7	15	13	13	26	11
37	9	7	16	12	11	23	7
38	11	6	17	11	10	21	4
39	9	7	16	11	10	21	5
40	10	8	18	13	11	24	6
41	10	9	19	12	11	23	4
42	10	10	20	10	11	21	1
43	7	8	15	10	11	21	6
44	8	7	15	11	10	21	6

ภาคผนวก จ
ตัวอย่างผลงานนักเรียน

ชื่อ ด.ญ. ศุภิสรา เจริญสุข ชั้น 8.1/3 เลขที่ 99

**ใบงานที่ 8 การเขียนเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว
(ชั้นสำรวจงานที่ต้องทำอีกครั้ง)**

- คำชี้แจง**
- ให้นักเรียนนำผลงานจากใบงานที่ 4 การเขียนความเรียงเล่าเชิงบรรยายและพรรณนา ประสบการณ์การท่องเที่ยว มาปรับปรุงใหม่โดยนำผลงานจากและคำศัพท์หรือแนวคิดจากใบงานที่ 5-7 มาใช้ในเรื่อง
 - เขียนเป็นความเรียง แบ่งย่อหน้าให้ชัดเจน ใช้สำนวนภาษาเชิงบรรยายและพรรณนา ความยาวไม่ต่ำกว่า 10 บรรทัด

“เรื่อง.....ทะเลบางแสน.....”

ในหนึ่งวันปีศาจลม ฉันและครอบครัวไปเที่ยวที่หาดบางแสน จังหวัดชลบุรี ทะเลบางแสนมีน้ำที่ใสมากน่าอำมหันเล่นดูทิวทัศน์ของน้ำก็เย็นน่าเล่นจริงๆ ฉันไม่บอกพ่อหรือพี่ตาคนมาหาเรา ให้เรารู้สึกเย็นสบาย มีลมพัดมากมายให้รู้สึก จอกริมที่ทะเลบางแสน ลือลือลือลือที่อร่อยมาก อากาศก็เย็น สดชื่นไม่แพ้ที่พ่อแม่ของเรา หรือมีความรู้ลึกว่าอยากให้ลองมาเที่ยวที่ทะเลบางแสนดู แล้วคุณจะไม่ผิดหวัง มาที่บางแสนลงโหล่นให้เงา ลึกลับที่เล่นๆ ดึกอ่ามัย นางปิ่นก็จะสีๆ เยอะหน่อยๆ เพราะคนที่ไปเที่ยว ไปกินน้ำจิ้มที่อร่อยแล้ว ไม่เกิน นางคนก็มองเห็น แต่เดินผ่านทำไปไม่เห็น ถ้าทุกคนไม่ออกมาเห็นจะกลัวๆ ก็คือ ปล่อยให้รักนารีมันไว้ ใจดีเหมือน คอยงาตอนแรก แต่เอาไม่จำเป็น ถ้าอยากเล่นที่ทะเลบางแสน สถานที่ดีจริงๆ ก็คือ อากาศที่นั่นดีเยี่ยม

ทะเลบางแสนมีรูปร่างมากมายทั้งในน้ำ และบนพื้นทราย ฉันได้ไปเล่นน้ำกับครอบครัว ฉันต้องใช้เวลาอย่างเต็มที่ว่าฉันไม่เล่นได้ไปอีกพร้อมเสียสี่ ฟองมันไม่หมด ฉันกับพี่ก็เล่นน้ำกัน จากเล่นเสร็จฉันก็อาบน้ำเปลี่ยนชุดกลับบ้าน

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	โคธยา ชุ่มเพ็งพันธุ์
วัน เดือน ปี เกิด	27 กุมภาพันธ์ 2529
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
วุฒิการศึกษา	ปริญญาตรี 2551 สำเร็จการศึกษา อักษรศาสตรบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ปริญญาโท 2558 ศึกษาต่อระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
ที่อยู่ปัจจุบัน	50 หมู่ 4 ซอยวัดชมภูเวก 5 ถนนสนามบินน้ำ ตำบลท่าทราย อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี รหัสไปรษณีย์ 11000

